சுப்பிரமணிய பாரதியார்
பாடல்

டைட்டில், வேறு புத்தகம்
பார்த்துக் குறிக்கவும்.

முன்னுரை

முன் பகுதிகளின் விஷய பாகுபாட்டுக்கு உட்படாத 37 செய்யுட்கள் இக் கடைசிப் பகுதியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் 'ஸ்வசரிதை' யென்பது 1910 நவம்பரில் முதன்முதல் அச்சிடப் பெற்றது. அதன் முகவுரையிலே ஆசிரியர் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தார் :—

இச் சிறிய செய்யுள்-நூல் விநோதார்த்தமாக எழுதப்பட்டது. ஒரு சில பாட்டுகள் இன்ப மளிக்கக்கூடியதானாலும் பதர் மிகுதியாகக் கலந்திருக்கக் கூடும். இதன் இயல்பு தன்கூற்றெனப்படும். அதாவது, கதாநாயகன் தன் சரிதையைத்தான் நேராகவே சொல்லும் நடை. இக் காவிய முறை நவீனமானது. இஃது தமிழறிந்த நூலோர்கள் அங்கீகரிக்கத் தக்கதானு என்று பார்க்கும் பொருட்டுச் சிறிய நூலொன்றை முதலில் பதிப்பிடுகிறேன். இதனைப் பதம் பார்த்து மேலோர் நன்றென்பாராயின் இவ்வழியிலே வேறு பல வெளியாக்குவேன். அனுபவக் குறைவினாலும் ஆற்றற் குறைவினாலும் நேரும் பிழையினைப் புலவர் பொறுத்தருள் செய்க.

18-வது பாடலும் இத்துடன் பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

1. ஸ்வசரிதை

" பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கனவாய்
மெல்லப் போனதுவே. "

—பட்டினத்துப் பிள்ளை.

முன்னுரை

வாழ்வு முற்றுங் கனவெனக் கூறிய
மறைவ லோர்த முரைபிழை யன்று காண் ;
தாழ்வு பெற்ற புவித்தலக் கோலங்கள்
சரத மன்றெனல் யானு மறிகுவேன் ;
பாழ்கடந்த பரநிலை யென்றவர்
பகரு மந்நிலை பார்த்திலன் பார்மிசை ;
ஊனுடம்பு கடந்து வருவது மொன்றுண்டோ ?
உண்மைதன்னி லொர் பாதி யுணர்ந்திட்
[டேன். (1)

மாயை பொய்யெனல் முற்றிலும் கண்டனன் ;
மற்று மிந்தப் பிரமத் தியல்பினை
ஆய நல்லருள் பெற்றிலன் ; தன்னுடை
அறிவி னுக்குப் புலப்பட லின்றியே
யுயிர் யன்

தேய மீதெவரோ சொலுஞ் சொல்லினைச்
செம்மை யென்று மனத்திடைக் கொள்வ [தாம்
தீய பக்தி யியற்கையும் வாய்ந்திலேன்;
சிறிதுகாலம் பொறுத்தினுங் காண்பமே. (2)

உலகெ லாமொர் பெருங்கன வஃதுளே
உண்டு றங்கியி டர்செய்து செத்திடும்
கலக மானிடப்பூச்சிகள் வாழ்க்கை யோர்
கனவி னுங்கன வாகு மிதனிடை
சிலதி னங்க ளுயிர்க்கமு தாகியே
செப்பு தற்கரி தாகம யக்குமால்
திலத வாணுத லார்தரு மையலாந்
தெய்வி கக்கன வன்னது வாழ்கவே. (3)

ஆண்டோர் பத்தினி லாடியு மோடியும்
ஆறு குட்டையி னீச்சினும் பேச்சினும்
ஈண்டு பன்மரத் தேறியி றங்கியும்
என்னொ டொத்த சிறுவரி ருப்பரால்;
வேண்டு தந்தை விதிப்பினுக் கஞ்சியான்
வீதி யாட்டங்க ளேதினுங் கூடிலேன்,
தூண்டு நூற்கணத் தோடு தனியனாய்த்
தோழமைபிறி தின்றி வருந்தினேன். (4)

பிள்ளைக் காதல்

அன்ன போழ்தினி லுற்ற கனவினை
அந்த மிழ்ச்சொலி லெவ்வணஞ் சொல்லு
[கேன்

சொன்ன தீங்கனி யங்கு துயிலிடைத்
தோய்ந்த தன்று, நனவிடைத் தோய்ந்த [தால்;
மென்ன டைக்கனி யின்சொற் கருவிழி
மேனி யெங்கு நறுமலர் வீசிய
கன்னி யென்றுறு தெய்வத மொன்றனைக்
கண்டு காதல்வெறியிற் கலந்தனன். (5)

'ஒன்ப தாயபி ராயத்த ளென்விழிக்
கோது காதைச் சகுந்தலை யொத்தனள்'
என்ப தார்க்கும் வியப்பினை நல்குமால்
என் செய் கேன்? பழி யென்மிசை யுண்டு [கொல்?
அன்பெனும் பெரு வெள்ள மிழுக்குமேல்
அதனை யாவர் பிழைத்திட வல்லரே?
முன்பு மாமுனி வோர்தமை வென்ற வில்
முன்ன ரேழைக் குழந்தையென் செய் [வனோ? (6)

வயது முற்றிய பின்னுறு காதலே
மாசு டைத்தது தெய்விக மன்று காண்;
இயலு புன்மை யுடலினுக் கின்பெனும்
எண்ண முஞ்சிறி தேற்றதக் காதலாம்;
நயமி குந்தனி மாதை மாமணம்
நண்ணு பாலர் தமக்குரித் தாமன்றோ?
கயல்வி ழிச்சிறு மாணினைக் காண நான்
காம னம்புக ளென்னுயிர் கண்டவே. (7)

கனகன் மைந்தன் குமர குருபரன்
　　கனியு ஞானசம் பந்தன் துருவன்மற்
றனையர் பாலர் கடவுளர் மீதுதாம்
　　எண்ணில் பக்திகொண் டின்னுயிர் வாட்
　　　　　　　　　　　　　　　　[டினோர்
மனதிலே பிறந்தோன் மனமுண்ணுவோன்
　　மதன தேவனுக் கென்னுயிர் நல்கினன் ;
முனமு ரைத்தவர் வான்புகழ் பெற்றனர் ;
　　மூட னேன்பெற்ற தோதுவன் பின்னரே.
(8)

நீரெ டுத்து வருதற் கவள், மணி
　　நித்தி லப்புன் னகைசுடர் வீசிடப்
போரெ டுத்து வருமதன் முன்செலப்
　　போகும் வேளை யதற்குத் தினந்தொறும்
வேரெ டுத்துச் சுதந்திர நற்பயிர்
　　வீழ்ந்தி டச்செய்தல் வேண்டிய மன்னர்தம்
சீரெடுத்த புலையுயிற் சாரர்கள்
　　தேச பக்தர் வரவினைக் காத்தல்போல் (9)

காத்தி ருந்தவள் போம்வழி முற்றிலும்
　　கண்கள் பின்னழ கார்ந்து களித்திட
யாத்த தேருரு ளைப்படு மேழைதான்
　　யாண்டு தேர்செலு மாங்கிழுப் புற்றெனக்
கோத்த சிந்தையோ டேகி யதில்மகிழ்
　　கொண்டு நாட்கள் பலகழித் திட்டனன் ;
பூத்த ஜோதி வதனந் திரும்புமேற்
　　புலன ழிந்தொரு புத்துயி ரெய்துவேன்.(10)

புலங்க ளோடு கரணமு மாவியும்
போந்து நின்ற விருப்புடன் மானிடன்
நலங்க ளேது விரும்புவ னங்கவை
நண்ணு றப்பெறல் திண்ணம தாமென
இலங்கு நாலுணர் ஞானியர் கூறுவர் ;
யானு மற்றது மெய்யெனத் தேர்ந்துளேன்;
விலங்கி யற்கை யிலேயெனில் யாமெலாம்
விரும்பு மட்டினில் விண்ணு றலாகுமே. (11)

சூழு மாய வுலகினிற் காணுறுந்
தோற்றம் யாவையு மானத மாகுமால் ;
ஆழு நெஞ்சகத் தாசையின் றுள்ளதேல்,
அதனுடைப் பொருள் நாளை விளைந்திடும்.
தாழு முள்ளத்தர், சோர்வினர், ஆடுபோல்
தாவித் தாவிப் பல பொருள் நாடுவோர்,
வீழு மோரிடை யூற்றினுக் கஞ்சுவோர்,
விரும்பும் யாவும் பெறுரிவர் தாமன்றே.(12)

விதியை நோவர், தம் நண்பரைத் தூற்றுவர்,
வெகுளி பொங்கிப் பகைவரை நிந்திப்பர்,
சதிகள் செய்வர், பொய்ச் சாத்திரம் பேசுவர்,
சாத கங்கள் புரட்டுவர், பொய்மைசேர்
மதியி னிற்புலே நாத்திகங் கூறுவர்,
மாய்ந்தி டாத நிறைந்த விருப்பமே
கதிகள் யாவும் தருமென வோர்ந்திடார் ;
கண்ணி லாதவர் போலத் திகைப்பர்காண்.
(13)

கன்னி மீதுறு காதலி னேழையேன்
கவலை யுற்றனன் கோடி யென் சொல்லு
பன்னி யாயிரங் கூறினும், பக்தியின் [கேன்?
பான்மை நன்கு பகர்ந்திட லாகுமோ?
முன்னி வான்கொம்பிற் றேனுக்குழன்றதோர்
முடவன் கால்கள் முழுமைகொண்டாலென
என்னி யன்றுமற் றெங்ஙனம் வாய்ந்ததோ
என்னி டத்தவ ளிங்கிதம் பூண்டதே! (14)

காத லென்பது மோர்வயி னிற்குமேற்
கடலின் வந்த கடுவினை யொக்குமால்;
ஏத மின்றி யிருபுடைத் தாமெனில்,
இன்ன மிர்துமிணைசொல லாகுமோ?
ஓதொ ணாத பெருந்தவம் கூடினோர்
உம்பர் வாழ்வினை யெள்ளிடும் வாழ்வினோர்
மாத ரார்மிசை தாமுறுங் காதலை
மற்ற வர்தரப் பெற்றிடு மாந்தரே! (15)

மொய்க்கு மேகத்தின் வாடிய மாமதி,
மூடு வெம்பனிக் கீழுறு மென்மலர்,
கைக்கும் வேம்பு கலந்திடு செய்யபால்,
காட்சி யற்ற கவினுறு நீள்விழி,
பொய்க் கிளைத்து வருந்திய மெய்யரோ
பொன்ன னாருள் பூண்டில ராமெனிற்
கைக்கி ளைப்பெயர் கொண்ட பெருந்துயர்க்
காத லஃது கருதவுந் தீயதால். (16)

தேவர் மன்னன் மிடிமையைப் பாடல்போல்
தீய கைக்கிளை யானெவன் பாடுதல்!
ஆவல் கொண்ட அரும்பெறற் கன்னிதான்
அன்பெ னக்கங் களித்திட லாயினள்;
பாவந் தீமை பழியெதுந் தேர்ந்திடோம்;
பண்டைத் தேவ யுகத்து மனிதர்போற்
காவல் கட்டு விதிவழக் கென்றிடுங்
கயவர் செய்திக ளேது மறிந்திலோம். (17)

கான கத்திலிரண்டு பறவைகள்
காத லுற்றது போலவு மாங்ஙனே
வான கத்தி லியக்க ரியக்கியர்
மையல் கொண்டு மயங்குதல் போலவும்
ஊன கத்த துவட்டுறு மன்புதா
னென்று மின்றி யுயிர்களி லொன்றியே
தேன கத்த மணிமொழி யாளொடு
தெய்வ நாட்கள் சிலகழித் தேனரோ. (18)

ஆதி ரைத்திரு நாளொன் றிற் சங்கரன்
ஆலயத் தொரு மண்டபந் தன்னில் யான்
சோதி மானொடு தன்னந் தனியனாய்ச்
சொற்க ளாடி யிருப்ப, மற்றங்கவள்
பாதி பேசி மறைந்து, பின் தோன்றித் தன்
பங்கயக் கையில்மை கொணர்ந்தே, 'ஒரு
சேதி! நெற்றியில் பொட்டு வைப்பேன்' என்றாள்;
திலகமிட்டனள்; செய்கை யழிந்தனன். (19)

என்னை யீன்றெனக் கைந்து பிராயத்தில்
　　எங்க விட்டு விண்ணெய்திய தாய்தனை
முன்னை யீன்றவன், செந்தமிழ்ச் செய்யுளால்
　　மூன்று போழ்துஞ் சிவனடி யேத்துவோன்,
அன்னவன் தவப் பூசனை தீர்ந்தபின்
　　அருச்ச னைப்படு தேமலர்கொண்டு, யான்
பொன்னை யென் னுயிர் தன்னை யனுகலும்,
　　பூவை புன்னகை நன்மலர்ப் பூப் பள்காண்.

ஆங்கிலப் பயிற்சி

நெல்லை யூர்சென் றவ் வூணர் கலைத்திறன்
　　நேரு மாறெனை எந்தை பணித்தனன் ;
புல்லை யுண்கென வாளரிச் சேயினைப்
　　போக்கல் போலவும், ஊன்விலை வாணிகம்
நல்ல தென்றொரு பார்ப்பனப் பிள்ளையை
　　நாடு விப்பது போலவும், எந்தைதான்
அல்லல் மிக்கதோர் மண்படு கல்வியை
　　ஆரியர்க் கிங் கருவருப் பாவதை (21)

நரியு யிர்ச்சிறு சேவகர் தாதர்கள்
　　நாயெ னத்திரி யொற்றர் உணவினைப்
பெரிதெ னக்கொடு தம்முயிர் விற்றிடும்
　　பேடி யர்பிறர்க் கிச்சகம் பேசுவோர்
கருது மிவ்வகை மாக்கள் பயின்றிடுங்
　　கலைப யில்கென வென்னை விடுத்தனன்.
அருமை மிக்க மயிலைப் பிரிந்துமிவ்
　　வற்பர் கல்வியி னெஞ்சு பொருந்துமோ ?

கணிதம் பன்னிரண் டாண்டு பயில்வர், பின்
    கார்கொள் வானிலோர் மீனிலை தேர்ந்திலார்;
அணிசெய் காவிய மாயிரங் கற்கினும்
    ஆழ்ந்தி ருக்குங் கவியுளம் காண்கிலார்;
வணிக மும்பொரு ணூலும் பிதற்றுவார்;
    வாழு நாட்டிற் பொருள்கெடல் கேட்டிலார்;
துணியு மாயிரஞ் சாத்திர நாமங்கள்
    சொல்லு வாரெட் டுணைப்பயன் கண்டிலார். (23)

கம்ப னென்றொரு மானிடன் வாழ்ந்ததும்,
    காளி தாசன் கவிதைபு னைந்ததும்,
உம்பர் வானத்துக் கோளையு மீனையு
    மோர்ந்த ளந்ததோர் பாஸ்கரன் மாட்சியும்,
நம்ப ருந்திற லோடொரு பாணினி
    ஞால மீதிலி லக்கணங் கண்டதும்,
இம்பர் வாழ்வி னிறுதிகண் டுண்மையின்
    இயல்பு ணர்த்திய சங்கர னேற்றமும், (24)

சேரன் தம்பி சிலம்பை யிசைத்ததும்,
    தெய்வ வள்ளுவன் வான்மறை செய்ததும்,
பாரில் நல்லிசைப் பாண்டிய சோழர்கள்
    பார ளித்ததும், தர்மம் வளர்த்ததும்,
பேர ருட்சுடர் வாள்கொண் டசோகனார்
    பிழை படாது புவித்தலங் காத்ததும்,
வீரர் வாழ்த்த மிலேச்சர்தந் தீயகோல்
    வீழ்த்தி வென்ற சிவாஜியின் வெற்றியும், (25)

அன்ன யாவுமறிந்திலர் பாரதத்
தாங்கி லம்பயில் பள்ளியுட் போகுநர் ;
முன்னர் நாடு திகழ்ந்த பெருமையும்
மூண்டி ருக்குமிந் நாளி னிகழ்ச்சியும்
பின்னர் நாடுறு பெற்றியுந் தேர்கிலார்
பேடிக்கல்வி பயின் றுழல் பித்தர்கள் ;
என்ன கூறிமற் றெங்ங னுணர்த்துவேன்
இங்கி வர்க்கென துள்ள மெரிவதே ! (26)

சூதி லாத வுளத்தின னெந்தைதான்
சூழ்ந்தெ னக்கு நலஞ்செய னாடியே
ஏதி லர்தருங் கல்விப் படுகுழி
ஏறி யுய்தற் கரிய கொடும்பிலம்
தீதியன்ற மயக்கமு மையமும்
செய்கை யாவினு மேயசி ரத்தையும்
வாதும் பொய்மையு மென்றவி லங்கினம்
வாழும் வெங்குகைக் கென்னை வழங்கினன். (27)

ஐய ரென்றுந் துரையென்று மற்றெனக்
காங்கி லக்கலை யென்றொன் றுணர்த்திய
பொய்ய ருக்கிது கூறுவன், கேட்பீரேல் :
'பொழுதெ லாமுங்கள் பாடத்தில் போக்கிநான்
மெய்ய யர்ந்து விழிகுழி வெய்திட
வீறி ழந்தென துள்ளநொய் தாகிட
ஐயம் விஞ்சிச் சுதந்திர நீங்கியென்
அறிவு வாரித் துரும்பென் றலைந்ததால்.' (28)

செல்வு தந்தைக்கோ ராயிரஞ் சென்றது;
தீமெ தனக்குப் பல்லாயிரஞ் சேர்ந்தன;
நலமொ ரெட்டுணை யுங்கண்டி லேனிதை
நாற்ப தாயிரங் கோயிலிற் சொல்லுவேன்.
சிலமுன் செய் நல்வினைப் பயனாலு நந்
தேவி பாரதத் தன்னை யருளினும்
அலைவு றுத்துநம் பேரருள் வீழ்ந்துநான்
அழிந்தி டாதொரு வாறுபி ழைத்ததே. (29)

மணம்

நினைக்க நெஞ்ச முருகும்; பிறர்க்கிதை
நிகழ்த்த நாநனி கூசு மதன்றியே
எனைத்திங் கெண்ணி வருந்தியு மிவ்விடர்
யாங்ஙன் மாற்றுவ தென்பது மோர்ந்திலம்
அனைத்தொர் செய்திமற் றேதெனிற் கூறுவேன்:
அம்ம! மாக்கள் மணமெனுஞ் செய்தியே.
வினைத் தொடர்களில் மானுட வாழ்க்கையுள்
மேவு மிம்மணம் போற்றிறி நின்றரோ. (30)

வீடுறுவனாம் யாப்பதை வீடென்பார்;
மிகவி ழிந்த பொருளைப் பொருளென்பார்;
நாடுங் காலோர் மணமற்ற செய்கையை
நல்ல தோர்மண மாமென நாட்டுவார்.
கூடு மாயிற் பிரம சரியங் கொள்;
கூடு கின்றில தென்னிற் பிழைகள்செய்

தீட ழிந்து நரக வழிச் செல்வாய்.
யாது செய்யினு மிம்மணஞ் செய்யல் காண்.
(31)

வசிட்ட னுக்கு மிராமர்க்கும் பின்னொரு
வள்ளுவர்க்குமுன் வாய்த்திட்டமாதர்போல்
பசித்தொ ராயிர மாண்டு தவஞ்செய்து
பார்க்கி னும் பெறல் சால வரிதுகாண்.
புசிப்ப தும்பரி னல்லமு தென்றெணிப்
புலையர் விற்றிடும் கள்ளுண லாகுமோ?
அசுத்தர் சொல்வது கேட்கலிர், காளையீர்!
ஆண்மை வேண்டின் மணஞ் செய்தலோம்பு
மின். (32)

வேறு தேயத் தெவரெது செய்யினும்
வீழ்ச்சி பெற்ற விப் பாரத நாட்டினில்
ஊறழிந்து பிணமென வாழுமிவ்
ஊன நீக்க விரும்பு மிளையர் தாம்
கூறு மெந்தத் துயர்கள் விளையினும்
கோடி மக்கள் பழிவந்து சூழினும்
நீறு பட்டவிப் பாழ்ச்செயல் மட்டினும்
நெஞ்சத் தாலு நினைப்ப தொழிகவே. (33)

பால ருந்து மதலையர் தம்மையே
பாதகக் கொடும் பாதகப் பாதகர்
மூலத் தோடுகு லங்கெடல் நாடிய
மூட மூடநிர் மூடப் புலையர் தாம்

கோல மாக மணத்திடைக் கூட்டுமிக்
கொலையெ னுஞ்செய லொன்றினை யுள்ளவும்
சால வின்னு மோ ராயிர மாண்டிவர்
காத ராகி யழிகெனத் தோன்றுமே. (34)

ஆங்கொர் கன்னியைப் பத்துப் பிராயத்தில்
ஆழ நெஞ்சிடை யூன்றி வணங்கினன் ;
ஈங்கொர் கன்னியைப் பன்னிரண் டாண்டனுள்
எந்தை வந்து மணம்புரி வித்தனன்.
தீங்கு மற்றிதி லுண்டென் றறிந்தவன்
செய லெதிர்க்குந் திறனில னாயினேன்
ஓங்கு காதற் றழலெவ் வளவென் றன்
உள மெரித்துள தென்பதுங் கண்டிலேன்.
(35)

மற்றொர் பெண்ணை மணஞ்செய்த போழ்துமுன்
மாத ராளிடைக்கொண்டதொர் காதல்தான்
நிற்றல் வேண்டுமெனவுளத் தெண்ணிலேன் ;
நினைவையே யிம்மணத்திற் செலுத்திலேன்;
முற்றொடர் பினிலுண்மை யிருந்ததால்
மூண்டபின்ன தொர் கேளியென்றெண்ணி
கற்றுங் கேட்டு மறிவு முதிருமுன் [னேன்.
காதலொன்று கடமையொன்றாயின. (36)

மதனன் செய்யு மயக்க மொருவயின் ;
மாக்கள் செய்யும் பிணிப்பு மற்றோர்வயின் ;
இதனிற் பன்னிரண் டாட்டை யிளைஞனுக்
கென்னை வேண்டு மிடர்க்குறு சூழ்ச்சிதான்?

ஏதனி லேனுங் கடமை விளையுமேல்
எத்துயர்க ளுழன் றுமற் றென்செய்தும்
அதனி லுண்மையோ டார்ந்திடல் சாலுமென்
றறம் விதிப்பது மப்பொழு தோர்ந்திலேன். (37)

சாத்தி ரங்கள் கிரியைகள் பூசைகள்
சகுன மந்திரந் தாலிமணி யெலாம்
யாத்தெ னைக்கொலை செய்தன ரல்லது
யாது தர்மமுறை யெனல் காட்டிலர்;
தீத்தி ரன்கொ ளறிவற்ற பொய்ச் செயல்
செய்து மற்றவை ஞான நெறி யென்பர்;
மூத்த வர்வெறும் வேடத்தி னிற்குங்கால்
மூடப் பிள்ளை யறமெவ ணோர்வதே? (38)

தந்தை வறுமை யெய்திடல்

ஈங்கி தற்கிடை யெந்தை பெருந்துயர்
எய்தி நின்றனன், தீய வறுமையான்;
ஓங்கி நின்ற பெருஞ் செல்வம் யாவையும்
ஊணர் செய்த சதியி லிழந்தனன்;
பாங்கி னின்று புகழ்ச்சிகள் பேசிய
பண்டை நண் பர்கள் கைநெகிழ்த்தேகினர்.
வாங்கி யுய்ந்த கிளை ஞருந் தாதரும்
வாழ்வு தேய்ந்த பின் யாது மதிப்பரோ?
(39)

பார்ப்பனக் குலங் கெட்டழி வெய்திய
பாழடைந்த கலியுக மாதலால்

வேர்ப்ப வேர்ப்ப பொருள் செய்வதொன்றையே
        மேன்மை கொண்ட தொழிலெனக் கொண்
ஆர்ப்பு மீஞ்சப் பலபல வாணிகம்   [டனன்;
        ஆற்றி மிக்க பொருள் செய்து வாழ்ந்தனன்;
தீர்ப்ப டுஞ்சிறு புற்புத மாமது
        நீங்கவே யுளங் குன்றித் தளர்ந்தனன். (40)

தீய மாய வுலகிடை யொன்றினில்
        சிந்தை செய்து விடாயுறுங் காலதை
வாயடங்க மென்மேலும் பருகினும்
        மாயத் தாகந் தவிர்வது கண்டிலர்;
நேயமுற்றது வந்து மிகமிக,
        நித்தலும் மதற்காசை வளருமால்.
காய முள் ளவரையுங் கிடைப்பினும்
        கயவர் மாய்வது காய்ந்த வுளங்கொண்டே.
(41)

'ஆசைக்கோரளவில்லை விடயத்துள்
        ஆழ்ந்த பின்னங்கமைதி யுண்டாமென
மோசம் போகலிர்' என்றடித் தோதிய
        மோனி தாளிணை முப்பொழு தேத்துவாம்;
தேசத்தார் புகழ் நுண்ணறி வோடு தான்
        திண்மை விஞ்சிய நெஞ்சின னாயினும்
நாசக் காசினி லாசையை நாட்டினன்
        நல்ல னெந்தை துயர்க்கடல் வீழ்ந்தனன்.
(42)

பொருட்பெருமை

பொருளி லார்க்கிலை யிவ்வுல கென்றநற்
புலவர் தம்மொழி பொய்ம்மொழி யன்று
பொருளிலார்க் கினையில்லை, துணையிலை, [காண்.
பொழு தெலாமிடர் வெள்ளம் வந்தெற்று
[மால்.

பொருளிலார் பொருள் செய்தல் முதற்கடன்.
போற்றிக் காசினுக் கேங்கி யுயிர்விடும்
மருளர் தம்மிசை யேபழி கூறுவன்;
மாமகட்கிங் கொருவனா முரைத்திலன். (43)

அறமொன் றேதரு மெய்யின்ப மென்றநல்
லறிஞர் தம்மை யனுதினம் போற்றுவேன்;
பிற விரும்பி யுலகினில் யான் பட்ட
பிழையெத் தனைகோடி! நினைக்கவும்
திறனழிந்தென் மனமுடை வெய்துமால்.
தேசத்துள்ள இளைஞ ரறிமினோ!
அறமொன் றேதரு மெய்யின்பம்; ஆதலால்
அறனையே துணையென்று கொண்டுய்திரால்.
(44)

வெட்ப கற்றப் பயன்களிரைந்து தான்
மெய்யுணர்ந் திடலாகு மென்றாக்கிய
செல்வமே யிது நீதி யெனிலுநின்
திருவருட்குப் பொருந்திய தாகுமோ!

ஞாயகோ ! சிறிதுண்மை விளங்குமுன்,
ஆவினைத் துயருறல் வேண்டுமே!
ஐயப்பேய வோராமை குன்றேற நல்லோர்
பாருளோ ருண்மை கண்டிவ ணுய்வரால்.
(45)

தந்தை போயினன், பாழ்மிடி சூழ்ந்தது ;
தரணி மீதினி லஞ்சலென் பாரிலர் ;
சிந்தையிற்றெளி வில்லை; உடலினில்
திறனு மில்லை ; உரனுளத் தில்லையால் ;
மந்தர்பாற் பொருள் போக்கிப் பயின்றதா
மடமைக் கல்வியில் மண்ணும் பயனிலை.
எந்த மார்க்கமுந் தோற்றில தென் செய்கேன் ?
ஏன் பிறந்தன னித்துயர் நாட்டிலே? (46)

முடிவுரை

உலகெலாமொர் பெருங் கனவஃதுளே
யுண்டுறங்கி யிடர்செய்து செத்திடும்
கலக மானிடப் பூச்சிகள் வாழ்க்கையோர்
கனவினுங் கனவாகு மிதற்கு நான்
பல நினைந்து வருந்தி யிங்கென் பயன் ?
பண்டு போனதை யெண்ணி யென்னாவது ?
சில தினங்க ளிருந்து மறைவதிற்
சிந்தை செய்பவன் செத்திடுவானடா! (47)

ஞான முந் துறவும்பெற் றிலாதவர்
மாநிலத்துத் துயரன்றிக் காண்கிலர்

போன தற்கு வருந்திலன். மெய்த்தவப்
புலமையோனது வானத் தொளிருமோர்
மீனை நாடி வளைத்திடத் தூண்டிலை
வீச லொக்கு மெனலை மறக்கிலேன்.
ஆன தாவதனைத்தையுஞ் செய்வதோர்
அன்னையே! இனி யேனு மருள்வையால். (48)

வேறு

அறிவிலே தெளிவு, நெஞ்சிலே யுறுதி,
அகத்திலே யன்பினோர் வெள்ளம்,
பொறிகளின் மீது தனியர சாணை,
பொழுதெலா நினதுபே ரருளின்
நெறியிலே நாட்டம், கரும யோகத்தி
னிலைத்திட லென்றிவை யருளாய்,
குறிகுண மேதுமில்லதாயனைத்தாய்க்
குலவிடு தனிப்பரம் பொருளே! (49)

---

2. கவிதா தேவி அருள் வேண்டல்

வாராய்! கவிதையாம் மணிப்பெயர்க் காதலி!
பன்னாள் பன்மதி ஆண்டு பல கழிந்தன,
நின்னருள் வதன நானேருறக் கண்டே.
அந்த நாள் நீ யெனை யடிமையாக் கொள, யாம்
மானிடர் குழாத்தின் மறைவுறத் தனியிருந்

தெண்ணிலா வின்பத் திருங் கடற் றிளைத்தோம்;
கலந்து யாம் பொழிலிடைக் களித்த வந்நாட்களிற்
பூம் பொழிற் குயில்களி னின் குரல் போன்ற
தீங்குர லுடைத்தோர் புள்ளினைத் தெரிந்திலேன்;
மலரினத் துன்றன் வாள் விழி யொப்ப
நிலவிய தொன்றினை நேர்ந்திலேன்; குளிர் புனற்
சுனைகளி னுன் மொழிச் சொற்கள் போற் றண்ணிய
நீருடைத் தறிகிலேன்; நின்னொடு தமியனாய்
நீயே யுயிரெனத் தெய்வமும் நீயென
நின்னையே பேணி நெடுநாள் போக்கினேன்.
வானகத் தமுத மடுத்திடும் போழ்து
மற்றதனிடையோர் வஞ்சகக் கொடுமுள்
வீழ்த்திடைத் தொண்டையில் வேதனை செய்தென
நின்னொடு களித்து நினைவிழந்திருந்த
வெனைத் துயர்ப் படுத்த வந்தெய்திய துலகிற்
கொடியன யாவுளுங் கொடியதா மிடிமை.
அடி நா முள்ளினை அயல் சிறிதேகிக்
களைந்து பின் வந்து காண் பொழுது, ஐயகோ!
மறைந்தது தெய்வ மருந்துடைப் பொற்குடம்.
மிடிமை நோய் தீர்ப்பான் வீணர் தம் முலகப்
புன் றொழில் ஒன்று போற்றுது மென்பான்
தென்றிசைக் கண்ணொரு சிற்றூர்க் கிறைவனைத்
திருந்திய வொருவனைத் துணையெனப் புகுந்தவன்
பணிசெய விசைந்தேன். பதகி நீ யென்னைப்
பிரிந்து மற்றகன்றனை. பேசொணா நின்னருள்
இன்பமத் தனையு மிழந்து நாளுழன்றேன்.

சின்னாள் கழிந்தபின்—யாதெனச் செப்புகேன்!
நின்னொடு வாழ்ந்த நினைப்பே தேய்ந்தது.
கதையிலோர் முனிவன் கடியதாஞ் சாப
வினையினாற் பன்றியா வீழ்ந்திடு முன்னர்த்
தன்மகனிடை 'என்றனைய நீ யான் புலைப்
பன்றியாம் போது பார்த்து நில்லாதே!
விரைவிலோர் வாள்கொடு வெறுப்புடை யவ்வுடல்
துணித்தெனைக் கொன்று தொலைத்தலுன் கடனாம்.
பாவமிங்கில்லை யென் பணிப்பிஃதாகலின்!'
தாதை சொற் கிளைஞன் தளர்வொடு மிணங்கினான்.
முனிவனும் பன்றியா முடிந்தபின், மைந்தன்
முன்னவன் கூறிய மொழியினை நினைந்தும்,
இரும்புகழ் முனிவனுக் கிழியதா மிவ்வுடல்
அமைந்தது கண்டு நெஞ் சழன்றிடக் கொண்டும்,
வாள்கொடு பன்றியை மாய்த்திட லுற்றனன்.
ஆயிடை மற்றவ் வருந்தவப் பன்றி
யினையது கூறும்: "ஏடா! நிற்க!
நிற்க! நிற்க! முன்னர்யா நினைந்தவா
றத்துணை துன்புடைத் தன்றிவ் வாழ்க்கை.
காற்றும் புனலுங் கடிப்புற் கிழங்கும்
இனைய பல்லின்ப மிதன்கணே யுளவாம்;
ஆறேழ் திங்கள் அகன்றபின் வருதியேற்
பின்னெனைக் கோறலாம்." பிழையோ டிவ்வுரை
செவியுறீஇ முடிசாய்த் திளையவன் சென்றனன்.
திங்கள் பல போயபின், முனி மகன் சென்று
தாதைப் பன்றியோர் தடத்திடைப் பெடையொடும்

பொத்தினம் பலவொடு மன்பினிற் பொருந்தி
யாடல் கண்ட யிரத்தனன். ஆற்றொணா தருகுசென்று
"எந்தாய்! எந்தாய்! யாதகோரா மற்றிது!
வேத நூ லறிந்த மேதகு முனிவரர்
போற்றிட வாழ்ந்த நின் புகழ்க்கிது சாலுமோ?"
எனப் பல கூறி யிரங்கினன்; பின்னர்
வாள்கொடு பன்றியை மாய்த்திடல் விழைந்தான்.
ஆயிடை முனிவ னகம்பதைத் துரைக்கும்;
'செல்லடா! செல்கத் தீக்குணத் திழிஞ!
எனக் கிவ்வாழ்க்கை யின்புடைத் தேயாம்;
நினக்கி திற்றுன்ப நிகழுமேற் சென்றவ்
வாளினின் நெஞ்சை வருத்து நீ மடிக"
என்றிது கூறி யிருந்த வப் பன்றிதன்
இனத்தொடு மோடி யின்னுயிர் காத்தது.
இன்னது கண்ட இளையவன் கருதும்:
"ஆவா! மானிடர் அருமையின் வீழ்ந்து
புன்னிலை யெய்திய போழ்தி னெடுங்காற்
றெருமரு கின்றிலர். சில பகல் கழிந்தபின்
புதியதா நீசப் பொய்ம்மை கொள் வாழ்வில்
விருப்புடையவராய் வேறுதா மென்றும்
அறிந்திலரேபோன் றதிற் களிக்கின்றார்.
என் சொல்கேன் மாயையி னெண்ணரும் வஞ்சம்."
திமிங்கில வுடலும் சிறிய புன்மதியும்
நீரும் பெண்டிரு முடையதோர் வேந்தன்
தன் பணிக் கிசைந்தெதன் தருக்கெலா மழிந்து
வாழ்ந்தனன் கதையின் முனிபோல் வாழ்க்கை!

---

3. மது

போகி

பச்சை முந்திரித் தேம்பழங்கொன்று
பாட்டுப் பாடிநற் சாறு பிழிந்தே
இச்சை தீர மதுவடித் துண்போம்;
இஃது தீதென் றிடையர்கள் சொல்லும்
கோச்சைப் பேச்சிற்கை கொட்டி நகைப்போம்;
கொஞ்சு மாதருங் கூட்டுறுங் கள்ளும்
இச்ச கத்திலில் இன்பங்க ளன்றோ?
இவற்றி னல்லின்பம் வேறொன் றுமுண்டோ? (1)

யோகி

பச்சை முந்திரி யன்ன துலகம்;
பாட்டுப் பாடல் சிவக்களி எய்தல்;
இச்சை தீர உலகினைக் கொல்வோம்;
இனிய சாறு சிவமதை உண்போம்;
கொச்சை மாக்களுக் கிஃதெளி தாமோ?
கொஞ்சு மாதொரு குண்டலி சக்தி
இச்ச கத்திலி வையின்ப மன்றோ?
இவற்றி னல்லின்பம் வேறுள தாமோ? (2)

போகி

வெற்றி கொள்ளும் படைகள் நடத்தி
வேந்தர் தம்முட் பெரும்புகழ் எய்தி
ஒற்றை வெள்ளைக் கவிகை உயர்த்தே
உலகம் அஞ்சிப் பணிந்திட வாழ்வோம்;

சுற்று தேங்கமழ் மென்மலர் மாலை
  தோளின் மீதுறப் பெண்கள் குலாவச்
சற்றும் நெஞ்சம் கவலுத லின்றித்
  தரணி மீதில் மதுவுண்டு வாழ்வோம். (3)

யோகி

வெற்றி ஐந்து புலன்மிசைக் கொள்வோம்;
  வீழ்ந்து நாளிடை வையகப் பேற்றால்;
ஒற்றை வெள்ளைக் கவிகை மெய்ஞ் ஞானம்
  உண்மை வேந்தர் சிவநிலை கண்டார்;
மற்ற வர்தமுட் சீர்பெற வாழ்வோம்;
  வண்மலர்நறு மாலை தெளிவாம்;
சுற்றி மார்பில் அருள்மது வுண்டே
  தோகை சக்தியொ டென்றுமுற்று வாழ்வோம். (4)

போகி

நல்ல கீதத் தொழிலுணர் பாணர்
  நடனம் வல்ல நகைமுக மாதர்
அல்லல் போக இவருடன் கூடி
  ஆடி யாடிக் களித்தின்பங் கொள்வோம்;
சொல்ல நாவு கனியுத டாநற்
  சுதியி லொத்துத் துணையொடும் பாடி
புல்லும் மார்பிஞே டாடிக் குதிக்கும்
  போகம் போலினிது போகமிங் குண்டோ? (5)

யோகி

நல்ல கீதஞ் சிவத்தனி நாதம்,
  நடன ஞானியர் சிற்சபை யாட்டம்;

அல்லல் போக இவருடன் சேர்ந்தே
ஆடியாடிப் பெருங்களி கொள்வோம்;
சொல்ல நாவில் இனிக்குத டா! வான்
சூழலு மண்டத் திரளின் சுதியிற்
செல்லும் பண்ணொடு சிற்சபை யாடும்
செல்வம்போலொரு செல்வமிங் குண்டோ? (6)

ஞானி

மாதரோடு மயங்கிக் களித்தும்
மதுர நல்லிசை பாடிக் குதித்தும்
காதல் செய்தும் பெறும் பல இன்பம்,
கள்ளில் இன்பம், கலைகளின் இன்பம்,
பூத லத்தினை ஆள்வதில் இன்பம்,
—பொய்மை யல்ல—இவ் வின்பங்க ளெல்லாம்
யாதுஞ் சக்தி இயல்பெனக் கண்டோம்.
இனைய துய்ப்பம் இதய மகிழ்ந்தே. (7)

இன்பந் துன்பம் அனைத்தும் கலந்தே
இச்ச கத்தின் இயல்வலியாகி
முன்பு பின்பல தாகியெந் நாளும்
மூண்டு செல்லும் பராசக்தி யோடே
அன்பில் ஒன்றிப் பெருஞ்சிவ யோகத்
தறிவு தன்னில் ஒருப்பட்டு நிற்பார்,
துன்பு நேரினும் இன்பெனக் கொள்வார்,
துய்ப்பர் இன்பம் மிகச்சுவை கொண்டே. (8)

இச்ச கத்தொர் பொருளையுந் தீரா
இல்லை யென்று வருந்துவ தில்லை;

நச்சி நச்சி உளத்தொண்டு கொண்டு
நானிலத்தின்பம் நாடுவ தில்லை;
பிச்சை கேட்பதுமில்லை; இன் பத்திற்
பித்துக் கொண்டு மயங்குவ தில்லை;
துச்ச மென்று சுகங்களைக் கொள்ளச்
சொல்லு மூடர்சொற் கேட்பதும் இல்லை. (9)

தீது நேர்ந்திடின் அஞ்சுவ தில்லை;
தேறு நெஞ்சினொ டேசிவங் கண்டோர்
மாதர் இன்பம் முதலியவெல்லாம்
வையகத்துச் சிவன் வைத்த வென்றே
ஆதரித்தவை முற்றிலுங் கொள்வார்;
அங்குமிங்குமொன் றெனத் தேர்வார்;
யாதுமெங்கள் சிவன்றிருக் கேளி;
இன்பம் யாவும் அவனுடை இன்பம். (10)

வேத மந்திர நாதம் ஒருபால்,
வேயி னின்குழல் மெல்லொலி ஓர்பால்,
காதன் மாதரொ டாடல் ஒருபால்,
கனவெம் போரிடை வென்றிடல் ஓர்பால்,
போத நல்வெறி துய்த்திடல் ஓர்பால்.
போரியுங் கள்வெறி துய்த்தல்மற் றோர்பால்;
ஏதெலாநமக் கின்புற நிற்கும்
எங்கள் தாய்அருட் பாலது வன்றே. (11)

ஸங்கீர்த்தனம்

மூவரும் சேர்ந்து பாடுவது

மதுநமக்கு, மதுநமக்கு, மதுநமக்கு விண்ணெலாம்,
மதுரமிக்க ஹரிநமக்கு, மதுவெனக் கதித்தலால்,

மதுநமக்கு மதியுநாளும், மதுநமக்கு வானமீன்,
மதுநமக்கு மண்ணுநீரும், மதுநமக்கு மலையெலாம்,
மதுநமக்கொர் தோல்விவெற்றி, மதுநமக்கு வினை
[யெலாம்.
மதுநமக்கு மாதரின்பம், மதுநமக்கு மதுவகை,
மதுநமக்கு மதிநமக்கு, மதுமனத்தொ டாவியும்
மதுரமிக்க சிவநமக்கு மதுவெனக் கதித்தலால். (12)

---

4. காலனுக் குரைத்தல்

காலா, உனைநான் சிறுபுல்லென மதிக்கிறேன்; என்றன்
காலருகேவாடா! சற்றே உனை மிதிக்கிறேன்—அட
(காலா)
வேலாயுத விருதினை மனதிற் பதிக்கிறேன்—நல்ல
வேதாந்த முரைத்த ஞானியர்தமை யெண்ணித்
துதிக்கிறேன்—ஆதி
மூலா வென்று கதறிய யானையைக் காக்கவே-நின்றன்
முதலைக்கு நேர்ந்ததை மறந்தாயோ? கெட்ட மூடனே-
அட (காலா)
ஆலால முண்டவனடி சரணென்ற மார்க்கண்டன்—
தனதாவி கவரப்போய் நீ பட்ட பாட்டினை யறிகு
[வேன்—இங்கு
நாராயணனாக நின் முன்னே உதிக்கிறேன்—அட
(காலா)

---

௫. காதற்பாட்டுகள்

காலைப்பொழுது

காலைப் பொழுதினிலே கண் விழித்து
  மேனிலை மேல்
மேலைச் சுடர் வானை நோக்கி நின்றோம்
  விண்ணகத்தே. (1)

கீழ்த் திசையில் ஞாயிறுதான் கேடில்
  சுடர் விடுத்தான் ;
பார்த்த வெளி யெல்லாம் பக
  லொளியாய் மின்னிற்றே. (2)

தென்னை மரத்தின் கிளை யிடையே
  தென்றல் போய்
மன்னப் பருந்தினுக்கு மாலை யிட்டுச்
  சென்றதுவே. (3)

தென்னை மரக்கிளைமேற் சிந்தனையோ
  டோர் காகம்
வன்ன முற வீற்றிருந்து வானை
  முத்த மிட்டதுவே. (4)

தென்னைப் பசுங் கீற்றைக் கொத்திச்
  சிறு காக்கை
மின்னு கின்றதென் கடலை நோக்கி
  விழித்ததுவே. (5)

வன்னச் சுடர் மிகுந்த வானகத்தே
  தென் திசையில்

கன்னங் கருங்காகக் கூட்டம் வரக்
கண்ட தங்கே. (6)

கூட்டத்தைக் கண்டஃது கும்பிட்டே
தன்னரு கோர்
பாட்டுக் குருவிதனைப் பார்த்து
நகைத்ததுவே. (7)

சின்னக் குருவி சிரிப்புடனே
வந்தாங்கு
கன்னங் கருங்காக்கை கண்ணெதிரே
யோர் கிளை மேல் (8)

வீற்றிருந்தே, "கிக் கிக்கீ; காக்காய்,
நீ விண்ணிடையே
போற்றியெதை நோக்குகிறாய்? கூட்ட
மங்கு போவ தென்னே?" (9)

என்ற வுடனே காக்கை:—"என் தோழா,
நீ கேளாய்,
மன்று தனைக் கண்டே மன மகிழ்ந்து
போற்றுகிறேன்" (10)

என்று சொல்லிக் காக்கை யிருக்கையிலே
ஆங்கணோர்
மின் றிகழும் பச்சைக் கிளி வந்து
வீற்றிருந்தே:— (11)

"நட்புக் குருவியே, ஞாயிற்றின்
வெயிலில்

கட் புலனுக் கெல்லாம் களியாகத்
தோன்றுகையில், (12)

நம்மை மகிழ்ச்சியுடன் நோக்கி
யிங்கு வந்திட்டேன் ;
அம்மவோ! காகப் பெருங் கூட்ட
மஃதென்னே ?" (13)

என்று வினவக் குருவி தா
னிஃதுரைக்கும் :—
" நன்று நீ கேட்டாய், பசுங்கிளியே,
நானு மிங்கு (14)

மற்றதனை யோர்ந்திடவே காக்கை யிடம்
வந்திட்டேன்.
கற்றறிந்த காக்காய், கழறுக நீ"
என்றதுவே. (15)

அப்போது காக்கை, :—" அருமை யுள்ள
தோழர்களே,
செப்புவேன் கேளீர் ; சில நாளாக்
காக்கை யுள்ளே (16)

நேர்ந்த புதுமைகளை நீர் கேட்
டறியீரோ ?
சார்ந்து நின்ற கூட்டமங்கு சாலையின்
மேற் கண்டீரே ? (17)

மற் றந்தக் கூட்டத்து மன்னவனைக்
காணீரே ?

கற்றறிந்த ஞானி கடவுளையே
  நேராவான் ; (18)

ஏழுநாள் முன்னே இறை மகுடந்
  தான் புனைந்தான்.
வாழி யவன் எங்கள் வருத்த மெலாம்
  போக்கி விட்டான். (19)

சோற்றுக்குப் பஞ்சமில்லை ; போரில்லை ;
  துன்ப மில்லை.
போற்றற் குரியான் புது மன்னன்,
  காணீரோ?" (20)

என்றுரைத்துக் காக்கை யிருக்கையிலே
  அன்ன மொன்று
தென் றிசையினின்று சிரிப்புடனே
  வந்ததங்கே, (21)

அன்ன மந்தத் தென்னை யருகினி
  லோர் மாட மிசை
வன்ன முற வீற்றிருந்து:—" வாழ்க,
  துணைவரே ! (22)

காலை யிள வெயிலிற் காண்ப தெலா
  மின்ப மன்றோ ?
சால நுமைக் கண்டு களித்தேன்
  சருவிநீர் (23)

ஏ துரைகள் பேசி யிருக்கின்றீர் ?"
  என்றிடவே,

போதமுள்ள காக்கை புகன்ற தந்தச்
செய்தியெல்லாம். (24)

அன்னமிது கேட்டு மகிழ்ந் துரைக்கும் :—
“ ஆங் காணும் !
மன்னர் அறம் புரிந்தால், வைய மெல்லாம்
மாண்பு பெறும். (25)

ஒற்றுமையால் மேன்மை யுண்டாம் ;
ஒன்றை யொன்று துன் பிழைத்தல்
குற்றமென்று கண்டால், குறைவுண்டோ
வாழ்வினுக்கே ?” (26)

என்று சொல்லி யன்னம் பறந் தாங்கே
ஏகிற்றால்.
மன்று கலைந்து மறைந்தன வப் புட்
களெல்லாம். (27)

காலைப் பொழுதினிலே கண்டிருந்தோம்
நாங்க ளிதை ;
ஞால மறந் திடவே நாங்களிதைப்
பாட்டிசைத்தோம். (28)

---

6. அந்திப்பொழுது

1. காவென்று கத்திடுங் காக்கை—என்றன்
கண்ணுக் கினிய கரு நிறக் காக்கை.
மேவிப் பல கிளை மீதில்—இங்கு
விண்ணிடை யந்திப் பொழுதினைக் கண்டே

கூவித் திரியுஞ் சிலவே ;—சில
கூட்டங்கள் கூடித் திசை தொறும் போகும்.
தேவி பராசக்தி யன்னை—விண்ணிற்
செவ்வொளிகாட்டிப் பிறை தலைக்கொண்டாள்.

2. தென்னை மரக் கிளை மீதில்—அங் கோர்
செல்வப் பசுங்கிளி கீச்சிட்டுப் பாயும்.
சின்னஞ் சிறிய குருவி—அது
'ஜிவ்' வென்று விண்ணிடை யூசலிட் டேகும்.
மன்னப் பருந்தொ ரிரண்டு—மெல்ல
வட்டமிட்டுப் பின் னெடுந்தொலை போகும்.
பின்னோர் தெருவி லோர் சேவல்—அதன்
பேச்சினிலே "சக்தி வேல்" என்று கூவும்.

3. செவ் வொளி வானில் மறைந்தே—இளந்
தே நில வெங்கும் பொழிந்தது கண்டீர்.
இவ் வளவான பொழுதில்—அவள்
ஏறிவந்தே யுச்சி மாடத்தின் மீது,
கொவ்வை யிதழ் நகை வீச,—விழிக்
கோணத்தைக் கொண்டு நிலவைப் பிடித்தாள்.
செவ்விது, செவ்விது, பெண்மை !—ஆ !
செவ்விது, செவ்விது, செவ்விது, காதல்.

4. காதலினா லுயிர் தோன்றும் ;—இங்கு
காதலினா லுயிர் வீரத்தி லேறும் ;
காதலினா லறி வெய்தும்,—இங்கு
காதல் கவிதைப் பயிரை வளர்க்கும் ;

ஆதலினா லவள் கையைப்—பற்றி
அற்புத மென்றிரு கண்ணிடை யொற்றி
வேதனை யின்றி யிருந்தேன்;—அவள்
வீணைக் குரலிலோர் பாட்டிசைத் திட்டாள்.

காதலியின் பாட்டு

கோல மிட்டு விளக்கினை யேற்றிக்
கூடி நின்று பராசக்தி முன்னே
ஓல மிட்டுப் புகழ்ச்சிகள் சொல்வார்
உண்மை கண்டிலர் வையத்து மாக்கள்;
ஞால முற்றும் பராசக்தி தோற்றம்.
ஞால மென்ற விளக்கினை யேற்றிக்
கால முற்றுந் தொழுதிடல் வேண்டும்,
காத லென்ப தொர் கோயிலின் கண்ணே.

---

7. வேய்ங்குழல்

ராகம்-ஹிந்துஸ்தான் தோடி. ஏகதாளம்.

எங்கிருந்து வருகுவதோ—ஒலி
யாவர் செய்குவதோ?—அடி தோழி.

(1) குன்றி னின்றும் வருகுவதோ—மரக்
கொம்பி னின்றும் வருகுவதோ—வெளி
மன்றி னின்று வருகுவதோ—என்றன்
மதி மருண்டிடச் செய்குதடீ—(இஃதெங்கிருந்து)

(2) அலை யொலித்திடும் தெய்வ—யமுனை
யாற்றி னின்றும் ஒலிப்பதுவோ—அன்றி

இலை யொலிக்கும் பொழிலிடை நின்றும்
எழுவதோ இஃதின்ன முதைப்போல்-(எங்கிருந்து)

(3) காட்டி னின்றும் வருகுவதோ—நிலாக்
காற்றைக் கொண்டு தருகுவதோ—வெளி
நாட்டினின்று மித்தென்றல் கொணர்வதோ
நாதமிஃதெனுயிரை யுருக்குதே— (எங்கிருந்து)

(4) பறவையேது மொன்றுள்ளது வோ—இங்ஙன்
பாடுமோ அமுதக்கனற் பாட்டு
மறைவினின்றுங் கின்னர ராதியர்
வாத்தியத்தினிசை யிதுவோ—அடி (எங்கிருந்து)

(5) கண்ணனூதிடும் வேய்ங்குழல் தானடீ
காதிலே யமுதுள்ளத்தில் நஞ்சு
பண்ணன்று மடி பாவையர் வாடப்
பாடி யெய்திடும் அம்படி தோழி (எங்கிருந்து)

---

8. ராதைப் பாட்டு

இராகம்-கமாஸ். தாளம்-ஆதி.

பல்லவி

தேகி முதம் தேகி ஸ்ரீ ராதே, ராதே.

சரணங்கள்

ராக ஸமுத்ர ஜாம்ருதே ராதே, ராதே.
ராஞீ மண்டல ரத்ந ராதே, ராதே.

போக ரதி கோடி துல்ய ராதே, ராதே (ஜய, ஜய)
பூதேவி தப: பல ராதே, ராதே. (தேகி)
வேத மஹா மந்த்ர ரஸ ராதே, ராதே!
வேத வித்யா விலாஸினி ஸ்ரீ ராதே, ராதே!
ஆதி பரா சக்தி ரூப ராதே, ராதே!
அத்யத்புத ச்ருங்காரமய ராதே, ராதே. (தேகி)

தமிழ்க் கண்ணிகள்

காதலெனுந் தீவினிலே, ராதே, ராதே! (அன்று)
கண்டெடுத்த பெண்மணியே, ராதே, ராதே.
காதலெனுஞ் சோலையிலே ராதே, ராதே, (நின்ற)
கற்பகமாம் பூந் தருவே ராதே, ராதே.
மாதரசே! செல்வப் பெண்ணே, ராதே, ராதே, (உயர்)
வானவர்க ளின்ப வாழ்வே, ராதே, ராதே. (தேகி)

---

9. வள்ளிப் பாட்டு (1)

பல்லவி

எந்த நேரமும் நின் மையல் ஏறுதடீ,
குற வள்ளி! சிறு கள்ளி!

சரணங்கள்

1. (இந்த) நேரத்திலே மலை வாரத்திலே நதி
யோரத்திலே யுனைக் கூடி—நின்றன்
வீரத் தமிழ்ச் சொல்லின் ஸாரத்திலே மனம்
மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டாடி—குழல்

பாரத்திலே இதழ்ரத்திலே, முலையோரத்திலே
யன்பு சூடி—நெஞ்சம்
ஆரத் தழுவி யமர நிலை பெற்றதன்
பயனை யின்று காண்பேன்.
(எந்த நேரமும்)

2. வெள்ளை நிலா விங்கு வானத்தை மூடி
விரிந்து பொழிவது கண்டாய்—ஒளிக்
கொள்ளையிலே யுனைக் கூடி முயங்கிக்
குறிப்பினிலே யொன்றுபட்டு—நின்றன்
பிள்ளைக்கிளி மென் குதலையிலே மனம்
பின்ன மறச் செல்லவிட்டு—அடி
தெள்ளிய ஞானப் பெருஞ் செல்வமே!
நினைச் சேர விரும்பினன், கண்டாய்!
(எந்த நேரமும்)

3. வட்டங்க ளிட்டுங் குளமகலாத
மணிப் பெருந் தெப்பத்தைப்போலே—நினை
விட்டு விட்டுப் பல லீலைகள் செய்து நின்
மேனி தனை விட லின்றி—
எட்டுத் திசையு மொளிர்ந்திடுங் காலை யிரவியைப்
போன்ற முகத்தாய்!—முத்த
மிட்டுப் பல முத்த மிட்டுப் பல முத்த மிட்டுனைச்
சேர்ந்திட வந்தேன். (எந்த நேரமும்)

10. வள்ளிப் பாட்டு (2)

ராகம்-கரஹரப்பிரியை. தாளம்-ஆதி.

பல்லவி

உன்னையே மயல் கொண்டேன்,—வள்ளீ !
உவமையி லரியாய், உயிரினு மினியாய் !
(உன்னையே)

சரணம்

என்னை யாள்வாய், வள்ளீ, வள்ளீ !
இள மயிலே, என் இதய மலர் வாழ்வே,
கனியே, சுவை யுறு தேனே,
கலவியிலே அமுதனையாய் !—(கலவியிலே)
தனியே, ஞான விழியாய் ! நிலவினில்
நினை மருவி, வள்ளீ, வள்ளீ !
நீ யாகிட வே வந்தேன்.

---

11. சித்தாந்தச் சாமி கோயில்

1. *சித்தாந்தச் சாமி திருக் கோயில் வாயிலில்*
தீப வொளி யுண்டாம் ;—பெண்ணே !
முத்தாந்த வீதி முழுதையுங் காட்டிட
மூண்ட திருச் சுடராம் ;—பெண்ணே !

2. *உள்ளத் தழுக்கும் உடலிற் குறைகளும்*
ஓட்ட வருஞ் சுடராம் ;—பெண்ணே !

கள்ளத் தனங்க ளனைத்தும் வெளிப்படக்
காட்ட வருஞ் சுடராம்;—பெண்ணே!
3. தோன்று முயிர்க ளனைத்து நன் றென்பது
தோற்ற முறுஞ் சுடராம்;—பெண்ணே!
மூன்று வகைப்படு கால நன்றென்பதை
முன்னரிடுஞ் சுடராம்;—பெண்ணே!
4. பட்டினந் தன்னிலும் பாக்க நன்றென்பதை
பார்க்க வொளிர் சுடராம்;—பெண்ணே!
கட்டு மனையிலுங் கோயில் நன்றென்பதைக்
காண வொளிர் சுடராம்;—பெண்ணே!

---

12. புயற்காற்று

நளஸ கார்த்திகை மீ 8 புதன்கிழமை இரவு

ஒரு கணவனும் மனைவியும்

மனைவி :—காற்றடிக்குது, கடல் குமுறுது,
கண்ணை விழிப்பாய், நாயகனே!
தூற்றல் கதவு சாளர மெல்லாந்
தொளைத்தடிக்குது, பள்ளியிலே.
கணவன் :—வானஞ் சினந்தது; வைய நடுங்குது;
வாழி பராசக்தி காத்திடவே!
தீனக் குழந்தைகள் துன்பப்படாதிங்கு,
தேவி, அருள் செய்ய வேண்டுகின்றோம்.
மனைவி :—நேற்றிருந்தோமந்த வீட்டினிலே, இந்த
நேரமிருந்தா லென்படுவோம்?
காற்றென வந்தது கூற்றமிங்கே, நம்மைக்
காத்தது தெய்வ வலிமையன்றோ?

---

13. பிழைத்த தென்னந் தோப்பு

1. வயலிடை யினிலே—செழுநீர்
மடுக் கரை யினிலே.
அய லெவரு மில்லை,—தனியே
ஆறுதல் கொள்ள வந்தேன்.

2. காற்றடித் ததிலே,—மரங்கள்
கணக்கிடத் தகுமோ ?—
நாற்றினைப்போலே சிதறி
நாடெங்கும் வீழ்ந்தனவே.

3. சிறிய திட்டையிலே—உளதோர்
தென்னஞ் சிறுதோப்பு—
வறியவ னுடைமை—அதனை
வாயு பொடிக்க வில்லை.

4. வீழ்ந்தன சிலவாம்—மரங்கள்
மீந்தன பலவாம் ;
வாழ்ந்திருக்க வென்றே—அதனை
வாயு பொறுத்து விட்டான்.

5. தனிமை கண்டதுண்டு ;—அதிலே
சார மிருக்கு தம்மா !
பனிதொலைக்கும் வெயில்,—அது தேம்
பாகு மதுர மன்றோ ;

6. இரவி நின்றது காண்—விண்ணிலே
இன்ப வொளித் திரளாய் ;

பரவியெங்கணுமே—கதிர்கள்
பாடிக் களித்தனவே.

7. நின்ற மரத்திடையே—சிறிதோர்
நிழலினி லிருந்தேன் ;
என்றுங் கவிதையிலே—நிலையாம்
இன்ப மறிந்து கொண்டேன்.

8. வாழ்க பராசக்தி !—நினையே
வாழ்த்திடுவோர் வாழ்வார் ;
வாழ்க பராசக்தி !—இதையென்
வாக்கு மறவாதே !

---

14. மறவன் பாட்டு

1. மண்வெட்டிக் கூலிதின லாச்சே !—எங்கள்
வாள்வலியும் வேல்வலியும் போச்சே !
விண்முட்டிச் சென்ற புகழ் போச்சே !—இந்த
மேதினியில் கெட்ட பெய ராச்சே !

2. நாணிலகு வில்லினொடு தூணி—நல்ல
நாதமிகு சங்கொலியும் பேணி,
பூணிலகு திண்கதையும் கொண்டு, நாங்கள்
போர் செய்த காலமெல்லாம் பண்டு.

3. கன்னங் கரிய விருள் நேரம்—அதிற்
காற்றும் பெரு மழையும் சேரும் ;
சின்னக் கரிய துணி யாலே—எங்கள்
தேகமெல்லாம் மூடி நரிபோலே,

4. ஏழை யெளியவர்கள் வீட்டில்—இந்த
ஈன வயிறு படும் பாட்டில்
கோழை யெலிக ளென்னவே—பொருள்
கொண்டு வந்து ....

5. முன்னாளில் ஐயரெல்லாம் வேதம்—ஓதுவார்;
மூன்று மழை பெய்யுமடா மாதம்;
இன்னாளி லேபொய்மைப் பார்ப்பார்—இவர்
ஏது செய்துங் காசுபெறப் பார்ப்பார்.

6. பேராசைக் காரனடா பார்ப்பான்—ஆனால்
பெரியதுரை என்னிலுடல் வேர்ப்பான்,
யாரானாலுங் கொடுமை.... ....
....

7. பிள்ளைக்குப் பூணூலா மென்பான்—நம்மைப்
பிச்சுப் பணங்கொடெனத் தின்பான்
கொள்ளைக் கேசென் ....
... .

8. சொல்லக் கொதிக்குதடா நெஞ்சம்—வெறுஞ்
சோற்றுக்கோ வந்ததிந்தப் பஞ்சம்?
....
....

9. நாயும் பிழைக்கு மிந்தப்—பிழைப்பு;
நாளெல்லாம் மற்றிதிலே உழைப்பு;
பாயும் கடிநாய்ப் போலீசுக்—காரப்
பார்ப்பானுக் குண்டிதிலே பீசு.

10. சோரந்தொழிலாக் கொள்வோமோ ?-முந்தைச்
சூரர் பெயரை அழிப்போமோ ?
வீர மறவர் நாமன்றோ ?—இந்த
வீண் வாழ்க்கை வாழ்வதினி நன்றோ ?

---

15. அக்கினிக் குஞ்சு

அக்கினிக் குஞ்சொன்று கண்டேன்;—அதை
அங்கொரு காட்டிலோர் பொந்திடை
வெந்து தணிந்தது காடு ;—தழல் [வைத்தேன் ;
வீரத்திற் குஞ்சென்று மூப்பென்று முண்டோ ?
தத்தரிகிட தத்தரிகிட தித்தோம்.

---

16. மழை

1. திக்குக்க ளெட்டுஞ் சிதறி—தக்கத்
தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட தீம்தரிகிட
பக்க மலைகளுடைந்து—வெள்ளம்
பாயுது பாயுது பாயுது—தாம்தரிகிட
தக்கத் ததிங்கிட தித்தோம்—அண்டம்
சாயுது சாயுது சாயுது—பேய்கொண்டு
தக்கை யடிக்குது காற்று—தக்கத்
தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட தாம்தரிகிட

2. வெட்டி யடிக்குது மின்னல்,—கடல்
வீரத்திரை கொண்டு விண்ணையிடிக்குது ;

கொட்டி யிடிக்குது மேகம் ;—கூ
கூவென்று விண்ணைக் குடையுது காற்று ;
சட்டச்சட சட்டச்சட டட்டா—என்று
தாளங்கள் கொட்டிக் கனைக்குது வானம் ;
எட்டுத்திசையு மிடிய—மழை
எங்ஙனம் வந்ததடா, தம்பி வீரா !

3. அண்டங் குலுங்குது, தம்பி !—தலை
ஆயிரந் தூக்கிய சேடனும் பேய்போல்
மிண்டிக் குதித் திடுகின்றான் ;—திசை
வெற்புக் குதிக்குது ; வானத்துத் தேவர்
செண்டு புடைத்திடு கின்றார் ;—என்ன
தெய்விகக் காட்சியைக் கண் முன்பு
கண்டோம் !
கண்டோம், கண்டோம், கண்டோம்—இந்தக்
காலத்தின் கூத்தினைக் கண் முன்பு
கண்டோம் !

---

17. நிலாவும் வான்மீனும் காற்றும்

மனத்தை வாழ்த்துதல்

1. நிலாவையும் வானத்து மீனையும் காற்றையும்
நேர்ப்பட வைத்தாங்கே
குலாவு மமுதக் குழம்பைக் குடித்தொரு
கோல வெறி படைத்தோம் ;

உலாவு மனச்சிறு புள்ளினை யெங்கணும்
ஓட்டி மகிழ்ந்திடுவோம்;
பலாவின் கனிச்சுளை வண்டியி லோர் வண்டு
பாடுவதும் வியப்போ?

2. தாரகை யென்ற மணித்திரள் யாவையும்
சார்ந்திடப் போ மனமே,
ஈரச்சுவையதி லூறிவருமதில்
இன்புறுவாய் மனமே!
சீரவிருஞ்சுடர் மீநெடு வானத்துத்
திங்களையுஞ் சமைத்தே
ஓரழகாக விழுங்கிடு முள்ளத்தை
யொப்பதோர் செல்வமுண்டோ?

3. பன்றியைப் போலிங்கு மண்ணிடைச் சேற்றிற்
படுத்துப் புரளாதே
வென்றியை நாடியிவ் வானத்தி லோட
விரும்பி விரைந்திடுமே;
மூன்றிலி லோடுமோர் வண்டியைப் போலன்று
மூன்றுலகுஞ் சூழ்ந்தே
ஈன்று திரியும் விமானத்தைப் போலொரு
நல்ல மனம் படைத்தோம்.

4. தென்னையின் கீற்றுச் சலசல வென்றிடச்
செய்து வருங் காற்றே!
உன்னைக் குதிரை கொண் டேறித் திரியுமொ
ருள்ளம் படைத்துவிட்டோம்.
சின்னப்பறவையின் மெல்லொலி கொண்டிங்கு
சேர்ந்திடு நற் காற்றே!

மின்னல் விளக்கிற்கு வானகங் கொட்டுமிவ்
வெட்டொலி யேன் கொணர்ந்தாய்?

5. மண்ணுலகத்து நல்லோசைகள் காற்றெனும்
வானவன் கொண்டுவந் தான்;
பண்ணி லிசைத்தவ் வொலிக ளனைத்தையும்
பாடி மகிழ்ந்திடுவோம்.
நண்ணிவரு மணியோசையும், பின்னங்கு
நாய்கள் குலைப்பதுவும்,
எண்ணுமுன்னே 'யன்னக்காவடிப் பிச்சை'-
றேங்கிடுவான் குரலும், [யென்

6. வீதிக் கதவை யடைப்பதுங் கீழ்த்திசை
விம்மிடுஞ் சங்கொலியும்,
வாதுகள் பேசிடு மாந்தர் குரலு
மதலை யழுங் குரலும்—
ஏதெது கொண்டு வருகுது காற்றிவை
யெண்ணி லகப்படுமோ?
சீதக் கதிர்மதி மேற்சென்று பாய்ந்தங்கு
தேனுண் ணுவாய், மனமே!

---

18. சாதாரண வருஷத்துத் தூமகேது

தினையின்மீது பனை நின்றாங்கு
மணிச்சிறு மீன்மிசை வளர்வா லொளிதரக்
கீழ்த்திசை வெள்ளியைக் கேண்மை கொண்டிலகுந்
தூமகேதுச் சுடரே, வாராய். (1)

எண்ணில் பல் கோடி யோசனை யெல்லை
எண்ணிலா மென்மை யியன்றதோர் வாயுவாற்
புனைந்த நின்னொடு வால் போவதென்கின்றார். (2)

மண்ணகத்தினையும் வால் கொடு தீண்டி
ஏழையர்க் கேது மிடர் செயாதே நீ
போதி யென்கின்றார் ; புதுமைகளாயிரம்
நினைக் குறித் தறிஞர் நிகழ்த்து கின்றனரால். (3)

பாரத நாட்டிற் பரவிய எம் மனோர்
நூற்களை மறந்து பன் னூறாண்டாயின ;
உனதியல் அன்னிய ருரைத்திடக் கேட்டே
தெரிந்தனம் ; எம் முளே தெளிந்தவரிங்கிலை. (4)

வாராய், சுடரே ! வார்த்தை சில கேட்பேன் :
தீயர்க்கெல்லாந் தீமைகள் விளைத்துத்
தொல் புவியதனைத் துயர்க் கடலாழ்த்தி நீ
போவை யென்கின்றார் ; பொய்யோ, மெய்யோ ? (5)

ஆதித்தலைவி யாணையின்படி நீ
சலித்திடுந் தன்மையால், தண்ட நீ செய்வது
புவியினைப் புனிதமாப் புனைதற்கேயென
விளம்புகின்றனர் ; அது மெய்யோ, பொய்யோ ? (6)

ஆண்டோரெழு பத் தைந்தினி லொருமுறை
மண்ணை நீ யணுகும் வழக்கினையாயினும்,
இம்முறை வரவினால் எண்ணிலாப் புதுமைகள்
விளையுமென்கின்றார், மெய்யோ, பொய்யோ ? (7)

சித்திகள் பலவுஞ் சிறந்திடு ஞானமும்
மீட்டு மெம்மிடை நின் வரவினால் விளைவதாப்
புகலுகின்றனர் ; அது பொய்யோ, மெய்யோ ? (8)

---

19. மனைத் தலைவிக்கு வாழ்த்து

வாழ்க மனைவியாங் கவிதைத் தலைவி !
நிலமு மிவ்வுலகில் சிதறியே நிகழும்
பலபல பொருளிலாப் பாழ்படு செய்தியை
வாழ்க்கைப் பாலையில் வளர் பல முட்கள்போல்
பேதை யுலகைப் பேதைமைப் படுத்தும்
வெறுங் கதைத்திரளை, வெள்ளறி வுடைய
மாயா சக்தியின் மகளே, மனைக்கண்
வாழ்வினை வகுப்பாய், வருடம் பலவினும்
ஓர்நாட் போலமற் றோர்நாள் தோன்றாது
பலவித வண்ணம் வீட்டிடைப் பரவ
நடத்திடுஞ் சக்தி நிலையமே, நன்மனைத்
தலைவீ, ஆங்கத் தனிப்பதர்ச் செய்திகள்
அனைத்தையும் பயனிறை யனுபவ மாக்கி,
உயிரிலாச் செய்திகட் குயிர்மிகக் கொடுத்து,
ஒளியிலாச் செய்திகட் கொளியருள் புரிந்து,
வான சாத்திரம் மகமது வீழ்ச்சி
சின்னப் பையல் சேவகத் திறமை
எனவரு நிகழ்ச்சி யாவே யாயினும்
அனைத்தையு மாங்கே யழகுறச் செய்து,
இலௌகிக வாழ்க்கையிற் பொருளினை யிணைக்கும்
பேதை மாசத்தியின் பெண்ணே, வாழ்க.
காளியின் குமாரி, அறங்காத் திடுக !
வாழ்க ! மனையகத் தலைவி வாழ்க !

---

20. தாயுமானவர் வாழ்த்து

என்றும் இருக்க உளங்கொண்டாய்
இன்பத் தமிழுக் கிலக்கியமாய்
இன்றும் இருத்தல் செய்கின்றாய்
இறவாய் தமிழோ டிருப்பாய் நீ
ஒன்று பொருளஃ தின்பமென
உணர்ந்தாய் தாயு மானவனே
நின்ற பரத்து மாத்திரமோ
நில்லா இகத்தும் நிற்பாய் நீ.

---

21. மகாமகோபாத்தியாய வாழ்த்து

[ஸ்ரீ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் மகாமகோபாத்தியாயப் பட்டம் பெற்றபோது சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார் பாடிப் படித்த செய்யுட்கள்]

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்)

1

செம்பரிதி யொளிபெற்றான் பைந்நறவு
சுவைபெற்றுத் திகழ்ந்த தாங்கண்
உம்பரெலாம் இறவாமை பெற்றனரென்
றெவரேகொல் உவத்தல் செய்வார்?
கும்பமுனி யெனத் தோன்றும் சாமிநா
தப்புலவன் குறைவில் கீர்த்தி
பம்பலுறப் பெற்றனனேல், இதற்கென்கொல்
பேருவகை படைக்கின் றீரே!

2

அன்னியர்கள் தமிழ்ச்செல்வி யறியாதார்
இன்றெம்மை ஆள்வோ ரேனும்
பன்னியசீர் மகாமகோ பாத்தியா
யப்பதவி பரிவின் ஈந்து
பொன்னிலவு குடந்தைநகர்ச் சாமிநா
தன்றனக்குப் புகழ்செய் வாரேல்,
முன்னிவனப் பாண்டியர்நாள் இருந்திருப்பின்
இவன் பெருமை மொழிய லாமோ?

3

'நிதியறியோம்' இவ்வுலகத் தொருகோடி
இன்பவகை நித்தந் துய்க்கும்
'கதியறியோம்' என்றுமனம் வருந்தற்க;
குடந்தைநகர்க் கலைஞர் கோவே!
பொதியமலைப் பிறந்தமொழி வாழ்வறியும்
காலமெலாம் புலவோர் வாயில்
துதியறிவாய், அவர்நெஞ்சின் வாழ்த்தறிவாய்,
இறப்பின்றித் துலங்கு வாயே.

---

22. ஓவியர்மணி ஸ்ரீ ரவிவர்மா

1. சந்திர னொளியை யீசன்
சமைத்தது பருக வென்றே
வந்திடு சாதகப்புள்
வகுத்தனன்; அமுதுண்டாக்கிப்
பந்தியிற் பருக வென்றே
படைத்தன னமரர் தம்மை;
இந்திரன் மாண்புக் கென்ன
இயற்றினன் வெளிய யானை.

2. மலரினில் நீல வானில்
மாதரார் முகத்தில் எல்லாம்
இலகிய அழகை யீசன்
இயற்றினன், சீர்த்தி யிந்த
உலகினி லெங்கும் வீசி
யோங்கிய இரவி வர்மன்
அலகிலா அறிவுக் கண்ணா
லனைத்தையு முகரு மாறே.

3. மன்னர் மாளிகையி லேழை
மக்களின் குடிலி லெல்லாம்
உன்னருந் தேசுவீசி
உளத்தினைக் களிக்கச் செய்வான்
நன்னரோ வியங்கள் தீட்டி
நல்கிய பெருமான் இந்நாட்

பொன்னணி யுலகு சென்றான்
புவிப்புகழ் போதுமென்பான்.

4. அரம்பை யூர்வசி போலுள்ள
அமர மெல்லியலார் செவ்வி
நிரம்பட வகுத்த வெம்மான் !
செய்தொழி லொப்பு நோக்க
விரும்பியே கொல்லா மின்று
விண் ணுல கடைந்து விட்டாய் ?
அரம்பையர் நின்கைச் செய்கைக்
கழிதலங் கறிவை திண்ணம்.

5. காலவான் போக்கி லென்றுங்
கழிகிலாப் பெருமை கொண்ட
கோலவான் றொழில்கள் செய்து
குலவிய பெரியோர் தாமும்
சீலவாழ் வகற்றி யோர்நாட்
செத்திட லுறுதி யாயின்
ஞால வாழ்வினது மாயம்
நவின்றிடற் கரிய தன்றோ ?

23. ஸ்ரீ சுப்பராம தீக்ஷிதர் காலஞ்சென்றதைப் பற்றிய இரங்கற் பாக்கள்

நவம்பர், 25, 1906

ஸ்ரீ சுப்பராம தீக்ஷிதர் தென்னிந்தியாவின் பிரபல சங்கீத வித்வான் ஸ்ரீ முத்துசாமி தீக்ஷிதரவர்களின் புதல்வனும் எட்டயபுரம் சமஸ்தானம் பாகவதரும் ஆவார்.

அகவல்

கவிதையு மருஞ்சுவைக் கான நூலும்
புவியினர் வியக்கு மோவியப் பொற்பும்
மற்றுள பெருந் தொழில் வகைகளிற் பலவும்
வெற்றி கொண்டிலங்கிய மேன்மையார் பரத
நாட்டினி லிந்நாள் அந்நியர் நவிப்ப
ஈட்டிய செல்வ மிறந்தமை யானும்
ஆண்டகையொடு புக ழழிந்தமை யானும்
மாண்டன பழம்பெரு மாட்சியார் தொழிலெலாம்;
தேவர்கள் வாழ்ந்த சீர் வளர் பூமியில்
மேவிய குரக்கர் விளங்குதல் போல
நேரிலாப் பெரியோர் நிலவிய நாட்டிற்
சீரிலாப் புல்லர் செறிந்து நிற்கின்றார்:
இவரிடை,
சுரத்திடை யின்னீர்ச் சுனையது போன்றும்
அரக்கர்தங் குலத்திடை வீடண னாகவும்

சேற்றிடைத் தாமரைச் செம்மலர் போன்றும்
போற்றுதற் குரிய புனித வான்குலத்தில்
நாரத முனிவ னமர்மிசை யருளாற்
பாரத நாட்டிற் பழமாண் புறுகென
மீட்டு மோர் முறையிவன் மேவின னென்ன
நாட்டு நற்சீர்த்தி நலனுயர் பெருமான்
தோமறு சுப்ப ராமனற் பெயரோன்
நாமகள் புளகுற நம்மிடை வாழ்ந்தான்.
இன்னான் றானு மெமை யகன்றேகினன் ;
என்னே நம்மவ ரியற்றிய பாவம் !
இனி யிவ னனையரை யெந்நாட் காண்போம் ?
கனி யறு மரமெனக் கடைநிலை யுற்றோம்.
அந்தோ மறலி நம் மழுதினைக் கவர்ந்தான் !
நொந்தோ பயனிலை ; நுவல் யா துளதே ?

விருத்தம்

1. கன்னனொடு கொடை போயிற்றுயர் கம்ப
நாடனுடன் கவிதை போயிற்
றுன்னரிய புகழ்ப் பார்த்தனொடு வீர மகன்ற
தெனவுரைப்ப ரான்றோர் ;
என்னக நின்றகலாதோன் அருட் சுப்ப ராம
னெனு மிணையிலா விற்
பன்னனொடு சுவை மிகுந்த பண்வளனு மகன்ற
தெனப் பகரலாமே.

2. கலை விளக்கே, யிளசை* யெனுஞ் சிற்றூரிற்
பெருஞ் சோதிகதிக்கத் தோன்று

* இளசை—எட்டயபுரம்.

மலை விளக்கே, யெம்மனையர் மனவிருளை
மாற்றுதற்கு வந்த ஞான
நிலை விளக்கே, நினைப்பிரிந்த இசைத்தேவி
நெய்யகல நின்ற தட்டி
னலை விளக்கே யெனத் தளரு மந்தோ!
நீ யகன்ற துய ருரைக்கற் பாற்றோ?

3. மன்னரையும் பொய்ஞ் ஞான மதக்குரவர்
தங்களையும் வணங்கலாதேன்
தன்னனைய புகழுடையாய், நினைக்கண்ட
பொழுது தலைதாழ்ந்து வந்தேன்;
உன்னருமைச் சொற்களையே தெய்விகமா
மெனக் கருதி வந்தேன்; அந்தோ,
இன்ன மொருக் காவிளைசைக் கேகிடி னிவ்
வெளியன் மன மென்படாதோ?

---

24. சீட்டுக்கவிகளும் ஓலைத் தூக்கும்

1

ஸ்ரீ எட்டயபுரம் ராஜ ராஜேந்த்ர மகாராஜ வெங்கடேசு ரெட்டப்ப பூபதி அவர்கள் சமூகத்துக்கு

கவிராஜ ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதி எழுதும் சீட்டுக்கவிகள்

1. பாரி வாழ்ந் திருந்த சீர்த்திப் பழந்தமிழ் நாட்
[டின் கண்ணே
ஆரிய, நீயிந்நாளி லரசுவீற் றிருக்கின் றாயால்;

காரியங் கருதி நின்னைக் கவிஞர்தாங் காண
[வேண்டின்
நேரி லப்போதே யெய்தி வழிபட நினைகிலாயோ?

2. விண்ணள வுயர்ந்த கீர்த்தி வெங்கடே சுரெட்ட
மன்னா!
பண்ணள வுயர்ந்த தென்பண், பாவள வுயர்ந்த
[தென்பா.
எண்ணள வுயர்ந்த வெண்ணி லிரும்புகழ்க் கவி
[ஞர் வந்தால்
அண்ணலே பரிசு கோடி யளித்திட விரைகி
[லாயோ?

3. கல்வியே தொழிலாக் கொண்டாய், கவிதையே
[தெய்வமாக
அல்லுநன் பகலும் போற்றி யதைவழி பட்டு
[நின்றாய்!
சொல்லிலே நிகரி லாத புலவர்நின் சூழ லுற்றால்
எல்லினைக் காணப் பாயும் இடபம்போல் முற்ப
[டாயோ?

எட்டயபுரம்
2, மே. 1919

சுப்பிரமணிய பாரதி

2

ஸ்ரீ எட்டயபுரம் மகாராஜ ராஜேந்த்ர ஸ்ரீ வெங்கடேசு ரெட்டப்ப பூபதி அவர்கள் சமூகத்துக்கு

கவிராஜ ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதி எழுதும்

ஓலைத்தூக்கு

1. ராஜமகா ராஜேந்த்ர ராஜகுல
சேகரன் ஸ்ரீ ராஜ ராஜன்
தேசமெலாம் புகழ்விளங்கு மிளசை
வெங்கடேசு ரெட்ட சிங்கன் காண்க,
வாசமிகு துழாய்த் தாரன் கண்ணனடி
மறவாத மனத்தான், சக்தி
தாசனெனப் புகழ்வளரும் சுப்ரமண்ய
பாரதிதான் சமைத்த தூக்கு*.

2. மன்னவனே! தமிழ் நாட்டில் தமிழறிந்த
மன்னரிலை யென்று மாந்தர்
இன்னலுறப் புகன்றவசை நீ மகுடம்
புனைந்தபொழு திருந்த தன்றே!
சொன்னலமும் பொருணலமும் சுவை கண்டு,
சுவை கண்டு, துய்த்துத் துய்த்துக்
கன்னலிலே சுவையறியுங் குழந்தைகள் போல்
தமிழ்ச் சுவைநீ களித்தா யன்றே!

---

* 'பாட்டு' என்ற பாடமு முண்டு.

3. புவியனைத்தும் போற்றிடவான் புகழ்படைத்துத்
தமிழ் மொழியைப் புகழி லேற்றுங்
கவியரசர் தமிழ் நாட்டுக் கில்லையெனும்
வசையென்னாற் கழிந்த தன்றே!
“சுவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது,
சொற்புதிது, சோதிமிக்க
நவகவிதை, யெந்நாளு மழியாத
மகா கவிதை” யென்று நன்கு

4. பிரான் ஸென்னுஞ் சிறந்த புகழ் நாட்டினுயர்
புலவோரும் பிறரு மாங்கே
விராவு புகழாங்கிலத் தீங் கவியரசர்
தாமு மிக வியந்து கூறிப்
பாரவி யென்றன் தமிழ்க் கவியை மொழி
பெயர்த்துப் போற்றுகின்றார்; பாரோ
[ரேத்துங்
தாரதிபனே, யிளசை வெங்கடேசுரெட்டா!
நின்பா லத் தமிழ் கொணர்ந்தேன்.

5. வியப்பு மிகும் புத்திசையில் வியத்தகுமென்
கவிதையினை, வேந்தனே, நின்
நயப்படுசந் நிதிதனிலே நான்பாட
நீ கேட்டு நன்கு போற்றி,
ஜயப் பறைகள் சாற்றுவித்துச் சாலுவைகள்,
பொற்பைகள், ஜதி, பல்லக்கு,

வயப்பரிவா ரங்கள் முதற் பரிசளித்துப்
பல்லூழி வாழ்க நீயே !

எட்டயபுரம்
2, மே. 1919 } சுப்பிரமணிய பாரதி

[குறிப்பு :— ஸ்ரீ பாரதியார் புதுவையிலிருந்து வெளியேறிய பிறகு, எட்டயபுரத்தில் சிறிது காலம் வசித்து வந்தார். ஜீவனத்திற்கு மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த காலம். இருந்தாலும் ஜமீந்தாரை நேரில் கண்டு, அவரது ஆதரவைப் பெறுவதற்கு விரும்பவில்லை. ஏனெனில், ஏற்கனவே இந்த சமஸ்தானச் சேவகத்தை உதறிவிட்டு வெளியேறியவர். மேலும், துரைத்தனத்தாரால் பாரதிக்கு ஏற்பட்டிருந்த தடைகளெல்லாம் அப்பொழுது நீக்கப் பட்டிருந்த போதிலும், பாரதியாருக்கு உதவி செய்தால் தனக்கு ஏதேனும் பாதகமேற்படுமோவென்று ஜமீந்தார் பயங்கொண்டிருந்தார். ஆதலின், பாரதியார் தனக்கு இச் சமயம் சரியான ஆதரவும் மரியாதையும் கிடைக்காது என்று கருதி, வறுமையின் கொடுமையைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தாரே யொழிய, ஜமீந்தாரின் உதவியை நாட வில்லை. ஆனால், இவர் படும் கஷ்டத்தைச் சகிக்காமல் இவரது நண்பர்களும் பந்துக்களும் இவரை மிகவும் நிர்பந் திக்கவே, ஜமீந்தாருக்கு இவ் விரண்டு சீட்டுக் கவிகளையும் எழுதி யனுப்பினர்.

பன்னிரண்டு ரூபாய்க்குச் சேவகஞ் செய்து வந்த பழைய "சுப்பையா" வாகத் தன்னைக் கருதாமல் கவியா சனை புவியரசன் தக்கபடி ஆதரிக்க வேண்டுமென்பதை இந்தப் பாக்கள் நன்கு விளக்குகின்றன.]

ஓம்

25. சத்ரபதி சிவாஜி

தன் சைனியத்திற்குக் கூறியது

ஜய ஜய பவானி! ஜய ஜய பாரதம்!
ஜய ஜய மாதா! ஜய ஜய துர்க்கா!
வந்தே மாதரம்! வந்தே மாதரம்!
சேனைத் தலைவர்காள்! சிறந்த மந்திரிகாள்!
யானைத் தலை வரும் அருந்திறல் வீரர்காள்!
அதிரத மன்னர்காள்! துரகத் ததிபர்காள்!
எதிரிகள் துணுக்குற இடித்திடு பதாதிகாள்!
வேலெறி படைகாள்! சூலெறி மறவர்காள்!
காலனுங் கண்டஞ்சுங் கனைதிரள் வீரர்.
மற்று மாயிர விதம் பற்றலர் தம்மைச்
செற்றிடுந் திறனுடைத் திர ரத்தினங்கள்காள்!
யாவிரும் வாழிய! யாவிரும் வாழிய!
தேவி நுந் தமக்கெலாம் திருவருள் புரிக!
மாற்றலர் தம்புலை நாற்றமே யறியா
ஆற்றல்கொண் டிருந்ததிவ் வரும் புகழ் நாடு!
வேதநூல் பழிக்கும் வெளித்திசை மிலேச்சர்
பாதமும் பொறுப்பளோ பாரத தேவி?
வீரரு மறிசை விரித்திடு புலவரும்
பாரெலாம் பெரும்புகழ் பரப்பிய நாடு!
தர்மமே யுருவாத் தழைத்த பேர ரசரும்
நிர்மல முனிவரும் நிறைந்த நன் னாடு!
வீரரைப் பெறாத மேன்மைதீர் மங்கையை
ஊரவர் மலடியென் றுரைத்திடு நாடு!

பாரதப்பூமி பழம்பெரும் பூமி ;
நீரதன் புதல்வர் ; இந் நினைவகற் றாதீர் !
பாரத நாடு பார்க்கெலாம் திலகம்
நீரதன் புதல்வர் ; இந் நினைவகற் றாதீர் !
வானக முட்டு மிமயமால் வரையும்
ஏனைய திசைக ளிலிருந் திரைக் கடலும்
காத்திடு நாடு ! கங்கையுஞ் சிந்துவும்
தூத் திரை யமுனையுஞ் சுனைகளும் புனல்களும்
இன்னரும் பொழில்களும் இணையிலா வளங்களும்
உன்னத மலைகளும் ஒளிர்தரு நாடு !
பைந்நிறப் பழனம் பசியிலா தளிக்க
மைந்நிற முகில்கள் வழங்கு பொன் னாடு !
தேவர்கள் வாழ்விடம், திறலுயர் முனிவர்
ஆவலோ டடையு மரும் புகழ்நாடு !
ஊனமொன் றறியா ஞானமெய்ப் பூமி !
வானவர் விழையு மாட்சியார் தேயம் !
பாரத நாட்டிசை பகர யான் வல்லனோ ?
நீரதன் புதல்வர் ; இந் நினைவகற் றாதீர் !
தாய்த்திரு நாட்டைத் தறுகண் மிலேச்சர்,
பேய்த்தகை கொண்டோர், பெருமையும் வன்மை[யும்
ஞானமு மறியா நவைபுரி பகைவர்,
வானக மடக்க வந்திடு மரக்கர் போல்
இந்நாட் படைகொணர்ந் தின்னல்செய் கின்றார் !
ஆலய மழித்தலு மருமறை யொழித்தலும்
மாதர்கற் பழித்தலும் மறையவர் வேள்விக்
கேதமே சூழ்வது மியற்றிநிற் கின்றார் !

சாத்திரத் தொகுதியைத் தாழ்த்து வைக்கின்றார்!
கோத்திர மங்கையர் குலங்கெடுக் கின்றார்!
எண்ணில துணைவர்காள்! எமக்கிவர் செயுந்துயர்:
கண்ணிய மறுத்தனர்; ஆண்மையுங் கடிந்தனர்;
பொருளினைச் சிதைத்தனர்; மருளினை விதைத்த
[னர்;
திண்மையை யழித்துப் பெண்மையிங் களித்த
[னர்;
பாரதப் பெரும் பெயர் பழிப்பெய ராக்கினர்;
சூரர்தம் மக்களைத் தொழும்பராய்ப் புரிந்தனர்;
வீரிய மழிந்து மேன்மையு மொழிந்து நம்
ஆரியர் புலையருக் கடிமைக ளாயினர்.
மற்றிதைப் பொறுத்து வாழ்வதோ வாழ்க்கை?
வெற்றிகொள் புலையர்தாள் வீழ்ந்துகொல் வாழ்
[வீர்?
மொக்குள்தான் தோன்றி முடிவது போல
மக்களாய்ப் பிறந்தோர் மடிவது திண்ணம்!
தாய்த்திரு நாட்டைத் தகர்த்திடு மிலேச்சரை
மாய்த்திட விரும்பார் வாழ்வுமோர் வாழ்வு
[கொல்?
மானமொன் றிலாது மாற்றலர் தொழும்பராய்
ஈனமுற் றிருக்க எவன்கொலோ விரும்புவன்?
தாய்பிறன் கைபடச் சகிப்பவனாகி
நாயென வாழ்வோன் நமரிலிங் குளனோ?
பிச்சைவாழ் வுகந்து பிறருடை யாட்சியில்
அச்ச முற் றிருப்போன் ஆரிய னல்லன்;

புன்புலால் யாக்கையைப் போற்றியே தாய்நாட்
டன்பிலா திருப்போன் ஆரிய னல்லன்.
மாட்சிதீர் மிலேச்சர் மனப்படி யாளும்
ஆரியத் தன்மை யற்றிடுஞ் சிறியர்
யாரிவ ணுளரவர் யாண்டேனு மொழிக!
படைமுகத் திறந்து பதம்பெற விரும்பாக்
கடைபடு மாக்களென் கண்முனில் லாதீர்!
சோதரர் தம்மைத் துரோகிக ளழிப்ப
மாதரார் நலத்தின் மகிழ்பவன் மகிழ்க!
நாடெலாம் பிறர்வசம் நண்ணுதல் நினையான்
வீடுசென் றொளிக்க விரும்புவோன் விரும்புக!
பாசமே பெரிதெனப் பார்ப்பவன் செல்க!
நாட்டுளார் பசியினால் நலிந்திடத் தன் வயி
றூட்டுதல் பெரிதென உன்னுவோன் செல்க!
ஆணுருக் கொண்ட பெண்களு மலிகளும்
வீணிலிங் கிருந்தெனை வெறுத்திடல் விரும்பேன்.
ஆரிய ரிருமின்! ஆண்களிங் கிருமின்!
வீரிய மிகுந்த மேன்மையோ ரிருமின்!
மானமே பெரிதென மதிப்பவ ரிருமின்!
ஈனமே பொருத வியல்பின ரிருமின்!
தாய்நாட் டன்புறு தனையரிங் கிருமின்!
மாய் நாட் பெருமையின் மாய்பவ ரிருமின்!
புலையர்தம் தொழும்பைப் பொறுக்கிலா ரிருமின்!
கலையறு மிலேச்சரைக் கடிபவ ரிருமின்!
ஊரவர் துயரில்நெஞ் சுருகுவீ ரிருமின்!
சோர நெஞ்சிலாத் தூயவ ரிருமின்!

தேவி தாள்பணியுந் தீரரிங் கிருமின்!
பாவியர் குருதியைப் பருகுவா ரிருமின்!
உடலினைப் போற்றா வுத்தம ரிருமின்!
கடல் மடுப்பினுமனங் கலங்கல ருதவுமின்!
வம்மினோ துணைவீர்? மருட்சி கொள்ளாதீர்!
நம்மினோ ராற்றலை நாழிகைப் பொழுதேனும்
புல்லிய மாற்றலர் பொறுக்கவல் லார்கொல்?
மெல்லிய திருவடி வீறுடைத் தேவியின்
இன்னருள் நமக்கோர் இருந்துணை யாகும்.
பன்னரும் புகழுடைப் பார்த்தனும் கன்னனும்
வீமனும் துரோணனும் வீட்டுமன் றானும்
ராமனும் வேறுள இருந்திறல் வீரரும்
நற்றுணை புரிவர்; வானக நாடுறும்;
வெற்றியே யன்றி வேறெதும் பெறுகிலேம்.
செற்றினி மிலேச்சரைத் தீர்த்திட வம்மின்!
வாளுடை முனையினும், வயந்திகழ் சூலினும்,
ஆளுடைக் கால்க ளடியினுந் தேர்களின்
உருளையி னிடையினும், மாற்றலர் தலைகள்
உருளையிற் கண்டுநெஞ் சுவப்புற வம்மின்!
நம் மிதம் பெருவளம் நலிந்திட விரும்பும்
(வன்மியை) வேரறத் தொலைத்தபின் னன்றோ
ஆணெனப் பெறுவோம்! அன்றிநா மிறப்பினும்
வானுறு தேவர் மணியுல கடைவோம்!
வாழ்வமேற் பாரத வான்புகழ்த் தேவியை
தாழ்வினின் றுயர்த்திய தடம்புகழ் பெறுவோம்!
போரெனி லிதுபோற் புண்ணியத் திருப்போர்
பாரினி லொன்று பார்த்திடற் கெளிதோ?

ஆட்டினைக் கொன்று வேள்விக ளியற்றி
வீட்டினைப் பெறுவதை விரும்புவார் சிலரே ;
நெஞ்சக் குருதியை நிலத்திடை வடித்து
வஞ்சக மழிக்கும் மாமகம் புரிவம் யாம்.
வேள்வியி லிது போல் வேள்வி யொன்றில்லை ;
தவத்தினி லிதுபோற் றவம் பிறிதில்லை.
முன்னையோர் பார்த்தன் முனைத்திசை நின்று
தன்னெதிர் நின்ற தளத்தினை நோக்கிட
மாதுலர் சோதரர் மைத்துனர் தாதையர்
காதலின் நண்பர் கலைதரு குரவ ரென்
றின்னவ ரிருத்தல்கண் டிதயநொந் தோனுய்த்
தன்னருந் தெய்விகச் சாரதி முன்னர்
"ஐயனே! யிவர்மீ தம்பையோ தொடுப்பேன்!
வையகத் தரசும் வானக வாட்சியும்
போயினு மிவர்தமைப் போரினில் வீழ்த்தேன்.
மெய்யினில் நடுக்கம் மேவுகின் றதுவால் ;
கையினில் வில்லும் கழன்றுவீழ் கின்றது ;
வாயுலர் கின்றது ; மனம்பதைக் கின்றது ;
ஓய்வுறுங் கால்கள் ; உலைந்தது சிரமும் ;
வெற்றியை விரும்பேன் ; மேன்மையை விரும்
[பேன் ;
சுற்றமிங் கறுத்துச் சுகம்பெறல்விரும்பேன் ;
எனையிவர் கொல்லினும் இவரையான் தீண்டேன்
சினையறுத் திட்ட பின் செய்வதோ ஆட்சி?"
எனப்பல கூறியவ் விந்திரன் புதல்வன்
கனப்படை வில்லைக் களத்தினி லெறிந்து

சோர்வொடு வீழ்ந்தனன்; சுருதியின் முடிவாய்த்
தேர்வயின் நின்றநந் தெய்விகப் பெருமான்
வில்லெறிந் திருந்த வீரனை நோக்கி,
"புல்லிய அறிவொடு புலம்புகின்றனையால்.
அறத்தினைப் பிரிந்த சுயோதனா தியரைச்
செறுத்தினி மாய்ப்பது தீமையென் கின்றாய்.
உண்மையை அறியாய்; உறவையே கருதிப்
பெண்மைகொண் டேதோ பிதற்றிநிற் கின்றாய்.
வஞ்சகர், தீயர், மனிதரை வருத்துவோர்,
நெஞ்சகத் தருக்குடை நீசர்கள்—இன்னோர்
தம்மொடு பிறந்த சகோதர ராயினும்
வெம்மையோ டொறுத்தல் வீரர்தஞ் செயலாம்.
ஆரிய! நீதிநீ யறிகிலை போலும்!
பூரியர் போல் மனம் புழுங்குற லாயினை.
அரும்புகழ் தேய்ப்பதும் அனாரியத் தகைத்தும்
பெரும்பதத் தடையுமாம் பெண்மையெங் கெய்
[தினை?
பேடிமை யகற்று! நின் பெருமையை மறந்தி
[டேல்!
ஈடிலாப் புகழினாய்! எழுகவோ எழுக!"
என்றுமெய் ஞானம்நம் மிறையவர் கூறக்
குன்றெனும் வயிரக் கொற்றவான் புயத்தோன்
அறமே பெரிதென அறிந்திடு மனத்தனாய்
மறமே யுருவுடை மாற்றலர் தம்மைச்
சுற்றமும் நோக்கான் தோழமை மதியான்
பற்றலர் தமையெலாம் பார்க் கிடையாக்கினன்.

விசயனன் றிருந்த வியன் புகழ் நாட்டில்
இசையுநற் றவத்தா லின்றுவாழ்ந் திருக்கும்
ஆரிய வீரர்காள்! அவருடை மாற்றலர்,
தேரில், இந் நாட்டினர், செறிவுடை உறவினர்;
நம்மையின் றெதிர்க்கும் நயனிலாப் புல்லோர்
செம்மைதீர் மிலேச்சர், தேசமும் பிறிதாம்,
பிறப்பினி லன்னியர், பேச்சினி லன்னியர்,
சிறப்புடை யாரியச் சீர்மையை யறியார்.

[குறிப்பு:—இது அச்சுப்பிரதி ஒன்றிலிருந்து பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது; நூலின் போக்கைப் பார்க்குமிடத்து, இது பூர்த்தியாகவில்லை யென்றும், கடைசியில் இன்னும் சில வரிகள் இருந்திருக்கலாமோ என்றும் சந்தேகப்பட வேண்டி யிருக்கிறது.—பா. பி.]

---

26. குரு கோவிந்தஸிம்ஹ விஜயம்

ஆயிரத் தெழுநூற் றைம்பத் தாறு
விக்ரம ணாண்டு, வீரருக் கமுதாம்
ஆனந்த புரத்தி லார்ந்தினி திருந்தனன்
பாஞ்சாலத்துப் படர்தரு சிங்கக்
குலத்தினை வகுத்த குருமணி யாவான்
ஞானப் பெருங்கடல், நல்லிசைக் கவிஞன்

வானம் வீழ்ந் திடினும் வாள்கொடு தடுக்கும்
வீரர் நாயகன், மேதினி காத்த
குருகோவிந்த சிங்கமாங் கோமகன்
அவன்றிருக் கட்டளை யறிந்துபல திசையினும்
பாஞ்சாலத்துறு படைவலோர் நாடொறும்
நாடொறும் வந்து நண்ணுகின்றனரால்
ஆனந்த புரத்தி லாயிர மாயிரம்
வீரர்கள் குருவின் விருப்பினை தெரிவான்
கூடிவந் தெய்தினர் கொழும்பொழி லினங்களும்,
புன்னகை புனைந்த புதுமலர்த் தொகுதியும்
பைந்நிறம் விரிந்த பழனக் காட்சியும்
"நல்வர வாகுக நம்மனோர் வரவு" என்
றுசிகள் கூறி யார்ப்பன போன்ற
புண்ணிய நாளிற் புகழ்வளர் குரவன்
திருமொழி கேட்கச் செறிந்தனர் சீடர்கள்
"யாதவன் கூறும்? என்னெமக் கருளும்?
எப்பணி விதித்தெம தேழேழ் பிறவியும்
இன்புடைத் தாக்கும்?" எனப்பல கருதி
மாலோன் றிருமுனர் வந்துகண் ணுயர்த்தே
அக்கினி தெரிவா னுவலொடு துடிக்கும்
தேவரை யொத்தனர் திடுக்கெனப் பீடத்
தேறி நின்றது காண்! இளமையுந் திறலும்
ஆதிபத் தகைமையு மமைந்ததோ ருருவம்
விழிகளிற் றெய்வப் பெருங்கனல் வீசிட
திருமுடி சூழ்ந்ததோர் தேசுகாத் திருப்ப
தூக்கிய கரத்திற் சுடருமிழ்ந் திருந்தது

கூறநா நடுங்குமோர் கொற்றக் கூர்வாள்
எண்ணிலா வீரர் இவ்வுரு நோக்கி
வானின் றிறங்கிய மாந்திரிகன் முனர்ச்
சிங்கக் கூட்டந் திகைத்திருந் தாங்கு
மோனமுற் றடங்கி முடிவணங் கினராய்
வாள்நுனி காட்டி மாட்சியார் குரவன்
திருவுள நோக்கஞ் செப்புவன். தெய்வச்
சேயித ழலைவுறச் சினந்தோர் எரிமலைக்
குமுறுதல்போல் வெளிக்கொண்டன திருமொழி:
"வாளிதை மனிதர் மார்பிடைக் குளிப்ப
விரும்புகின்றேன் யான், தீர்கிலா விடாய்கொள்
தருமத் தெய்வந் தான்பல குருதிப்
பலிவிழை கின்றதால் பக்தர்காள்! நும்மிடை
நெஞ்சினைக் கிழித்து நிலமிசை யுதிரம்
வீழ்த்தித் தேவியின் விடாயினைத் தவிர்ப்ப
யார் வருகின்றீர்?" என்னலுஞ் சீடர்கள்
நடுங்கியோர் கணம்வரை நாவெழா திருந்தனர்.
கம்மென ஓர்சிறு கணங்கழி வுற்றது
ஆங்கிருந் தார்பல் லாயிர ருள்ளொரு
வீரன்முன் வந்து விளம்புவனிஃதே:—
"குருமணி, நின்னொரு கொற்றவாள் கிழிப்ப
விடாயுறுந் தரும மேம்படு தெய்வதத்
திரையென மாய்வனேற் றருள் புரிகவே."
புன்னகை மலர்ந்தது புனிதநல் வதனம்
கோயிலு ளவனைக் குரவர்கோன் கொடுசெல
மற்றத னின்றோர் மடுவின்வந் தாலெனத்

குருதி நீர்பாயக் குழாத்தினர் கண்டனர்.
பார்மின்! சற்குரு பளீரெனக் கோயிலின்
வெளிப்போந் தாங்கு மேவினோர் முன்னம்
முதற்பலி முடித்து முகமலர்ந் தோனாய்
மின்னெனப் பாய்ந்து மீண்டு வந்துற்றனன்.
நின்றனன் உதிரவாள் விண்வழி தூக்கிப்
பின்வரு மொழிகள் பேசுவன் குரவர்கோன் :—
"மாறுடர் நெஞ்சினில் வாளினைப் பதிக்கச்
சித்தனான் கொண்டேன் தேவிதான் பின்னுமோர்
பலிகேட் கின்றாள் பக்தர்காள்! நும்முளே
இன்னுமிங் கொருவன் இரத்தமே தந்திக்
காளியைத் தாகங் கழித் துணிவோன்
எவனுளன்?" எனலும் இன்னுமோர் துணிவுடை
வீரன்முன் னின்று விருப்பினை யுணர்த்தினன்.
இவனையுங் கோயிலு ளினிதழைத் தேகி
இரண்டாம் பலிமுடித் திண்டினன் குரவன்
குருதியைக் கண்டு குழாத்தினர் நடுங்கினர்.
இங்ஙன மீண்டுமே யியற்றிப்
பலியோ ரைந்து பரமனங் களித்தனன்.

* * *

அறத்தினைத் தமதோ ருயிரினிற் கொண்ட
மட்டிலே மானிடர் மாண்பெற லாகா.
அறமது தழைப்ப நெஞ்சகம் காட்டி
வாட்டுத் தேற்று மாய்பவர் பெரியோர்
அவரே மெய்ம்மையோர் முத்தரு மவரே;

தோன்று நூறுயிரம் தொண்டர் தம்முள்ளே
அத்தகை நல்லரை யறிகுதல் வேண்டியே
தண்ணருட் கடலாந் தகவுயர் குரவன்
கொடுமைசேர் சோதனை புரிந்திடல் குறித்தனன்.
அன்பின் மிகையா லாருயிர் நல்குவோர்
ஐவரைக் கண்டபின் அவ்விய லுடையார்
எண்ணில ருளரெனத் துணிந்தின் பெய்தினன்
வெய்ய செங்குருதியின் வீழ்ந்துதா மிறந்து
சொர்க்க முற்றுரெனத் தொண்டர் கொண்
[டிருக்கும்
ஐந்து நன்மணி யெனுமைந்து முத்தரையும்
கோயிலுளிருந்து பேரவை முனர்க் கொணர்ந்
[தான் !
ஆர்த்தனர் தொண்டர்! அருவியப் பெய்தினர்!
விழிகளைத் துடைத்து மீளவு நோக்கினர்!
ஜயஜய குருமணி ஜய குருசிங்கம்
எனப்பல வாழிக ளிசைத்தனர், ஆடினர்
அப்போழ் தின்னரு ளவதரித் தனையான்,
நற்சுடர்ப் பரிதி நகைபுரிந் தாங்கு
குறுநகை புரிந்து குறைபறு முத்தர்
ஐவர்கள் தம்மையு மகமுறத் தழுவி
யாசிகள் கூறி யவையினை நோக்கிக்
கடல் முழக்கென்ன முழங்குவன் :—" காணீர் !
காளியு நமது கனக நன்னாட்டுத்
தேவியு மொன்றெனத் தேர்ந்தநல் லன்பர்காள்,
நடுக்க நீரெய்த நானும் முறையும்

பனியிடச் சென்றது, பாவனை மன்ற
என்கரத் தாற்கொலோ நும்முயி ரெடுப்பன்
ஐம்முறை தானு மன்பரை மறைத்துநும்
நெஞ்சகச் சோதனை நிகழ்த்தினன் யானே.
தாய்மணி நாட்டின் உண்மைத் தனயர்நீர்
என்பது தெளிந்தேன். என்கர வாளால்
அறுத்ததிங் கின்றைந் தாடுகள் காண்மின்!
சோதனை வழியினுந் துணிவினைக் கண்டேன்
களித்ததென் னெஞ்சம் கழிந்தன கவலைகள்.''
குரு கோவிந்தன் கொண்டதோர் தருமம்
'சீடர்தம் மார்க்கம்' எனப்புகழ் சிறந்தது
இன்றுமம் மார்க்கத் திருப்பவர் தம்பெயர்
'காலசா' என்ப 'காலசா' எனுமொழி
முக்தர்தம் சங்க முறையெனும் பொருளது
முக்தர்தஞ் சபைக்கு மூலர்களாகமற்
றைவரன் னோர்தமை யருளினன் ஞரியன்.
சமைந்தது 'காலசா' எனும்பெயர்ச் சங்கம்
பாரத மென்ற பழம்பெரு நாட்டினர்
ஆவிதேய்ந் தழிந்திலர், ஆண்மையிற் குறைந்திலர்
வீரமுஞ் சிரத்தையும் வீந்தில ரென்று
புவியினோ ரறியப் புரிந்தனன் முனிவன்.
அந்நாள் முதுத்த னவதரித் தாங்கோர்
தெய்விகத் தலைவன் சீருறத் தோன்றி
மண்மா சகன்ற வான்படு சொற்களால்
எழுப்பிடுங் காலை, இறந்துதான் கிடக்கிலள்,
இளமையுந் துணிவு மிசைந்துநம் மன்னை

சாதியின் மானந் தாங்கமுற் படுவமென்
றுலகினோ ரறிவிடை யுறுத்தினன் முனிவன்
ஐம்பெரும் பூதத் தகிலமே சமைத்த
முன்னவ னெப்ப முனிவனு மைந்து
சீடர்கள் மூலமாத் தேசுறு பாரதச்
சாதியை வகுத்தனன் தழைத்தது தருமம்
கொடுங்கோல் பற்றிய புன்மைக் குரிசிலர்
நடுங்குவ ராயினர். நகைத்தனள் சுதந்திரை.
ஆயிரத் தெழுநூற் றைம்பத் தாறு
விக்கிர மார்க்க ணாண்டினில், வியன்புகழ்க்
குருகோ விந்தன் கொற்றமார் சீடரை,
கூட்டியே தெய்வக் கொலுவொன் றமைத்தனன்
காண்டற் கரிய காட்சி! கவின்றிகழ்
அரியா தனத்தி லமர்ந்தனன் முனிவர்கோ.
சூழ்ந்திருந் தனருயிர்த் தொண்டர்தா மைவரும்
தன்றிருக் கரத்தா லாடைகள் சார்த்தி
மாலைகள் சூட்டி மதிப்புற விருத்திக்
கண்மணி போன்றா ரைவர்மேற் கனிந்து
குழைவுற வாழ்த்திக் குழாத்தினை நோக்கி,
"காண்டிரோ! முதலாங் 'காலசா'" என்றனன்
நாடுந் தருமமு நன்கிதிற் காப்பான்
அமைந்ததிச் சங்க மறிமினீ ரென்றான்.
அருகினி லோடிய ஆற்றினின் றையன்
இருப்புச் சிறுகலத் தின்னீர் கொணர்ந்து
வாள்முனை கொண்டு மற்றதைக் கலக்கி
மந்திர மோதினன். மனத்தினை யடக்கிச்

சித்தமே முழுதுஞ் சிவத்திடையாக்கிச்
சபமுறைத் திட்டான், சயப்பெருந் திருவக்
கொலுமுனர் வந்து குதித்துநின் றிட்டாள்.
ஆற்றுநீர் தனையோ அடித்தகத் திருவாள்
அயர்ந்து போய்நின்ற அரும்புகழ் பாரதச்
சாதியின் திறல்கள் தம்மையே யியக்கி
நல்லுயிர் நல்கினன். நாடெலா மியங்கின.
தலமுடை யைவரைத் தன்முனர் நிறுத்தி
மந்திர நீரை மாசறத் தெளித்து
அருள்மய மாகி யவர்விழி தீண்டினன்
பார்மினோ உலகீர்! பரமனங் கரத்தால்
அவர்விழி தீண்டிய அக்கணத் தன்றே
நாடனைத் திற்கு நல்விழி திறந்தது!
சீடர்க ளனைவருந் தீட்சையிஃ தடைந்தனர்.
ஐயன் சொல்வன் "அன்பர்காள்! நீவிர்
செய்திடப் பெற்ற தீட்சை யினாமம்
'அமிர்த' மென்றறிமின்! அரும் பெறுமிது
பெற்றார் யாவரும் பேரருள் பெற்றார்.
நமக்கினித் தரும நவின்றிடக் கேண்மின்.
ஒன்றே கடவுள். உலகிடைத் தோன்றிய
மானிட ரெல்லாஞ் சோதரர் மானுடர்
சமத்துவ முடையார், சுதந்திரஞ் சார்ந்தவர்,
சீடர்காள்! குலத்தினுஞ் செயலினு மனைத்தினு
மிக்கணந் தொட்டுநீர் யாவிரு மொன்றே
பிரிவுகள் துடைப்பீர்! பிரிதலே சாதல்.
ஆரியர் சாதியுள் ஆயிரஞ் சாதி

வகுப்பவர் வகுத்து மாய்க, நீரனைவிருந்
தருமம், கடவுள், சத்தியம், சுதந்திரம்
என்பவை போற்ற எழுந்திடும் வீரச்
சாதி யொன்றனையே சார்ந்தோ ராவிர்.
அநீதியும், கொடுமையும் அழிந்திடுஞ் சாதி ;
மழித்திட லறியா வன்முகச் சாதி ;
இரும்பு முத்திரையு மிறுகிய கச்சையும்
கையினில் வாளுங் கழன்றிடாச் சாதி ;
சோதர நட்புத் தொடர்ந்திடு சாதி ;
அரச னில்லாது தெய்வமே யரசா
மானுடர் துணைவரா, மறமே பகையாக்
குடியர சியற்றுங் கொள்கையார் சாதி ;
அறத்தினை யெ றுக்கிலீர் மறத்தினைப் பொறுக்கி
தாய்த்திரு நாட்டைச் சந்ததம் போற்றிப் [லீர்
புகழொடு வாழ்மின் ! புகழொடு வாழ்மின் ''
என்றுரைத் தைய னின்புற வாழ்த்தினன்
அவனடி போற்றி யார்த்தனர் சீடர்கள்.
குரு கோவிந்தக் கோமக னட்டிய
கொடியுயர்ந் தசையக் குவலயம் புகழ்ந்தது
ஆடிய மாய்ந்த தரங்கசிப் ஆட்சி.

---

27. இருதலைக் கொள்ளியினிடையே*

*　　　*　　　*　　　*

எனப்பல பேசி யிறைஞ்சிடப் படுவதாய்
நாட்பட நாட்பட நாற்றமுஞ் சேறும்
பாசியும் புதைந்து பயனீ ரிலதாய்
நோய்க் களமாகி யழிகெனு நோக்கமோ?
விதியே, விதியே, தமிழச் சாதியை
என்செய நினைத்தா யெனக்குரை யாயோ?
சார்வினுக் கெல்லாந் தகத்தக மாறித்
தன்மையுந் தனது தருமமு மாயா†
தென்றுமோர் நிலையா யிருந்து நின்னருளால்
வாழ்ந்திடும் பொருளொடு வகுத்திடு வாயோ?
தோற்றமும் புறத்துத் தொழிலுமே காத்துமற்
றுள்ளுறு தருமமு முண்மையு மாறிச்
சிதைவுற் றழியும் பொருள்களிற் சேர்ப்பையோ?
'அழியாக் கடலோ? அணிமலர்த் தடமோ?
வானுறு மீனோ? மாளிகை விளக்கோ?
கற்பகத் தருவோ? காட்டிடை மரமோ?
விதியே தமிழச் சாதியை யெவ்வகை

---

*இந்நூல் எண்ணிடப்படாத, மிகவுஞ் சிதைவுற்ற கைப்பிரதித் துணுக்குகளினின்றும் சேகரிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் உள்ள வரிகள் கிடைக்கவில்லை. நூலின் பெயர் எங்களால் கொடுக்கப்பட்டதே.—பா. பி.

† 'தருமமு மழியா' என்றும் பாடம்.

விதித்தா' யென்பதன் மெய்யெனக் குணர்த்து
[வாய்.

எனெனில்,
'சிலப்பதிகாரச் செய்யுளைக் கருதியும்,
திருக்குறளுறுதியும் தெளிவும் பொருளின்
ஆழமும் விரிவு மழகுங் கருதியும்,
"எல்லை யொன்றின்மை" யெனும் பொருளதனைக்
கம்பன் குறிகளாற் காட்டிட முயலு
முயற்சியைக் கருதியும், முன்பு நான் தமிழச்
சாதியை யமரத் தன்மை வாய்ந்தது' வென்
றுறுதி கொண்டிருந்தேன். ஒரு பதினாயிரஞ்
சனிவாய்ப் பட்டுந் தமிழச் சாதிதான்
உள்ளுடை வின்றி யுழைத்திடு நெறிகளைக்
கண்டென துள்ளங் கலங்கிடா திருந்தேன்.
ஆப்பிரிக்கத்துக் காப்பிரி நாட்டிலுந்
தென்முனை யடுத்த தீவுகள் பலவினும்
பூமிப் பந்தின் கீழ்ப்புறத்துள்ள
பற்பல தீவினும் பரவி யிவ்வெளிய
தமிழச் சாதி தடியுதை யுண்டும்
காலுதை யுண்டும் கயிற்றடி யுண்டும்
வருந்திடுஞ் செய்தியும் மாய்ந்திடுஞ் செய்தியும்
பெண்டிரை மிலேச்சர் பிரித்திடல் பொறாது
செத்திடுஞ் செய்தியும் பசியாற் சாதலும்
பிணிகளாற் சாதலும் பொருந்தொலை யுள்ள தந்
நாட்டினைப் பிரிந்த நலிவினாற் சாதலும்
இஃதெலாங் கேட்டு மெனதுள மழிந்திலேன்;

'தெய்வ மறவார், செயுங்கடன் பிழையார்,
ஏதுதான் செய்யினு மேதுதான் வருந்தினும்
இறுதியில் பெருமையு மின்பமும் பெறுவார்'
என்பதென் னுளத்து வேரகழ்ந் திருத்தலால்.
எனினும்,
இப் பெருங் கொள்கை யிதய மேற்கொண்டு
கலங்கிடா திருந்த வெனைக் கலக்குறுத்தும்
செய்தியொன் றதனைத் தெளிவுறக் கேட்பாய்:—
ஊன மற்றெவைதாம் உறினுமே பொறுத்து,
வானம் பொய்க்கின் மடிந்திடு முலகுபோல்,
தானமுந் தவமுந் தாழ்ந்திடல் பொறுத்து
ஞானம் பொய்க்க நசிக்குமோர் சாதி.
சாத்திரங் கண்டாய் சாதியி னுயிர்த்தலம்;
சாத்திரமின் றேற் சாதி யில்லை.
பொய்மைச் சாத்திரம் புகுந்திடின் மக்கள்
பொய்மை யாகிப் புழுவென மடிவர்.
நால்வகைக் குலத்தார் நண்ணுமோர் சாதியில்,
அறிவுத் தலைமை யாற்றிடுந் தலைவர்—
மற்றிவர் வகுப்பதே சாத்திரமாகும்.
இவர்தாம்—
உடலு முள்ளமுந் தம் வசமிலராய்
நெறிபிழைத் திகழ்வுறு நிலைமையில் வீழினும்,
பெரிதிலை; பின்னும் மருந்திதற் குண்டு.
செய்கையுஞ் சீலமுங் குன்றிய பின்னரும்
உய்கைக்குரிய வழி சில வுளவாம்.
மற்றிவர்,

சாத்திரம்—(அதாவது, மதியிலே தழுவிய
கொள்கை, கருத்து, குளிர்ந்திடு நோக்கம்)—
ஈங்கிதிற் கலக்க மெய்திடுமாயின்
மற்றதன் பின்னர் மருந்தொன் றில்லை.
இந்த நாளெமது தமிழ் நாட்டிடையே
அறிவுத் தலைமை தமதெனக் கொண்டார்
தம்மிலே யிருவகை தலைப்படக் கண்டேன் :
ஒரு சார்,
'மேற்றிசை வாழும் வெண்ணிற மாக்களின்
செய்கையு நடையுந் தீனியு முடையும்
கொள்கையு மதமுங் குறிகளு நம்முடை
யவற்றினுஞ் சிறந்தன ; ஆதலினவற்றை
முழுதுமே தழுவி மூழ்கிடி னல்லால்,
தமிழச் சாதி தரணி மீதிராது.
பொய்த்தழி வெய்தல் முடி'யெனப் புகலும்.
நன்றடா ! நன்று ! நாமினி மேற்றிசை
வழியெலாந் தழுவி வாழ்குவ மெனிலோ,
'ஏ ஏ ! அஃதுமக் கிசையா' தென்பர்.
'உயிர் தருமேற்றிசை நெறிகளை யுவந்து நீர்
தழுவிடா வண்ணந் தடுத்திடும் பெருந்தடை
பல, அவை நீங்கும் பான்மையவல்ல'
என்றருள் புரிவர். இதன்பொருள் 'சீமை
மருந்துகள் கற்ற மருத்துவர் தமிழச்
சாதியின் நோய்க்குத் தலையசைத் தேகினர்'
என்பதேயாகும். இஃதொரு சார்பாம்.
பின்னொரு சார்பினர் வைதிகப் பெயரொடு

'நமது மூதாதையர் (நாற்பதிற்றாண்டின்
முன்னிருந்தவரோ, முந்நூற்றாண்டிற்
கப்பால் வாழ்ந்தவர் கொல்லோ, ஆயிரம்
ஆண்டின் முன்னவரோ, ஐயாயிரமோ?
பவுத்தரே நாடெலாம் பல்கிய காலத்
தவரோ? புராணமாக்கிய காலமோ?
சைவரோ? வைணவ சமயத்தாரோ?
இந்திரன் றானே தனி முதற் கடவுள்
என்று நம்முன்னோ ரேத்திய வைதிகக்
காலத்தவரோ? கருத்திலா தவர் தாம்
எமது மூதாதைய ரென்பதிங் கெவர்கொல்?)
நமது மூதாதையர் நயமுறக் காட்டிய
ஒழுக்கமு நடையுங் கிரியையுங் கொள்கையும்
ஆங்கவர் காட்டிய வவ்வப் படியே
தழுவிடின் வாழ்வு தமிழர்க் குண்டு.
எனிலது தழுவ லியன்றிடா வண்ணம்
கலி தடைபுரிவன். கலியின் வலியை
வெல்ல லாகா' தென விளம்புகின்றனரால்.
நாசங்கூறு 'நாட்டு வயித்தியர்'
இவராம். இங்கிவ் விருதலைக் கொள்ளியி
னிடையே நம்மவ ரெப்படி யுய்வர்?
விதியே! விதியே! தமிழச் சாதியை
யென்செயக் கருதி யிருக்கின்றாயடா?

விதி

மேலை நீ கூறிய விநாசப்புலவரை
நம்மவ ரிகழ்ந்து நன்மையு மறிவும்

எத்திசைத் தெனினும் யாவரே காட்டினும்
மற்றவை தழுவி வாழ்வீராயின்,
அச்சமொன்றில்லை. ஆரிய நாட்டின்
அறிவும் பெருமையும்..............

---

28. காரைக்குடி ஹிந்து மதாபிமான சங்கத்தின் மீது வாழ்த்துப் பாக்கள்

1. மண்ணுலகின் மீதினிலே யெக்காலும்
அமரரைப்போல் மடிவில் லாமல்
திண்ணமுற வாழ்ந்திடலா மதற்குரிய
உபாயமிங்கு செப்பக் கேளீர்!
நண்ணியெலாப் பொருளினிலு முட்பொருளாய்ச்
செய்கையெலாம் நடத்தும் வீருய்த்
திண்ணியநல் லறிவொளியாய்த் திகழுமொரு
பரம்பொருளை யகத்திற் சேர்த்து,

2. 'செய்கையெலாம் அதன் செய்கை, நினைவெல்லாம்
அதனினைவு, தெய்வ மேநாம்
உய்கையுற நாமாகிநமக்குள்ளே யொளிர்வ'தென
உறுதி கொண்டு,
பொய், கயமை, சினம், சோம்பர், கவலை, மயல்,
வீண்விருப்பம், புழுக்கம், அச்சம்,
ஐயமெனும் பேயையெலாம் ஞானமெனும்
வாளாலே அறுத்துத் தள்ளி,

3. எப்போது மானந்தச் சுடர் நிலையில் வாழ்ந்
துயிர்கட் கினிது செய்வோர்
தப்பாதே யிவ்வுலகில் அமரநிலை பெற்றிடுவார்;
சதுர் வேதங்கள்
மெய்ப்பான சாத்திரங்கள் எனுமிவற்று
லிவ்வுண்மை விளங்கக் கூறும்
துய்பான மதத்தினையே ஹிந்துமத மெனப்
புவியோர் சொல்லுவாரே.

4. அருமையுறு பொருளில்லா மிகவரிதாய்த்
தனைச்சாரும் அன்பர்க் கிங்கு
பெருமையுறு வாழ்வளிக்கு நற்றுணையாம்
ஹிந்துமதப் பெற்றி தன்னைக்
கருதியதன் சொற்படியிங் கொழுகாத
மக்களெல்லாங் கவலை யென்னும்
ஒருநரகக் குழியதனில் வீழ்ந்துதவித்
தழிகின்று ரோய்வி லாமே.

5. இத்தகைய துயர்நீக்கி கிருதயுகந்
தனையுலகி லிசைக்க வல்ல
புத்தமுதாம் ஹிந்துமதப் பெருமைதனைப்
பாரறியப் புகட்டும் வண்ணம்,
தத்துபுகழ் வளப்பாண்டி நாட்டினிற்கா
ரைக்குடியூர் தனிலே சால
உத்தமமாந் தனவணிகர் குலத்துதித்த
இளைஞர்பலர், ஊக்கம் மிக்கார்,

6. உண்மையே தாரகமென் றுணர்ந்திட்டார்,
அன்பொன்றே யுறுதி யென்பார்,
வண்மையேகுலதர்ம மெனக்கொண்டார்,
தொண் டொன்றே வழியாக் கண்டார்,
ஒண்மையுயர் கடவுளிடத் தன்புடையார்,
அவ்வன்பின் ஊற்றத் தாலே
திண்மையுறும் ஹிந்துமத அபிமான சங்கமொன்று
சேர்த்திட்டாரே.

7. பலநூல்கள் பதிப்பித்தும், பலபெரியோர் பிர
சங்கம் பண்ணுவித்தும்,
நலமுடைய கலாசாலை புத்தகசாலை பலவும்
நாட்டி யுந்தங்
குலமுயர நகருயர நாடுயர வுழைக்கின்றார்,
கோடி மேன்மை
நிலவுறஇச் சங்கத்தார் பல்லூழிவாழ்ந்தொளிர்க,
நிலத்தின் மீதே!

29. புதிய கோணங்கி

1. குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு;
நல்ல காலம் வருகுது; நல்ல காலம் வருகுது;
சாதிகள் சேருது; சண்டைகள் தொலையுது;
சொல்லடி, சொல்லடி, சக்தி, மாகாளி!
வேதபுரத்தாருக்கு நல்லகுறி சொல்லு.

2. தரித்திரம்போகுது; செல்வம் வருகுது;
படிப்பு வளருது; பாவம் தொலையுது;

படிச்சவன் சூதும் பாவமும் பண்ணினால்,
போவான், போவான், ஐயோவென்று போவான்.

3. வேதபுரத்திலே வியாபாரம் பெருகுது;
தொழில் பெருகுது; தொழிலாளி வாழ்வான்;
சாத்திரம் வளருது; சூத்திரம் தெரியுது;
யந்திரம் பெருகுது; தந்திரம் வளருது;
மந்திர மெல்லாம் வளருது, வளருது;

4. குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு;
சொல்லடீ, சொல்லடீ, மலையாள பகவதீ!
அந்தரி, வீரி, சண்டிகை, சூலி;
குடுகுடு குடுகுடு.

5. குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு குடுகுடு;
சாமிமார்க் கெல்லாம் தைரியம் வளருது;
தொப்பை சுருங்குது; சுறுசுறுப்பு விளையுது;
எட்டு லச்சுமியும் ஏறி வளருது;
பயந் தொலையுது, பாவந் தொலையுது;
சாத்திரம் வளருது, சாதி குறையுது;
நேத்திரம் திறக்குது, நியாயம் தெரியுது;
பழைய பயித்தியம் படீலென்று தெளியுது;
வீரம் வருகுது, மேன்மை கிடைக்குது;
சொல்லடீ, சக்தி, மலையாள பகவதி!
தர்மம் பெருகுது, தர்மம் பெருகுது.

30. பெண் விடுதலை*

1. விடுதலைக்கு மகளிரெல்லோரும்
வேட்கை கொண்டனம்; வெல்லுவமென்றே
திடமனத்தின் மதுக்கிண்ணமீது
சேர்ந்து நாம் பிரதிக்ஞை செய்வோம்.
உடையவள் சக்தியாண் பெண்ணிரண்டும்
ஒரு நிகர்செய் துரிமை சமைத்தாள்.
இடையிலே பட்டகீழ் நிலைகண்டீர்,
இதற்கு நாமொருப் பட்டிருப் போமோ?

2. திறமையாலிங்கு மேனிலை சேர்வோம்;
தீய பண்டை யிகழ்ச்சிகள் தேய்ப்போம்;
குறைவிலாது முழுநிகர் நம்மைக்
கொள்வ ராண்க ளெனில வரோடும்
சிறுமைதீர நந்தாய்த் திரு நாட்டைத்
திரும்ப வெல்வதிற் சேர்ந்திங்குழைப்போம்;
அறிவிழந்தது பண்டை வழக்கம்:
ஆணுக்குப் பெண் விலங்கெனுமஃதே.

3. விடியு நல்லொளி காணுதி நின்றே,
மேவு நாக ரிகம் புதி தொன்றே;
கொடியர் நம்மை யடிமைகளென்றே
கொண்டு, தாமுதலென் றனரன்றே.

---

* 'சியூசுனி' என்பாள் சீன பாஷையில் பாடிய பாட்டின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு: 'கட்டுரைகள்' 258—262 பக்கங்களிலே யுள்ளது.

அடியொ டந்த வழக்கத்தைக் கொன்றே,
அறிவுயாவும் பயிற்சியில் வென்றே
கடமை செய்விர், நந்தேசத்து வீரக்
காரிகைக்கணத் தீர், துணிவுற்றே.

---

31. வேலை

தோகைமே லுலவுங் கந்தன்
சுடர்க்கரத் திருக்கும் வெற்றி
வாகையே சுமக்கும் வேலை
வணங்குவ தெமக்கு வேலை.

---

32. காட்சி

முதற் கிளை : இன்பம்

1

இவ்வுலகம் இனியது. இதிலுள்ள வான் இனிமை யுடைத்து; காற்றும் இனிது.
தீ இனிது. நீர் இனிது. நிலம் இனிது.
ஞாயிறு நன்று; திங்களும் நன்று.
வானத்துச் சுடர்களெல்லாம் மிக இனியன.
மழை இனிது. மின்னல் இனிது. இடி இனிது.
கடல் இனிது. மலை இனிது. காடு இனிது.
ஆறுகள் இனியன.
உலோகமும், மரமும், செடியும், கொடியும்,
மலரும் காயும், கனியும் இனியன. பறவைகள் இனிய,

ஊர்வனவும் நல்லன.
விலங்குகளெல்லாம் இனியவை.
நீர் வாழ்வனவும் நல்லன.
மனிதர் மிகவும் இனியர்.
ஆண் நன்று. பெண் இனிது.
குழந்தை இன்பம்.
இளமை இனிது. முதுமை நன்று.
உயிர் நன்று. சாதல் இனிது.

2

உடல் நன்று. புலன்கள் மிகவும் இனியன.
உயிர் சுவை யுடையது.
மனம் தேன். அறிவு தேன். உணர்வு அமுதம்.
உணர்வே அமுதம்.
உணர்வு தெய்வம்.

3

மனம் தெய்வம், சித்தம் தெய்வம், உயிர் தெய்வம்.
காடு, மலை, அருவி, ஆறு,
கடல், நிலம், நீர், காற்று,
தீ, வான்,
ஞாயிறு, திங்கள், வானத்துச் சுடர்கள்—எல்லாம்
தெய்வங்கள்.
உலோகங்கள், மரங்கள், செடிகள்,
விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வன, நீந்துவன,
மனிதர்—இவை அமுதங்கள்.

4

இவ்வுலகம் ஒன்று.
ஆண், பெண், மனிதர், தேவர்,
பாம்பு, பறவை, காற்று, கடல்,
உயிர், இறப்பு—இவை யனைத்தும் ஒன்றே.
ஞாயிறு, வீட்டுச் சுவர், ஈ, மலை யருவி,
குழல், கோமேதகம்—இவ் வனைத்தும் ஒன்றே.
இன்பம், துன்பம், பாட்டு,
வண்ணான், குருவி,
மின்னல், பருத்தி,
இஃதெல்லாம் ஒன்று.
மூடன், புலவன்,
இரும்பு, வெட்டுக்கிளி—
இவை ஒரு பொருள்.
வேதம், கடல்மீன், புயற்காற்று, மல்லிகை மலர்—
இவை ஒரு பொருளின் பல தோற்றம்.
உள்ள தெல்லாம் ஒரே பொருள், ஒன்று.
இந்த ஒன்றின் பெயர் ‘ தான் ’.
‘ தானே ’ தெய்வம்.
‘ தான் ’ அமுதம், இறவாதது.

5

எல்லா உயிரும் இன்ப மெய்துக.
எல்லா உடலும் நோய் தீர்க.
எல்லா உணர்வும் ஒன்றாத லுணர்க.
‘ தான் ’ வாழ்க.
அமுதம் எப்போதும் இன்ப மாகுக.

6

தெய்வங்களை வாழ்த்துகின்றோம்.
தெய்வங்கள் இன்பமெய்துக.
அவை வாழ்க.
அவை வெல்க.
தெய்வங்களே!
என்றும் விளங்குவீர், என்றும் இன்பமெய்துவீர்.
என்றும் வாழ்வீர், என்றும் அருள் புரிவீர்.
எவற்றையும் காப்பீர்.
உமக்கு நன்று.
தெய்வங்களே!
எம்மை உண்பீர், எமக்கு உணவாவீர்.
உலகத்தை உண்பீர், உலகத்துக்கு உணவாவீர்.
உமக்கு நன்று.
தெய்வங்களே!
காத்தல் இனிது, காக்கப் படுதலும் இனிது.
அழித்தல் நன்று. அழிக்கப் படுதலும் நன்று.
உண்பது நன்று. உண்ணப் படுதலும் நன்று.
சுவை நன்று, உயிர் நன்று, நன்று, நன்று.

7

உணர்வே, நீ வாழ்க.
நீ ஒன்று. நீ ஒளி.
நீ ஒன்று. நீ பல.
நீ நட்பு. நீ பகை.
உள்ளதும், இல்லாததும் நீ.
அறிவதும், அறியாததும் நீ.

நன்றும், தீதும் நீ.
நீ அமுதம், நீ சுவை.
நீ நன்று, நீ இன்பம்.

இரண்டாங் கிளை : புகழ்

ஞாயிறு

1

ஒளி தருவது யாது? தீராத இளமையுடையது யாது?
வெய்யவன் யாவன்? இன்பம் எவனுடையது?
மழை எவன் தருகிறான்? கண் எவனுடையது?
உயிர் எவன் தருகிறான்?
புகழ் எவன் தருகின்றான்? புகழ் எவனுக் குரியது?
அறிவு எது போல் சுடரும்?
அறிவுத் தெய்வத்தின் கோயில் எது?
ஞாயிறு.
அது நன்று.

2

நீ ஒளி, நீ சுடர், நீ விளக்கம், நீ காட்சி.
மின்னல், இரத்தினம், கனல், தீக்கொழுந்து—
இவையெல்லாம் நினது திகழ்ச்சி.
கண் நினது வீடு.
புகழ், வீரம்—இவை நினது லீலை.
அறிவு நின் குறி. அறிவின் குறி நீ.
நீ தருகின்றாய்; வாழ்க. நீ காட்டுகின்றாய்; வாழ்க.

உயிர் தருகின்றாய், உடல் தருகின்றாய்,
வளர்க்கின்றாய், மாய்க்கின்றாய்,
நீர் தருகின்றாய், காற்றை வீசுகின்றாய், வாழ்க.

3

வைகறையின் செம்மை இனிது.
மலர்கள் போல நகைக்கும் உஷை வாழ்க.
உஷையை நாங்கள் தொழுகின்றோம்.
அவள் திரு.
அவள் விழிப்புத் தருகின்றாள், தெளிவு தருகின்றாள்,
உயிர் தருகின்றாள், ஊக்கந் தருகின்றாள்,
அழகு தருகின்றாள், கவிதை தருகின்றாள்.
அவள் வாழ்க.
அவள் தேன். சித்த வண்டு அவளை விரும்புகின்றது.
அவள் அமுதம்.
அவள் இறப்பதில்லை. வலிமையுடன் கலக்கின்றாள்.
வலிமைதான் அழகுடன் கலக்கும் இனிமை மிகவும் பெரிது.
வட மேருவிலே பல்வாகத் தொடர்ந்து வருவாள். வானடியைச் சூழ நகைத்துத் திரிவாள்.
அவளுடைய நகைப்புக்கள் வாழ்க.
தெற்கே நமக்கு ஒருத்தியாக வருகின்றாள், அன்பு மிகுதியால்.
ஒன்று பலவினும் இனிதன்றோ?
வைகறை நன்று. அதனை வாழ்த்துகின்றோம்.

4

நீ நடுகின்றாய், நீ வருத்தந் தருகின்றாய்.

நீ விடாய் தருகின்றாய், சோர்வு தருகின்றாய்,
பசி தருகின்றாய்.
இவை இனியன.
நீ கடல் நீரை வற்றடிக்கிறாய், இனிய மழை தருகின்றாய்.
வானவெளியிலே விளக்கேற்றுகிறாய்.
இருளைத் தின்று விடுகிறாய்.
நீ வாழ்க.

5

ஞாயிறே, இருளை என்ன செய்து விட்டாய்?
ஓட்டினாயா? கொன்றாயா? விழுங்கி விட்டாயா?
கட்டி முத்தமிட்டு நின் கதிர்களாகிய கைகளால் மறைத்து விட்டாயா?
இருள் நினக்குப் பகையா?
இருள் நின் உணவுப் பொருளா?
அது நின் காதலியா?
இரவெல்லாம் நின்னைக் காணாத மயக்கத்தால் இருண்டிருந்ததா?
நின்னைக் கண்டவுடன் நின்னொளி தானுங் கொண்டு நின்னைக் கலந்து விட்டதா?
நீங்கள் இருவரும் ஒரு தாய் வயிற்றுக் குழந்தைகளா?
முன்னும் பின்னுமாக வந்து உலகத்தைக் காக்கும்படி உங்கள் தாய் ஏவி யிருக்கிறாளா?
உங்களுக்கு மரண மில்லையா? நீங்கள் அமுதமா?
உங்களைப் புகழ்கின்றேன்.
ஞாயிறே, உன்னைப் புகழ்கின்றேன்.

6

ஒளியே, நீ யார்?
ஞாயிற்றின் மகளா?
அன்று. நீ ஞாயிற்றின் உயிர். அதன் தெய்வம்.
ஞாயிற்றினிடத்தே நின்னைத்தான் புகழ்கின்றோம்.
ஞாயிற்றின் வடிவம் உடல். நீ உயிர்.
ஒளியே, நீ எப்போது தோன்றினாய்?
நின்னை யாவர் படைத்தனர்?
ஒளியே, நீ யார்?
உனதியல்பு யாது?
நீ அறிவின் மகள் போலும். அறிவுதான் தூங்கிக் கிடக்கும். தெளிவு நீ போலும்.
அறிவின் உடல் போலும்.
ஒளியே, நினக்கு வான வெளி எத்தனைநாட் பழக்கம்!
உனக்கு அதனிடத்தே இவ்வகைப் பட்ட அன்பு யாது பற்றியது?
அதனுடன் நீ எப்படி இரண்டறக் கலக்கிறாய்?
உங்களையெல்லாம் படைத்தவள் வித்தைக்காரி.
அவள் மோஹினி, மாயக்காரி.
அவளைத் தொழுகின்றோம்.
ஒளியே, வாழ்க.

7

ஞாயிறே!
நின்னிடத்து ஒளி எங்ஙனம் நிற்கின்றது?
நீ அதனை உமிழ்கின்றாயா?
அது நின்னைத் தின்னுகிறதா?

அன்றி, ஒளிதவிர நீ வேறொன்று இல்லையா?
விளக்குத்திரி காற்றாகிச் சுடர் தருகின்றது.
காற்றுக்கும் சுடருக்கும் எவ்வகை உறவு?
காற்றின் வடிவே திரியென் றறிவோம்.
ஒளியின் வடிவே காற்றுப் போலும்.
ஒளியே, நீ இனிமை.

8

ஒளிக்கும் வெம்மைக்கும் எவ்வகை உறவு?
வெம்மை யேற ஒளி தோன்றும்.
வெம்மையைத் தொழுகின்றோம்.
வெம்மை ஒளியின் தாய். ஒளியின் முன்னுருவம்.
வெம்மையே, நீ தீ.
தீ தான் வீரத் தெய்வம்.
தீ தான் ஞாயிறு.
தீயின் இயல்பே ஒளி.
தீ எரிக.
அதனிடத்தே நெய் பொழிகின்றோம்.
தீ எரிக.
அதனிடத்தே தசை பொழிகின்றோம்.
தீ எரிக.
அதனிடத்தே செந்நீர் பொழிகின்றோம்.
தீ எரிக.
அதற்கு வேள்வி செய்கின்றோம்.
தீ எரிக.
அறத்தீ, அறிவுத்தீ, உயிர்த்தீ,
வீரத்தீ, வேள்வித்தீ,

சினத்தீ, பகைமைத் தீ, கொடுமைத் தீ—
இவை யனைத்தையும் தொழுகின்றோம்.
இவற்றைக் காக்கின்றோம்.
இவற்றை ஆளுகின்றோம்.
தீயே, நீ எமது உயிரின் தோழன்.
உன்னை வாழ்த்துகின்றோம்.
நின்னைப்போல, எமதுயிர் நூறாண்டு வெம்மையுஞ் சுடரும் தருக.
தீயே, நின்னைப்போல, எமதுள்ளம் சுடர்விடுக.
தீயே, நின்னைப்போல, எமதறிவு கனலுக.
ஞாயிற்றினிடத்தே, தீயே, நின்னைத்தான் போற்றுகின்றோம்.
ஞாயிற்றுத் தெய்வமே, நின்னைப் புகழ்கின்றோம்.
நினதொளி நன்று, நின் செயல் நன்று, நீ நன்று.

9

வானவெளி என்னும் பெண்ணை ஒளியெனும் தேவன் மணந்திருக்கின்றான்.
அவர்களுடைய கூட்டம் இனிது.
இதனைக் காற்றுத் தேவன் கண்டான்.
காற்று வலிமை யுடையவன்.
இவன் வானவெளியைக் கலக்க விரும்பினான்.
ஒளியை விரும்புவதுபோல வானவெளி இவனை விரும்பவில்லை.
இவன் தனது பெருமையை ஊதிப் பறையடிக்கின்றான்.
வெளியும் ஒளியும் இரண்டு உயிர்கள் கலப்பதுபோல் கலந்தன.

காற்றுத் தேவன் பொறாமை கொண்டான்.
அவன் அமைதியின்றி உழலுகிறான்.
அவன் சீறுகின்றான், புடைக்கின்றான், குமுறுகின்றான்.
ஓல மிடுகிறான், சுழலுகின்றான், துடிக்கின்றான்;
ஓடுகின்றான், எழுகின்றான், நிலையின்றிக் கலங்குகிறான்.
வெளியும் ஒளியும் மோனத்திலே கலந்து நகைசெய்கின்றன.
காற்றுத் தேவன் வலிமை யுடையவன்.
அவன் புகழ் பெரிது. அப் புகழ் நன்று.
ஆனால் வானவெளியும் ஒளியும் அவனிலும் சிறந்தன.
அவை மோனத்தில் கலந்து நித்தம் இன்புறுவன.
அவை வெற்றி யுடையன.
ஞாயிறே, நீ தான் ஒளித் தெய்வம்.
நின்னையே வெளிப் பெண் நன்கு காதல் செய்கிறாள்.
உங்கள் கூட்டம் மிக இனிது.
நீவிர் வாழ்க.

10

ஞாயிறே, நின் முகத்தைப் பார்த்த பொருளெல்லாம் ஒளி பெறுகின்றது.
பூமி, சந்திரன், செவ்வாய், புதன், சனி, வெள்ளி, வியாழன், யுரேனஸ், நெப்த்யூன் முதலிய பல நூறு வீடுகள்—
இவை யெல்லாம் நின் கதிர்கள் பட்ட மாத்திரத்திலே ஒளியுற நகை செய்கின்றன.

தீப்பந்திலிருந்து பொறிகள் வீசுவதுபோல,
இவையெல்லாம் ஞாயிற்றிலிருந்து வெடித்து வெளிப்பட்டன வென்பர் ;
இவற்றைக் காலம் என்னும் கள்வன் மருவினுன்.
இவை ஒளிகுன்றிப் போயின ;
ஒளி யிழந்தன வல்ல, குறைந்த ஒளி யுடையன.
ஒளியற்ற பொருள் சகத்திலே யில்லை.
இருளென்பது குறைந்த ஒளி.
செவ்வாய், புதன் முதலிய பெண்கள் ஞாயிற்றை வட்டமிடுகின்றன.
இவை தமது தந்தைமீது காதல் செலுத்துகின்றன.
அவன் மந்திரத்திலே கட்டுண்டு வரை கடவாது சுழல்கின்றன.
அவனுடைய சக்தி யெல்லையை என்றும் கடந்து செல்லமாட்டா.
அவன் எப்போதும் இவற்றை நோக்கி யிருக்கின்றுன்.
அவனுடைய ஒளிய முகத்தில் உடல் முழுதும் நனையும் பொருட்டாகவே இவை உருளுகின்றன.
அவனொளியை இவை மலரிலும், நீரிலும், காற்றிலும் பிடித்து வைத்துக்கொள்ளும்,
ஞாயிறு மிகச் சிறந்த தேவன். அவன் கைப்பட்ட இடமெல்லாம் உயிருண்டாகும்.
அவனையே மலர் விரும்புகின்றது.
இலைகள் அவனுடைய அழகிலே யோகமெய்தி யிருக்கின்றன.
அவனை நீரும் நிலமும் காற்றும் உகந்து களியுறும்.

அவனை வான் கவ்விக்கொள்ளும்.
அவனுக்கு மற்றெல்லாத் தேவரும் பணி செய்வர்.
அவன் புகழைப் பாடுவோம்.
அவன் புகழ் இனிது.

11

புலவர்களே, அறிவுப் பொருள்களே, உயிர்களே, பூதங்களே, சக்திகளே, எல்லோரும் வருவீர்.
ஞாயிற்றைத் துதிப்போம், வாருங்கள்.
அவன் நமக்கெல்லாம் துணை.
அவன் மழை தருகின்றான்.
மழை நன்று.
மழைத் தெய்வத்தை வாழ்த்துகின்றோம்.
ஞாயிறு வித்தை காட்டுகிறான்.
கடல் நீரைக் காற்றாக்கி மேலே கொண்டு போகிறான்.
அதனை மீளவும் நீராக்கும்படி காற்றை ஏவுகின்றான்.
மழை இனிமையுறப் பெய்கின்றது.
மழை பாடுகின்றது.
அது பலகோடி தந்திகளுடையதோர் இசைக்கருவி.
வானத்திலிருந்து அமுதவயிரக்கோல்கள் விழுகின்றன.
பூமிப் பெண் விடாய் தீர்கிறாள்; குளிர்ச்சி பெறுகின்றாள். வெப்பத்தால் தண்மையும் தண்மையால் வெப்பமும் விளைகின்றன.
அனைத்தும் ஒன்றுதலால்.
வெப்பம் தவம். தண்மை யோகம்.
வெப்பம் ஆண். தண்மை பெண்.
வெப்பம் வலியது. தண்மை இனிது.

ஆணினும் பெண் சிறந்ததன்றோ ?
நாம் வெம்மைத் தெய்வத்தைப் புகழ்கின்றோம்.
அது வாழ்க.

12

நாம் வெம்மையைப் புகழ்கின்றோம்.
வெம்மைத் தெய்வமே, ஞாயிறே, ஒளிக்குன்றே,
அமுதமாகிய உயிரின் உலகமாகிய உடலிலே மீன்களா
கத் தோன்றும் விழிகளின் நாயகமே,
பூமியாகிய பெண்ணின் தந்தையாகிய காதலே,
வலிமையின் ஊற்றே, ஒளி மழையே, உயிர்க்கடலே,
சிவனென்னும் வேடன் சக்தியென்னும் குறத்தியை
உலகமென்னும் புனங் காக்கச் சொல்லி வைத்து
விட்டுப்போன விளக்கே,
கண்ணனென்னும் கள்வன் அறிவென்னும் தன் முக
த்தை மூடிவைத்திருக்கும் ஒளியென்னும் திரையே,
ஞாயிறே, நின்னைப் பரவுகின்றோம்.
மழையும் நின் மகள், மண்ணும் நின் மகள் ;
காற்றும் கடலும் கனலும் நின் மக்கள் ;
வெளி நின் காதலி ;
இடியும் மின்னலும் நினது வேடிக்கை.
நீ தேவர்களுக்குத் தலைவன்.
நின்னைப் புகழ்கின்றோம்.
தேவர்களெல்லாம் ஒன்றே.
காண்பன வெல்லாம் அவ ருடல்.
கருதுவன அவ ருயிர்.
அவர்களுடைய தாய் அமுதம்.

அமுதமே தெய்வம். அமுதமே மெய்யொளி.
அஃது ஆத்மா.
அதனைப் புகழ்கின்றோம்.
அதன் வீடாகிய ஞாயிற்றைப் புகழ்கின்றோம்.
ஞாயிற்றின் புகழ் பேசுதல் நன்று.

13

மழை பெய்கிறது. காற்றடிக்கின்றது. இடி குமுறுகின்றது. மின்னல் வெட்டுகின்றது.
புலவர்களே, மின்னலைப் பாடுவோம், வாருங்கள்.
மின்னல் ஒளித் தெய்வத்தின் ஒரு லீலை—ஒளித் தெய்வத்தின் ஒரு தோற்றம்.
அதனை யவனர் வணங்கி ஒளி பெற்றனர்.
மின்னலைத் தொழுகின்றோம்.
அது நம்மறிவை ஒளியுறச் செய்க.
மேகக் குழந்தைகள் மின்னற் பூச் சொரிகின்றன.
மின் சக்தி இல்லாத இடமில்லை.
எல்லாத் தெய்வங்களும் அங்ஙனமே.
கருங்கல்லிலே, வெண்மணலிலே, பச்சை இலையிலே,
செம்மலரிலே, நீல மேகத்திலே,
காற்றிலே, வரையிலே—எங்கும் மின்சக்தி உறங்கிக் கிடக்கின்றது.
அதனைப் போற்றுகின்றோம்.
நமது விழிகளிலே மின்னல் பிறந்திடுக.
நமது நெஞ்சிலே மின்னல் விசிறிப் பாய்க.
நமது வலக்கையிலே மின்னல் தோன்றுக.
நமது பாட்டு மின்னலுடைத் தாகுக.

நமது வாக்கு மின்போல் அடித்திடுக.
மின் மெலியதைக் கொல்லும் ;
வலியதிலே வலிமை சேர்க்கும்.
அது நம் வலிமையை வளர்த்திடுக.
ஒளியை, மின்னலை, சுடரை, மணியை,
ஞாயிற்றை, திங்களை, வானத்து வீடுகளை, மீன்களை—
ஒளியுடைய அனைத்தையும் வாழ்த்துகின்றோம்.
அனைத்தையும் வாழ்த்துகின்றோம்.
ஞாயிற்றை வாழ்த்துகின்றோம்.

---

33. சக்தி

1

சக்தி வெள்ளத்திலே ஞாயிறு ஓர் குமிழியாம்.
சக்திப் பொய்கையிலே ஞாயிறு ஒரு மலர்.
சக்தி அநந்தம், எல்லையற்றது, முடிவற்றது ;
அசையாமையில் அசைவு காட்டுவது.
சக்தி அடிப்பது, துரத்துவது, கூட்டுவது,
பிணைப்பது, கலப்பது, உதறுவது,
புடைப்பது, வீசுவது, சுழற்றுவது,
கட்டுவது, சிதறடிப்பது, தூற்றுவது,
ஊதிவிடுவது, நிறுத்துவது, ஓட்டுவது,
ஒன்றாக்குவது, பல வாக்குவது.
சக்தி குளிர் செய்வது, அனல் தருவது,
குதுகுதுப்புத் தருவது,
குதூஹலந் தருவது, நோவு தீர்ப்பது,

இயல்பு தருவது, இயல்பு மாற்றுவது,
சோர்வு தருவது, ஊக்கந் தருவது,
எழுச்சி தருவது, கிளர்ச்சி தருவது,
மலர்விப்பது, புளகஞ் செய்வது,
கொல்வது, உயிர் தருவது.
சக்தி மகிழ்ச்சி தருவது, சினந்தருவது,
வெறுப்புத் தருவது, உவப்புத் தருவது,
பகைமை தருவது, காதல் மூட்டுவது,
உறுதி தருவது, அச்சந் தருவது,
கொதிப்புத் தருவது, ஆற்றுவது.
சக்தி முகர்வது, சுவைப்பது, தீண்டுவது, கேட்பது, காண்பது.
சக்தி நினைப்பது, ஆராய்வது, கணிப்பது, தீர்மானஞ் செய்வது,
கனாக்காண்பது, கற்பனைபுரிவது, தேடுவது, சூழ்வது,
பற்றிநிற்பது, எண்ணமிடுவது, பகுத்தறிவது.
சக்தி மயக்கந் தருவது, தெளிவு தருவது.
சக்தி உணர்வது.
பிரமன் மகள், கண்ணன் தங்கை, சிவன் மனைவி.
கண்ணன் மனைவி, சிவன் மகள், பிரமன் தங்கை.
பிரமனுக்கும் கண்ணனுக்கும் சிவனுக்கும் தாய்.
சக்தி முதற் பொருள்.
பொருளில்லாப் பொருளின் விளைவில்லா விளைவு.
சக்திக் கடலிலே ஞாயிறு ஓர் நுரை;
சக்தி வீணையிலே ஞாயிறு ஒரு வீடு; ஒரு ஸ்வரஸ்தானம்.

சக்திக் கூத்திலே ஒளி ஒரு தாளம்.
சக்தியின் கலைகளிலே ஒளி யொன்று.
சக்தி வாழ்க.

2

காக்கை கத்துகிறது.
ஞாயிறு வையக மாகிய கழனியில் வயிர வொளியாகிய நீர் பாய்ச்சுகிறது.
அதனை மேகங்கள் வந்து மறைக்கின்றன.
அஃது மேகங்களை ஊடுருவிச் செல்லுகின்றது.
மேகமாகிய சல்லடையில் ஒளியாகிய புனலை வடிகட்டும்போது, மண்டி கீழும் தெளிவு மேலுமாக நிற்கின்றன.
கோழி கூவுகின்றது.
எறும்பு ஊர்ந்து செல்கின்றது.
ஈ பறக்கிறது.
இளைஞன் சித்திரத்திலே கருத்துச் செலுத்துகிறான்.
இவையனைத்தும் மஹாசக்தியின் தொழில்.
அவள் நம்மைக் கர்மயோகத்தில் நாட்டுக.
நமக்குச் செய்கை இயல்பாகுக.
ரஸமுள்ள செய்கை, இன்பமுடைய செய்கை,
வலிய செய்கை, சலிப்பில்லாத செய்கை,
விளையும் செய்கை, பரவும் செய்கை,
கூடிவரும் செய்கை, இறுதியற்ற செய்கை,
நமக்கு மஹாசக்தி அருள் செய்க,
கவிதை, காவல், ஊட்டுதல், வளர்த்தல்,
மாசெடுத்தல், நலந்தருதல், ஒளிபெய்தல்—

இச்செயல்கள் நமக்கு மஹாசக்தி அருள்புரிக.
அன்புநீர் பாய்ச்சி, அறிவென்னும் ஏருழுது,
சாத்திரக் களைபோக்கி, வேதப் பயிர் செய்து,
இன்பப் பயனறிந்து இன்புறுதற்கு மஹாசக்தியின் துணை வேண்டுகிறோம்.
அதனை அவள் தருக.

3

இருள் வந்தது, ஆந்தைகள் மகிழ்ந்தன.
காட்டிலே காதலனை நாடிச் சென்ற ஒரு பெண் தனியே கலங்கிப் புலம்பினாள்.
ஒளி வந்தது; காதலன் வந்தான். பெண் மகிழ்ந்தாள்.
பே யுண்டு, மந்திர முண்டு.
பே யில்லை, மந்திர முண்டு.
நோயுண்டு, மருந்துண்டு.
அயர்வு கொல்லும். அதனை ஊக்கம் கொல்லும்.
அவித்தை கொல்லும். அதனை வித்தை கொல்லும்.
நாம் அச்சங் கொண்டோம். தாய் அதனை நீக்கி உறுதி தந்தாள்.
நாம் துயர் கொண்டோம்; தாய் அதை மாற்றிக் களிப்புத் தந்தாள்;
குனிந்த தலையை நிமிர்த்தினாள்;
சோர்ந்த விழியில் ஒளி சேர்த்தாள்;
கலங்கிய நெஞ்சிலே தெளிவு வைத்தாள்;
இருண்ட மதியிலே ஒளி கொடுத்தாள்.
மஹாசக்தி வாழ்க.

4

"மண்ணிலே வேலி போடலாம். வானத்திலே வேலி போடலாமா?" என்றான் ராமகிருஷ்ண முனி.

ஜடத்தைக் கட்டலாம். சக்தியைக் கட்டலாமா?

உடலைக் கட்டலாம். உயிரைக் கட்டலாமா?

என்னிடத்தே சக்தி எனதுயிரிலும் உள்ளத்திலும் நிற்கின்றாள்.

சக்திக்கு அநந்தமான கோயில்கள் வேண்டும்.

தொடக்கமும் முடிவுமில்லாத காலத்திலே நிமிஷந்தோறும் அவளுக்குப் புதிய கோயில்கள் வேண்டும்.

இந்த அநந்தமான கோயில்களிலே ஒன்றுக்கு 'நான்' என்று பெயர்.

இதனை ஓயாமல் புதுப்பித்துக் கொண்டிருந்தால் சக்தி இதில் இருப்பாள்.

இது பழமைப்பட்டுப் போனவுடன், இதை விட்டு விடுவாள்.

இப்போது அவள் என்னுள்ளே நிறைந்திருக்கின்றாள்.

இப்போது எனதுயிரிலே வேகமும் நிறைவும் பொருந்தி யிருக்கின்றன.

இப்போது எனதுடலிலே சுகமும் வலிமையும் அமைந்திருக்கின்றன.

இப்போது என்னுள்ளத்திலே தெளிவு நிலவிடுகின்றது.

இது எனக்குப் போதும்.

சென்றது கருதமாட்டேன். நாளைச் சேர்வது நினைக்க மாட்டேன்.

இப்போது என்னுள்ளே சக்தி கொலு வீற்றிருக்கின்றாள்.

அவள் நீடுழி வாழ்க.

அவளைப் போற்றுகின்றேன், புகழ்கின்றேன், வாய் ஓயாமல் வாழ்த்துகின்றேன்.

5

"மண்ணிலே வேலி போடலாம். வானத்திலே வேலி போடலாமா?" போடலாம்.

மண்ணிலும் வானந்தானே நிரம்பி யிருக்கின்றது?

மண்ணைக் கட்டினால் அதிலுள்ள வானத்தைக் கட்டியதாகாதா?

உடலைக் கட்டு. உயிரைக் கட்டலாம்.

உள்ளத்தைக் கட்டு. சக்தியைக் கட்டலாம்.

அநந்த சக்திக்குக் கட்டுப்படுவதிலே வருத்த மில்லை.

என் முன்னே பஞ்சுத் தலையணை கிடக்கிறது.

அதற்கு ஒரு வடிவம், ஓரளவு, ஒரு நியமம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த நியமத்தை, அறியாதபடி, சக்தி பின்னே நின்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

மனித ஜாதி இருக்குமளவும் இதே தலையணை அழிவெய்தாதபடி காக்கலாம்;

அதனை அடிக்கடி புதுப்பித்துக் கொண்டிருந்தால், அந்த வடிவத்திலே சக்தி நீடித்து நிற்கும்,

புதுப்பிக்கா விட்டால் அவ் வடிவம் மாறும்.

அழுக்குத் தலையணை, ஓட்டைத் தலையணை, பழைய தலையணை,—அதிலுள்ள பஞ்சை யெடுத்துப் புதிய

மெத்தையிலே போடு. மேலுறையைக் கந்தை யென்று வெளியே எறி. அந்த வடிவம் அழிந்து விட்டது.

வடிவத்தைக் காத்தால்,
சக்தியைக் காக்கலாம்;
அதாவது சக்தியை, அவ்வடிவத்திலே காக்கலாம்.
வடிவம் மாறினும் சக்தி மாறுவதில்லை.
எங்கும், எதனிலும், எப்போதும், எல்லா விதத் தொழில்களும் காட்டுவது சக்தி.
வடிவத்தைக் காப்பது நன்று, சக்தியின் பொருட்டாக. சக்தியைப் போற்றுதல் நன்று, வடிவத்தைக் காக்குமாறு.
ஆனால் வடிவத்தை மாத்திரம் போற்றுவோர் சக்தியை இழந்து விடுவர்.

6

பாம்புப் பிடாரன் குழ லூதுகின்றான்.
"இனிய இசை சோக முடையது" என்பது கேட்டுள்ளோம்.
ஆனால், இப் பிடாரன் ஒலிக்கும் இசை மிகவும் இனியதாயினும் சோக ரஸந் தவிர்ந்தது.
இஃதோர் பண்டிதன் தர்க்கிப்பது போலிருக்கின்றது.
ஒரு நாவலன் பொருள் நிறைந்த சிறிய சிறிய வாக்கியங்களை அடுக்கிக்கொண்டு போவது போலிருக்கிறது.
இந்தப் பிடாரன் என்ன வாதாடுகிறான்?
"தானதந்தத் தானதந்தத் தா—தனத்

தானதந்தன தானதந்தன தா—
தந்தனத்தன தந்தனத்தன தா."
அவ்விதமாகப் பல வகைகளில் மாற்றிச் சுருள் சுருளாக வாசித்துக்கொண்டு போகிறான். இதற்குப் பொருளென்ன?
ஒரு குழந்தை இதற்குப் பின்வருமாறு பொருள் சொல்லலாயிற்று:—
"காளிக்குப் பூச்சூட்டினேன். அதைக் கழுதையொன்று தின்ன வந்ததே.
பராசக்தியின் பொருட்டு இவ்வுடல் கட்டினேன்.
அதைப் பாவத்தால் விளைந்த நோய் தின்ன வந்தது.
பராசக்தியைச் சரணடைந்தேன்.
நோய் மறைந்து விட்டது.
பராசக்தி ஒளியேறி என் அகத்திலே விளங்கலாயினாள்.
அவள் வாழ்க.

7

பாம்புப் பிடாரன் குழலூதுகின்றான்.
குழலிலே இசை பிறந்ததா? தொளையிலே பிறந்ததா?
பாம்புப் பிடாரன் மூச்சிலே பிறந்ததா?
அவனுள்ளத்திலே பிறந்தது; குழலிலே வெளிப்பட்டது.
உள்ளம் தனியே ஒலிக்காது. குழல் தனியே இசை புரியாது; உள்ளம் குழலிலே ஒட்டாது.
உள்ளம் மூச்சிலே ஒட்டும். மூச்சுக் குழலிலே ஒட்டும். குழல் பாடும்.
இஃது சக்தியின் லீலை.

அவன் உள்ளத்திலே பாடுகிறான். அது குழலின் தொளையிலே கேட்கிறது.

பொருந்தாத பொருள்களைப் பொருத்தி வைத்து அதிலே இசையுண்டாக்குதல்—சக்தி.

தொம்பப் பிள்ளைகள் பிச்சைக்குக் கத்துகின்றன.

பிடாரன் குழலையும் தொம்பக் குழந்தைகளின் குரலையும் யார் சுருதி சேர்த்துவிட்டது? சக்தி.

"ஜரிகை வேணும்; ஜரிகை!" என்றொருவன் கத்திக்கொண்டு போகிறான், அதே சுருதியில்.

ஆ! பொருள் கண்டு கொண்டேன்.

பிடாரன் உயிரிலும், தொம்பக் குழந்தைகளின் உயிரிலும், ஜரிகைக்காரன் உயிரிலும் ஒரே சக்தி விளையாடுகின்றது.

கருவி பல. பாணன் ஒருவன்.

தோற்றம் பல. சக்தி ஒன்று.

அவள் வாழ்க.

8

பராசக்தியைப் பாடுகின்றோம்.

இவள் எப்படி உண்டாயினள்? அதுதான் தெரியவில்லை.

இவள் தானே பிறந்த தாய்; 'தான்' என்ற பரம்பொருளினிடத்தே.

இவள் எதிலிருந்து தோன்றினள்? 'தான்' என்ற பரம்பொருளிலிருந்து எப்படித் தோன்றினள்? தெரியாது.

படைப்பு நமது கண்ணுக்குத் தெரியாது; அறிவுக்கும் தெரியாது.

சாவு நமது கண்ணுக்குத் தெரியும்; அறிவுக்குத் தெரியாது.

வாழ்க்கை நமது கண்ணுக்குத் தெரியும்; அறிவுக்கும் தெரியும்.

வாழ்க்கையாவது சக்தியைப் போற்றுதல்; இதன் பயன் இன்பமெய்தல்.

உள்ளம் தெளிந்திருக்க; உயிர் வேகமும் சூடும் உடையதாக; உடல் அமைதியும் வலிமையும் பெற்றிருக்க.

மஹா சக்தியின் அருள் பெறுதலே வாழ்தல். நாம் வாழ்கின்றோம்.

நம்மை வாழ்வுறச் செய்த மஹா சக்தியை மீட்டும் வாழ்த்துகின்றோம்.

---

34. காற்று

1

ஒரு வீட்டு மேடையிலே ஒரு பந்தல். ஓலைப் பந்தல். தென்னோலை.

குறுக்கும் நெடுக்குமாக ஏழெட்டு மூங்கிற் கழிகளை சாதாரணக் கயிற்றால் கட்டி மேலே தென்னங் கிடுகுகளை விரித்திருக்கிறது.

ஒரு மூங்கிற் கழியிலே கொஞ்சம் மிச்சக் கயிறு தொங்குகிறது.

ஒரு சாண் கயிறு.

இந்தக் கயிறு, ஒரு நாள் சுகமாக ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது.

பார்த்தால் துளிகூடக் கவலை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

சில சமயங்களில் அசையாமல் 'உம்' மென்றிருக்கும். கூப்பிட்டாற் கூட ஏனென்று கேட்காது.

இன்று அப்படியில்லை. 'குஷால்' வழியி லிருந்தது.

எனக்கும் இந்தக் கயிற்றுக்கும் ஸ்நேஹம். நாங்கள் அடிக்கடி வார்த்தை சொல்லிக் கொள்வதுண்டு.

"கயிற்றினிடத்தில் பேசினால், அது மறுமொழி சொல்லுமா?"

பேசிப் பார், மறுமொழி கிடைக்கிறதா இல்லையா என்பதை.

ஆனால் அது ஸந்தோஷமாக இருக்கும் ஸமயம் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேண்டும். இல்லாவிட்டால், முகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு சும்மா இருந்து விடும், பெண்களைப் போல.

எது எப்படியிருந்தாலும், இந்த வீட்டுக் கயிறு பேசும். அதில் ஸந்தேஹமே யில்லை.

ஒரு கயிறு சொன்னேன்? இரண்டு கயிறு உண்டு.

ஒன்று ஒரு சாண். மற்றொன்று முக்கால் சாண்.

ஒன்று ஆண்; மற்றொன்று பெண்; கணவனும், மனைவியும்.

அவையிரண்டும் ஒன்றையொன்று காமப் பார்வைகள் பார்த்துக் கொண்டும், புன்சிரிப்புச் சிரித்துக்

கொண்டும், வேடிக்கைப் பேச்சுப் பேசிக்கொண்டும் ரஸப் போக்கிலே யிருந்தன.

அந்தருணத்திலே நான் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

ஆண் கயிற்றுக்குக் 'கந்தன்' என்று பெயர்.

பெண் கயிற்றுக்குப் பெயர் 'வள்ளியம்மை'.

(மனிதர்களைப் போலவே துண்டுக் கயிறுகளுக்கும் பெயர் வைக்கலாம்.)

கந்தன் வள்ளியம்மைமீது கையைப் போட வருகிறது. வள்ளியம்மை சிறிது பின்வாங்குகிறது, அந்த ஸந்தர்ப்பத்திலே நான் போய்ச் சேர்ந்தேன்.

"என்ன, கந்தா, ஸௌக்கியந்தானா? ஒரு வேளை, நான் ஸந்தர்ப்பந் தவறி வந்துவிட்டேனோ, என்னவோ? போய், மற்றொரு முறை வரலாமா?" என்று கேட்டேன்.

அதற்குக் கந்தன் :—"அட போடா, வைதிக மனுஷன்! உன் முன்னே கூட லஜ்ஜையா? என்னடி, வள்ளி, நமது ஸல்லாபத்தை ஐயர் பார்த்ததிலே உனக்குக் கோபமா?" என்றது.

"சரி, சரி, என்னிடத்தில் ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம்" என்றது வள்ளியம்மை.

அதற்குக் கந்தன், கடகடவென்று சிரித்துக் கைதட்டிக் குதித்து, நான் பக்கத்திலிருக்கும்போதே வள்ளியம்மையைக் கட்டிக் கொண்டது.

வள்ளியம்மை கீச்சுக் கீச்சென்று கத்தலாயிற்று. ஆனால் மனதுக்குள்ளே வள்ளியம்மைக்கு ஸந்தோஷம். நாம் சுகப்படுவதைப் பிறர் பார்ப்பதிலே நமக்கு ஸந்தோஷந்தானே?

இந்த வேடிக்கை பார்ப்பதிலே எனக்கு மிகவும் திருப்திதான், உள்ளதைச் சொல்லி விடுவதிலே என்ன குற்றம்? இளமையின் ஸல்லாபம் கண்ணுக்குப் பெரியதோர் இன்ப மன்றோ?

வள்ளியம்மை அதிகக் கூச்சலிடவே, கந்தன் அதை விட்டு விட்டது.

சில க்ஷணங்களுக்குப் பின் மறுபடி போய்த் தழுவிக் கொண்டது.

மறுபடியும் கூச்சல், மறுபடியும் விடுதல்; மறுபடியும் தழுவல், மறுபடியும் கூச்சல்; இப்படியாக நடந்து கொண்டே வந்தது.

"என்ன, கந்தா, வந்தவனிடத்தில் ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லமாட்டேனென்கிறாயே? வேறொரு சமயம் வருகிறேன். போகட்டுமா?" என்றேன்.

"அட போடா! வைதிகம்! வேடிக்கை தானே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய். இன்னும் சிறிதுநேரம் நின்று கொண்டிரு. இவளிடம் சில வ்யவஹாரங்கள் தீர்க்கவேண்டி யிருக்கிறது. தீர்ந்தவுடன் நீயும் நானும் சில விஷயங்கள் பேசலாம் என்றிருக்கிறேன். போய்விடாதே, இரு" என்றது.

நின்று மேன்மேலும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

சிறிது நேரம் கழிந்தவுடன், பெண்ணும் இன்ப மயக்கத்திலே நான் நிற்பதை மறந்து நாணத்தை விட்டு விட்டது.

உடனே பாட்டு. நேர்த்தியான துக்கடாக்கள். ஒரு வரிக்கு ஒரு வர்ணமெட்டு.

இரண்டே 'ஸங்கதி'. பின்பு மற்றொரு பாட்டு.

கந்தன் பாடி முடிந்தவுடன், வள்ளி. இது முடிந்தவுடன், அது. மாற்றி மாற்றிப் பாடி—கோலாஹலம்!

சற்றுநேரம் ஒன்றையொன்று தொடாமல் விலகி நின்று பாடிக்கொண்டேயிருக்கும். அப்போது வள்ளியம்மை தானாகவே போய்க் கந்தனைத் தீண்டும்.

அது தழுவிக்கொள்ள வரும். இது ஓடும். கோலாஹலம்!

இங்ஙனம் நெடும்பொழுது சென்றபின் வள்ளியம்மைக்குக் களியேறி விட்டது.

நான் பக்கத்து வீட்டிலே தாகத்துக்கு ஜலம் குடித்து விட்டு வரப் போனேன்.

நான் போவதை அவ்விரண்டு கயிறுகளும் கவனிக்கவில்லை.

நான் திரும்பிவந்து பார்க்கும்போது வள்ளியம்மை தூங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கந்தன் என் வரவை எதிர்நோக்கி யிருந்தது.

என்னைக் கண்டவுடன், "எங்கடா போயிருந்தாய், வைதிகம்! சொல்லிக் கொள்ளாமல் போய் விட்டாயே" என்றது.

"அம்மா நல்ல நித்திரை போலிருக்கிறதே?" என்று கேட்டேன்.

ஆஹா! அந்த க்ஷணத்திலே கயிற்றிலிருந்து வெடித்து வெளிப்பட்டு என் முன்னே நின்ற தேவனுடைய மஹிமையை என்னென்று சொல்வேன்!

காற்றுத்தேவன் தோன்றினான்.

அவனுடல் விம்மி விசாலமாக இருக்குமென்று நினைத்திருந்தேன்.

வயிர ஊசிபோல் ஒளி வடிவமாக இருந்தது.

"நமஸ்தே வாயோ, த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி."

காற்றே, போற்றி. நீயே கண்கண்ட பிரமம்.

அவன் தோன்றிய பொழுதிலே வானமுழுதும் ப்ராண சக்தி நிரம்பிக் கனல்வீசிக் கொண்டிருந்தது.

ஆயிர முறை அஞ்சலி செய்து வணங்கினேன்.

காற்றுத் தேவன் சொல்வதாயினன் :—"மகனே, ஏதடா கேட்டாய்? அந்தச் சிறிய கயிறு உறங்குகிறதா என்று கேட்கிறாயா? இல்லை. அது செத்துப் போய்விட்டது. நான் ப்ராண சக்தி.

என்னுடனே உறவுகொண்ட உடல் இயங்கும். என்னுறவில்லாதது சவம். நான் ப்ராணன். என்னாலேதான் அச்சிறு கயிறு உயிர்த்திருந்தது; சுகம் பெற்றது. சிறிது களைப்பெய்தியவுடனே அதை உறங்க—இறக்க—விட்டு விட்டேன். துயிலும் சாவுதான். சாவும் துயிலே. நான் விளங்குமிடத்தே அவ்விரண்டும் இல்லை. மாலையில் வந்து ஊதுவேன். அது மறுபடி பிழைத்துவிடும்.

நான் விழிக்கச் செய்கிறேன். அசையச் செய்கிறேன். நான் சக்திகுமாரன். என்னை வணங்கி வாழ்க." என்றான்.

"நமஸ்தே வாயோ, த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி. த்வாமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்ம வதிஷ்யாமி."

2

நடுக் கடல். தனிக் கப்பல்.

வானமே சினந்து வருவதுபோன்ற புயற்காற்று.

அலைகள் சாரி வீசுகின்றன, நீர்த்தூளிப் படுகின்றன.

அவை மோதி வெடிக்கின்றன, சூறை யாடுகின்றன.

கப்பல் நிர்த்தனஞ் செய்கிறது;

பின் வேகத்திலே எற்றப்படுகின்றது;

பாறையில் மோதிவிட்டது.

ஹதம்!

இருநூறு உயிர்கள் அழிந்தன.

அழியுமுன், அவை, யுக முடிவின் அனுபவம் எங்ஙனமிருக்கு மென்பதை அறிந்துகொண்டு போயின.

ஊழி முடிவும் இப்படியே தானிருக்கும்.

உலகம் ஓடுநீராகிவிடும்; தீ நீர்.

சக்தி காற்றாகி விடுவாள்.

சிவன் வெறியிலே யிருப்பான்.

இவ்வுலகம் ஒன்றென்பது தோன்றும்.

அஃது சக்தி யென்பது தோன்றும்.

அவள் பின்னே சிவன் நிற்பது தோன்றும்.

காற்றே பந்தற் கயிறுகளை அசைக்கின்றான். அவற்றில் உயிர் பெய்கிறான்.

காற்றே நீரில் சூறவளி காட்டி, வானத்தில் மின்னேற்றி, நீரை நெருப்பாக்கி, நெருப்பை நீராக்கி, நீரைத் தூளாக்கித் தூளை நீராக்கிச் சண்டமாருதம் செய்கின்றான்.

காற்றே யுகமுடிவு செய்கின்றான்.

காற்றே காக்கிறான்.

அவன் நம்மைக் காத்திடுக.

"நமஸ்தே வாயோ, த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி."

3

காற்றுக்குக் காது இலை.

சிவனுடைய காதிலே காற்று நிற்கிறான்.

காற்றில்லாவிட்டால் சிவனுக்குக் காது கேட்காது.

காற்றுக்குக் காதில்லை.

அவன் செவிடன்.

காதுடையவன் இப்படி இரைச்சலிடுவானா?

காதுடையவன் மேகங்களை ஒன்றோடொன்று மோத விட்டு, இடியிடிக்கச் சொல்லி வேடிக்கை பார்ப்பானா?

காதுடையவன் கடலைக் கலக்கி விளையாடுவானா?

காற்றை, ஒலியை, வலிமையை வணங்குகின்றோம்.

4

பாலைவனம்.

மணல், மணல், மணல். பல யோஜனை தூரம் ஒரே மட்டமாக நான்கு திசையிலும் மணல்.

மாலை நேரம்.

அவ்வனத்தின் வழியே ஒட்டைகளின் மீதேறி ஒரு வியாபாரக் கூட்டத்தார் போகிறார்கள்.

வாயு சண்டனாகி வந்துவிட்டான்.

பாலைவனத்து மணல்களெல்லாம் இடை வானத்திலே சுழல்கின்றன.

ஒரு க்ஷணம், யம வாதனை. வியாபாரக் கூட்டம் முழுதும் மணலிலே அழிந்து போகிறது.

வாயு கொடியோன். அவன் ருத்ரன். அவனுடைய ஓசை அச்சந் தருவது.

அவனுடைய செயல்கள் கொடியன.

காற்றை வாழ்த்துகின்றோம்.

5

வீமனும் அநுமானும் காற்றின் மக்கள் என்று புராணங்கள் கூறும்.

உயிருடையன வெல்லாம் காற்றின் மக்களே என்பது வேதம்.

உயிர்தான் காற்று.

உயிர் பொருள், காற்று அதன் செய்கை.

பூமித்தாய் உயிரோ டிருக்கிறாள்.

அவளுடைய மூச்சே பூமியிலுள்ள காற்று.

காற்றே உயிர். அவன் உயிர்களை அழிப்பவன்.

காற்றே உயிர், எனவே, உயிர்கள் அழிவதில்லை.

சிற்றுயிர் பேருயிரோடு சேர்கிறது.

மரண மில்லை.

அகில வுலகமும் உயிர் நிலையே.

தோன்றுதல், வளர்தல், மாறுதல், மறைதல்—எல்லாம் உயிர்ச் செயல்.

உயிரை வாழ்த்துகின்றோம்.

6

காற்றே, வா.

மகரந்தத் தூளைச் சுமந்துகொண்டு, மனத்தை மய லுறுத்துகின்ற இனிய வாசனையுடன் வா.

இலைகளின் மீதும், நீரலைகளின் மீதும் உராய்ந்து, மிகுந்த ப்ராண-ரஸத்தை எங்களுக்குக் கொண்டு கொடு.

காற்றே, வா.

எமது உயிர்-நெருப்பை நீடித்து நின்ற நல்லொளி தரு மாறு நன்றாக வீசு.

சக்தி குறைந்து போய், அதனை அவித்துவிடாதே.

பேய்போல வீசி, அதனை மடித்து விடாதே.

மெதுவாக, நல்ல லயத்துடன், நெடுங்காலம் நின்று வீசிக்கொண்டிரு.

உனக்குப் பாட்டுக்கள் பாடுகிறோம்.

உனக்குப் புகழ்ச்சிகள் கூறுகிறோம்.

உன்னை வழிபடுகின்றோம்.

7

சிற்றெறும்பைப் பார்.

எத்தனை சிறியது!

அதற்குள்ளே கை, கால், வாய், வயிறு எல்லா அவய வங்களும் கணக்காக வைத்திருக்கிறது.

யார் வைத்தனர்? மஹா சக்தி.

அந்த உறுப்புக்களெல்லாம் நேராகவே தொழில் செய் கின்றன.

எறும்பு உண்ணுகின்றது, உறங்குகின்றது, மணம் செய்து கொள்கின்றது, குழந்தை பெறுகிறது,

ஓடுகிறது, தேடுகிறது, போர் செய்கிறது, நாடு காக்கிறது.

இதற்கெல்லாம் காற்றுத்தான் ஆதாரம்.

மஹா சக்தி காற்றைக் கொண்டுதான் உயிர் விளையாட்டு விளையாடுகின்றாள்.

காற்றைப் பாடுகிறோம்.

அறிவு அறிவிலே துணிவாக நிற்பது;

உள்ளத்திலே விருப்பு வெறுப்புக்களாவது.

உயிரிலே உயிர் தானாக நிற்பது.

வெளி யுலகத்திலே அதன் செய்கையை நாம் அறிவோம், நாம் அறிவதில்லை.

காற்றுத் தேவன் வாழ்க.

8

மழைக் காலம்.

மாலை நேரம்.

குளிர்ந்த காற்று வருகிறது.

நோயாளி உடம்பை மூடிக்கொள்ளுகிறான்.

பயனில்லை.

காற்றுக்கு அஞ்சி உலகத்திலே இன்பத்துடன் வாழ முடியாது.

பிராணன் காற்றாயின் அதற்கு அஞ்சி வாழ்வதுண்டோ?

காற்று நம்மீது வீசுக.

அது நம்மை நோயின்றிக் காத்திடுக.

மலைக்காற்று நல்லது.

கடற் காற்று மருந்து.

வான் காற்று நன்று.

ஊர்க்காற்றை மனிதர் பகைவனாக்கி விடுகின்றனர்.

அவர்கள் காற்றுத் தெய்வத்தை நேரே வழிபடுவதில்லை.

அதனால் காற்றுத்தேவன் சினமெய்தி அவர்களை அழிக்கின்றான்.

காற்றுத் தேவனை வணங்குவோம்.

அவன் வரும் வழியிலே சேறு தங்கலாகாது, நாற்றம் இருக்கலாகாது, அழுகின பண்டங்கள் போடலாகாது, புழுதி படிந்திருக்க லாகாது. எவ்விதமான அசுத்தமும் கூடாது.

காற்று வருகின்றான்.

அவன் வரும் வழியை நன்றாகத் துடைத்து நல்ல நீர் தெளித்து வைத்திடுவோம்.

அவன் வரும் வழியிலே சோலைகளும் பூந்தோட்டங்களும் செய்து வைப்போம்.

அவன் வரும் வழியிலே கர்ப்பூரம் முதலிய நறும் பொருள்களைக் கொளுத்தி வைப்போம்.

அவன் நல்ல மருந்தாக வருக.

அவன் நமக்கு உயிராகி வருக;

அமுதமாகி வருக.

காற்றை வழிபடுகின்றோம்.

அவன் சக்தி குமாரன், மஹாராணியின் மைந்தன்.

அவனுக்கு நல்வரவு கூறுகின்றோம்.

அவன் வாழ்க.

9

காற்றே வா, மெதுவாக வா.

ஜன்னல் கதவை அடித்து உடைத்து விடாதே.

காகிதங்களை யெல்லாம் எடுத்து விசிறி எறியாதே.
அலமாரிப் புத்தகங்களைக் கீழே தள்ளி விடாதே.
பார்த்தையா? இதோ, தள்ளிவிட்டாய்.
புஸ்தகத்தின் ஏடுகளைக் கிழித்து விட்டாய்.
மறுபடி மழையைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தாய்.
வலி யிழந்தவற்றைத் தொல்லைப்படுத்தி வேடிக்கை
பார்ப்பதிலே நீ மஹா ஸமர்த்தன்.
நொய்ந்த வீடு, நொய்ந்த கதவு, நொய்ந்த கூரை,
நொய்ந்த மரம், நொய்ந்த உடல், நொய்ந்த உயிர்,
நொய்ந்த உள்ளம்—இவற்றைக் காற்றுத் தேவன்
புடைத்து நொறுக்கி விடுவான்.
சொன்னாலும் கேட்கமாட்டான்.
ஆதலால், மானிடரே வாருங்கள்.
வீடுகளைத் திண்மையுறக் கட்டுவோம்.
கதவுகளை வலிமையுறச் சேர்ப்போம்.
உடலை உறுதி கொள்ளப் பழகுவோம்.
உயிரை வலிமையுற நிறுத்துவோம்.
உள்ளத்தை உறுதி செய்வோம்.
இங்ஙனம் செய்தால், காற்று நமக்குத் தோழனாகி
விடுவான்.
காற்று மெலிய தீயை அவித்துவிடுவான்;
வலிய தீயை வளர்ப்பான்.
அவன் தோழமை நன்று.
அவனை நித்தமும் வாழ்த்துகின்றோம்.

10

மழை பெய்கிறது.
ஊர்முழுதும் ஈரமாகி விட்டது.

தமிழ் மக்கள், எருமைகளைப்போல, எப்போதும் ஈரத்திலேயே நிற்கிறார்கள், ஈரத்திலேயே உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள், ஈரத்திலேயே நடக்கிறார்கள், ஈரத்திலேயே படுக்கிறார்கள்; ஈரத்திலேயே சமையல், ஈரத்திலேயே உணவு.

உலர்ந்த தமிழன் மருந்துக்குக் கூட அகப்படமாட்டான்.

ஓயாமல் குளிர்ந்த காற்று வீசுகிறது.

தமிழ் மக்களிலே பலருக்கு ஜ்வரம் உண்டாகிறது.

நாள்தோறும் சிலர் இறந்து போகிறார்கள். மிஞ்சியிருக்கும் மூடர் 'விதிவசம்' என்கிறார்கள்.

ஆமடா, விதிவசந் தான்.

'அறிவில்லாதவர்களுக்கு இன்பமில்லை' என்பது ஈசனுடைய விதி.

சாஸ்த்ரமில்லாத தேசத்திலே நோய்கள் விளைவது விதி.

தமிழ் நாட்டிலே சாஸ்த்ரங்களில்லை. உண்மையான சாஸ்த்ரங்களை வளர்க்காமல், இருப்பனவற்றையும் மறந்துவிட்டுத் தமிழ் நாட்டுப் பார்ப்பார் பொய்க் கதைகளை மூடரிடங் காட்டி வயிறு பிழைத்து வருகிறார்கள்.

குளிர்ந்த காற்றையா விஷமென்று நினைக்கிறாய்?

அது அமிழ்தம், நீ ஈரமில்லாத வீடுகளில் நல்ல உடைகளுடன் குடியிருப்பாயானால்.

காற்று நன்கு.

அதனை வழிபடுகின்றோம்.

11

காற்றென்று சக்தியைக் கூறுகின்றோம்.
ஏற்றுகிற சக்தி, புடைக்கிற சக்தி, மோதுகிற சக்தி, சுழற்றுவது, ஊதுவது.
சக்தியின் பல வடிவங்களிலே காற்றும் ஒன்று.
எல்லாத் தெய்வங்களும் சக்தியின் கலைகளாம்.
சக்தியின் கலைகளையே தெய்வங்களென்கிறோம்.
காற்று சக்திகுமாரன்.
அவனை வழிபடுகின்றோம்.

12

காக்கை பறந்து செல்லுகிறது.
காற்றின் அலைகளின்மீது நீந்திக்கொண்டு போகிறது.
அலைகள் போலிருந்து, மேலே காக்கை நீந்திச் செல்வதற்கு இடமாகும் பொருள் யாது? காற்று.
அன்று, அஃதன்று காற்று;
அது காற்றின் இடம், வாயு நிலயம்.
கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி அத்தனை நுட்பமாகிய பூதத் தூள்கள் (காற்றடிக்கும்போது) நம்மீது வந்து மோதுகின்றன.
அத்தூள்களைக் காற்றென்பது உலக வழக்கு.
அவை வாயு வல்ல, வாயு ஏறிவரும் தேர்.
பனிக்கட்டியிலே சூடேற்றினால் நீராக மாறிவிடுகிறது.
நீரிலே சூடேற்றினால் 'வாயு' வாகி விடுகிறது.
கந்தகத்திலே சூடேற்றினால் திரவமாக உருகிவிடுகிறது.
அத் திரவத்திலே சூடேற்றினால், 'வாயு' வாகின்றது.

இங்ஙனமே, உலகத்துப் பொருள்க ளனைத்தையும் 'வாயு' நிலைக்குக் கொண்டுவந்து விடலாம்.
இந்த 'வாயு' பௌதிகத் தூள்.
இதனை ஊர்ந்துவரும் சக்தியையே நாம் காற்றுத் தேவனென்று வணங்குகிறோம்.
காக்கை பறந்து செல்லும் வழி காற்று.
அந்த வழியை இயக்குபவன் காற்று.
அதனை அவ்வழியிலே தூண்டிச் செல்பவன் காற்று.
அவனை வணங்குகின்றோம்.
உயிரைச் சரணடைகின்றோம்.

13

அசைகின்ற இலையிலே உயிர் நிற்கிறதா? ஆம்.
இரைகின்ற கடல்-நீர் உயிரால் அசைகின்றதா? ஆம்.
கூரையிலிருந்து போடும் கல் தரையிலே விழுகின்றது. அதன் சலனம் எதனால் நிகழ்வது? உயிருடைமையால்.
ஓடுகின்ற வாய்க்கால் எந்த நிலையில் உளது? உயிர் நிலையில்.
ஊமையாக இருந்த காற்று ஊதத் தொடங்கிவிட்டதே! அதற்கு என்ன நேரிட்டிருக்கிறது? உயிர் நேரிட்டிருக்கிறது.
வண்டியை மாடு இழுத்துச் செல்கிறது. அங்கு மாட்டின் உயிர் வண்டியிலும் ஏறுகிறது. வண்டி செல்லும் போது உயிருடனே தான் செல்கிறது.
காற்றுடி? உயிருள்ளது.

125

நீராவி-வண்டி உயிருள்ளது; பெரிய உயிர்.
யந்திரங்களெல்லாம் உயிருடையன.
பூமிப்பந்து இடைவிடாமல் மிக்க விசையுடன் சுழல்கின்றது.
அவள் தீராத உயிருடையவள், பூமித்தாய்.
எனவே, அவள் திருமேனியிலுள்ள ஒவ்வொன்றும் உயிர்கொண்டதே யாம்.
அகில முழுதும் சுழலுகிறது.
சந்திரன் சுழல்கின்றது. ஞாயிறு சுழல்கின்றது.
கோடி கோடி கோடி கோடி யோஜனை தூரத்துக் கப்பாலும், அதற்கப்பாலும், அதற்கப்பாலும் சிதறிக் கிடக்கும் வானத்து மீன்களெல்லாம் ஓயாது சுழன்றுகொண்டே தானிருக்கின்றன.
எனவே, இவ் வையகம் உயி ருடையது.
வையகத்தின் 'உயிரை'யே காற்றென்கிறோம்.
அவனை முப்போதும் போற்றி வாழ்த்துதல் செய்கின்றோம்.

14

காற்றைப் புகழ நம்மால் முடியாது.
அவன் புகழ் தீராது.
அவனை ரிஷிகள் "ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்ம" என்று போற்றுகிறார்கள்.
ப்ராண வாயுவைத் தொழுகின்றோம். அவன் நம்மைக் காத்திடுக.
அபானனைத் தொழுகின்றோ்ம். அவன் நம்மைக் காக்க.
வ்யானனைத் தொழுகின்றோம். அவன் நம்மைக் காக்க.

உதாரனைத் தொழுகின்றோம். அவன் நம்மைக் காக்க.
காற்றின் செயல்களை யெல்லாம் பரவுகின்றோம்.
உயிரை வணங்குகின்றோம்.
உயிர் வாழ்க.

15

உயிரே, நினது பெருமை யாருக்குத் தெரியும்?
நீ கண்கண்ட தெய்வம்.
எல்லா விதிகளும் நின்னால் அமைவன.
எல்லா விதிகளும் நின்னால் அழிவன.
உயிரே,
நீ காற்று, நீ தீ, நீ நிலம். நீ நீர், நீ வானம்.
தோன்றும் பொருள்களின் தோற்ற நெறி நீ.
மாறுவனவற்றை மாற்றுவிப்பது நின் தொழில்.
பறக்கின்ற பூச்சி, கொல்லுகின்ற புலி, ஊர்கின்ற புழு, இந்த பூமியிலுள்ள எண்ணற்ற உயிர்கள், எண்ணற்ற உலகங்களிலுள்ள எண்ணேயில்லாத உயிர்த்தொகைகள்—இவை யெல்லாம் நினது விளக்கம்.
மண்ணிலும், நீரிலும், காற்றிலும் நிரம்பிக் கிடக்கும் உயிர்களைக் கருதுகின்றோம்.
காற்றிலே ஒரு சதுர-அடி வரம்பில் லக்ஷக்கணக்கான சிறிய ஜந்துக்கள் நமது கண்ணுக்குத் தெரியாமல் வாழ்கின்றன.
ஒரு பெரிய ஜந்து; அதன் உடலுக்குள் பல சிறிய ஜந்துக்கள்; அவற்றுள் அவற்றிலுஞ் சிறிய பல ஜந்துக்கள்; அவற்றுள் இன்னுஞ் சிறியவை—இங்

ஞானம் இவ் வையக முழுதிலும் உயிர்களைப் பொதிந்து வைத்திருக்கிறது.

மஹத்—அதனிலும் பெரிய மஹத்—அதனிலும் பெரிது—அதனிலும் பெரிது—

அணு—அதனிலும் சிறிய அணு—அதனிலும் சிறிது—அதனிலும் சிறிது—

இரு வழியிலும் முடிவில்லை. இரு புறத்திலும் அநந்தம்.

புலவர்களே, காலையில் எழுந்தவுடன் உயிர்களையெல்லாம் போற்றுவோம்.

“நமஸ்தே வாயோ, த்வமேவ ப்ரத்யக்ஷம் ப்ரஹ்மாஸி.”

---

35. கடல்

1

கடலே காற்றைப் பரப்புகின்றது.

விரைந்து சுழலும் பூமிப்பந்தில் பள்ளங்களிலே தேங்கியிருக்கும் கடல்-நீர் அந்தச் சுழற்சியிலே தலைகீழாகக் கவிழ்ந்து திசைவெளியில் ஏன் சிதறிப்போய் விடவில்லை?

பராசக்தியின் ஆணை.

அவள் நமது தலைமீது கடல் கவிழ்ந்து விடாதபடி ஆதரிக்கிறாள்.

அவள் திருநாமம் வாழ்க.

கடல் பெரிய ஏரி; விசாலமான குளம், பெருங் கிணறு. கிணறு நம் தலையிலே கவிழ்கிறதா?

அது பற்றியே கடலும் கவிழவில்லை.
பராசக்தியின் ஆணை.
அவள் மண்ணிலே ஆகர்ஷணத் திறமையை நிறுத்தினாள்.
அது பொருள்களை நிலைப்படுத்துகின்றது.
மலை நமது தலைமேலே புரளவில்லை.
கடல் நமது தலைமேலே கவிழவில்லை.
ஊர்கள் கலைந்து போகவில்லை.
உலகம் எல்லா வகையிலும் இயல் பெறுகின்றது.
இவையெல்லாம் அவளுடைய திருவருள்.
அவள் திருவருளை வாழ்த்துகின்றோம்.

2

வெம்மை மிகுந்த பிரதேசங்களிலிருந்து வெம்மை குன்றிய பிரதேசங்களுக்குக் காற்று ஓடிவருகிறது.
அங்ஙனம் ஓடிவரும்போது காற்று மேகங்களையும் ஓட்டிக்கொண்டு வருகிறது.
இவ்வண்ணம் நமக்கு வரும் மழை கடற் பாரிசங்களிலிருந்தே வருகின்றது.
காற்றே, உயிர்க்கடலிலிருந்து எங்களுக்கு நிறைய உயிர் மழை கொண்டு வா.
உனக்கு தூப தீபங்கள் ஏற்றி வைக்கிறோம்.
வருணா, இந்திரா, நீவிர் வாழ்க.
இப்போது நல்ல மழை பெய்யும்படி அருள்புரிய வேண்டும்.
எங்களுடைய புலங்களெல்லாம் காய்ந்து போய் விட்டன.

புட்களும் இனிய பூங்குரலுடையன.
எனினும்,
இத்தனை யின்பத்திடையே, உயிர்க் குலத்தின்
உளத்தே மாத்திரம் இன்ப முறவில்லை.
இதென்னே!—காக்கா! காக்கா; எங்கோ வாழ்!"
இதைக் கேட்டு, மற்றப் பக்ஷிகளெல்லாம் கத்து கின்றன:—

"ஆம், ஆம், ஆமாம், ஆமாம். ஆமாமடா! ஆமாமடா! ஆமாம். எங்கோ வாழ். எங்கோ வாழ். நன்றாக உரைத்தாய். மனந்தான் சத்துரு. வேறு நமக்குப் பகையே கிடையாது. மனந் தான் நமக்குள்ளேயே உட்பகையாக இருந்துகொண்டு, நம்மை வேராறுக் கிறது. அடுத்துக் கெடுக்கிறது.

மனந் தான் பகை.

அதைக் கொத்துவோம் வாருங்கள். அதைக் கிழிப்போம் வாருங்கள். அதை வேட்டை யாடுவோம் வாருங்கள்."

இரண்டாம் காட்சி

வானுலகம்—இந்திர ஸபை

தேவேந்திரன் கொலுவீற்றிருக்கிறான்.

தேவ ஸேவகன்:—தேவ தேவா!

இந்திரன்:—சொல்.

தேவ ஸேவகன்:—வெளியே நாரதர் வந்து காத்திருக்கிறார். தங்களை தரிசிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்.

இந்திரன் :—வருக.

(நாரதர் பாடிக்கொண்டு வருகிறார்)

" நாராயண, நாராயண, நாராயண, ஹரி, ஹரி, நாராயண, நாராயண "

இந்திரன் :—நாரதரே! நாராயணன் எங்கிருக்கிறான்?

நாரதர்:—நீ அவனைப் பார்த்தது கிடையாதோ?

இந்திரன் :—கிடையாது.

நாரதர் :—ஸர்வ பூதங்களிலும் இருக்கிறான்.

இந்திரன் :—நரகத்திலிருக்கிறானா?

நாரதர் :—ஆம்.

இந்திரன் :—துன்பத்தி லிருக்கிறானா?

நாரதர் :—ஆம்.

இந்திரன் :—மரணத்திலிருக்கிறானா?

நாரதர் :—ஆம்.

இந்திரன் :—உங்களுடைய ஸர்வ நாராயண ஸித்தாந்தத்தின் துணிவு யாது?

நாரதர் :—எல்லா வஸ்துக்களும், எல்லா லோகங்களும், எல்லா நிலைமைகளும், எல்லாத் தன்மைகளும், எல்லா சக்திகளும், எல்லா ரூபங்களும், எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று ஸமானம்.

இந்திரன் :—நீரும் கழுதையும் ஸமானந்தானா?

நாரதர் :—ஆம்.

இந்திரன் :—அமிருத பானமும், விஷபானமும் ஸமானமா?

நாரதர் :—ஆம்.

இந்திரன் :—ஸாதுவும், துஷ்டனும் ஸமானமா?

நாரதர் :—ஆம்.

இந்திரன் :—அசுரர்களும், தேவர்களும் ஸமானமா?

நாரதர் :—ஆம்.

இந்திரன் :—ஞானமும், அஞ்ஞானமும் ஸமானமா?

நாரதர் :—ஆம்.

இந்திரன் :—ஸுகமும், துக்கமும் ஸமானமா?

நாரதர் :—ஆம்.

இந்திரன் :—அதெப்படி?

நாரதர் :—ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்—

(பாடுகிறார்) நாராயணா, நாராயணா, நாராயணா, நாராயணா.

மூன்றாம் காட்சி

இடம் :—மண்ணுலகத்தில் ஒரு மலையடிவாரத்தில் ஒரு காளி கோயிலுக் கெதிரே சோலையில்.

கிளி பாடுகிறது :—தைர்யா, தைர்யா, தைர்யா—

தன்மனப் பகையைக் கொன்று
தமோ குணத்தை வென்று
உள்ளக் கவலை யறுத்து
ஊக்கந் தோளிற் பொறுத்து
மனதில் மகிழ்ச்சி கொண்டு
மயக்க மெலாம் விண்டு

ஸந்தோஷத்தைப் பூண்டு
தைர்யா, ஹாக்கும், ஹாக்கும்!
ஹாக்கும், ஹாக்கும்!
ஆமடா, தோழா!
ஆமாமடா,
எங்கோவா, எங்கோவா!
தைர்யா, தைர்யா, தைர்யா!

குயில்கள் :—சபாஷ்! சபாஷ்! சபாஷ்!

குருவிகள் :—'டிர்ர்ர்ர்ர்ர்ர்ர்', 'டிர்ர்ர்ர்'

நாகணவாய் :—'ஜீவ, ஜீவ, ஜீவ, ஜீவ, ஜீவ, ஜீவ,'

குருவிகள் :—சிவ, சிவ, சிவ, சிவ, சிவ, சிவா, சிவ சிவா.

காக்கை :—எங்கோ வாழ்! எங்கோ வாழ்!

கிளி :—கேளீர், தோழர்களே! இவ்வுலகத்தில் தற்கொலையைக் காட்டிலும் பெரிய குற்றம் வேறில்லை. தன்னைத்தான் மனத்தால் துன்புறுத்திக்கொள்வதைக் காட்டிலும் பெரிய பேதைமை வேறில்லை.

காக்கை :—அக்கா! அக்கா! காவு! காவு!

குருவி :—கொட்டடா! கொட்டடா! கொட்டடா!

கிளி :—ஹாக்குக்கூ!

கிளி :—காதலைக் காட்டிலும் பெரிய இன்பம் வேறில்லை.

அணிற் பிள்ளை :—ஹாக்கும், ஹாக்கும், ஹாக்கும், ஹாக்கும்.

பசு மாடு :—வெயிலைப்போல் அழகான பதார்த்தம் வேறில்லை.

அணில் :—பசுவே, இந்த மிக அழகிய வெயிலில் என் கண்ணுக்குப் புலப்படும் வஸ்துக்களுக்குள்ளே உன் கண்ணைப்போல் அழகிய பொருள் பிறிதொன்றில்லை.

நாகணவாய் :—டுபுக்! பாட்டைக் காட்டிலும் ரஸமான தொழில் வேறில்லை.

எருமைமாடு :—பக்ஷி ஜாதிகளுக்குள்ள ஸந்தோஷமும், ஜீவ ஆரவாரமும், ஆட்ட ஓட்டமும், இனிய குரலும் மிருக ஜாதியாருக்கும், மனுஷ்ய ஜாதியாருக்கு மில்லையே? இதன் காரணம் யாது?

நாகணவாய் :—டுபுக்! வெயில், காற்று, ஒளி இவற்றின் தீண்டுதல் மிருக மனிதர்களைக் காட்டிலும் எங்களுக் கதிகம். எங்களுக்கு உடம்பு சிறிது. ஆதலால் தீனி சொற்பம்; அதைச் சிறிது சிறிதாக நெடுநேரம் தின்கிறோம். ஆதலால் எங்களுக்கு உணவின்பம் அதிகம். மிருக மனித ஜாதியார்களுக்குள் இருப்பதைக் காட்டிலும் எங்களுக்குள்ளே காதலின்பம் அதிகம். ஆதலால் நாங்கள் அதிக ஸந்தோஷமும், பாட்டும், நகைப்பும், கொஞ்சுமொழிகளுமாகக் காலங் கழிக்கிறோம். இருந்தாலும், கிளியரசு சொல்லியது போல், காலனுக்குத் தூதனாகிய மனக்குறை யென்னும் பேய் எங்கள் குலத்தையும் அழித்து விடத்தான் செய்கிறது. அதற்கு நிவாரணம் தேடவேண்டும். கவலையைக் கொல்வோம் வாருங்கள். அதிருப்தியைக் கொத்துவோம், கொல்லுவோம்.

மற்றப் பக்ஷிகள் :—வாருங்கள், வாருங்கள், வாருங்கள், துயரத்தை அழிப்போம், கவலையைப் பழிப்போம், மகிழ்வோம், மகிழ்வோம், மகிழ்வோம்.

நான்காம் காட்சி

இடம் :—கடற்கரை.

நேரம் —நள்ளிரா ; முழுநிலாப் பொழுது.

இரண்டு பாம்புகள் ஒரு பாலத்தடியே இருட் புதரினின்றும் வெளிப்பட்டு நிலா வீசி ஒளிரும் மணல் மீது வருகின்றன.

ஆண் பாம்பு :—உன்னுடன் கூடி வாழ்வதில் எனக் கின்ப மில்லை. உன்னால் எனது வாழ் நாள் விஷமயமாகிறது. உன்னாலேதான் என் மனம் எப்போதும் அனலில் பட்ட புழுவைப் போலே துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

பெண் பாம்பு :—உன்னுடன் கூடி வாழ்வதில் எனக் கின்ப மில்லை. உன்னால் எனது வாழ் நாள் நரகமாகிறது. உன்னால் என் மனம் தழலிற்பட்ட புழுவைப் போல் இடையறாது துடிக்கிறது.

ஆண் பாம்பு :—நான் உன்னைப் பகைக்கிறேன்.

பெண் பாம்பு :—நான் உன்னை விரோதிக்கிறேன்.

ஆண் பாம்பு :—நான் உன்னைக் கொல்லப் போகிறேன்.

பெண் பாம்பு :—நான் உன்னைக் கொல்லப் போகிறேன்.

ஒன்றையொன்று கடித்து இரண்டு பாம்புகளும் மடிகின்றன.

ஐந்தாம் காட்சி

கடற்கரை

தேவதத்தன் என்ற மனித இளைஞன் :—நிலா இனியது. நீல வான் இனியது. தெண்டிரைக் கடலின் சீர், ஒலி இனிய; உலகம் நல்லது. கடவுள் ஒளிப் பொருள். அறிவு கடவுள்; அதனிலே மோக்ஷம்.

விடுதலைப் பட்டேன். அசுரரை வென்றேன்.
நானே கடவுள். கடவுளே நான்.
காதலின்பத்தால் கடவுள் நிலை பெற்றேன்.

ஓம்

விடுதலை

(நாடகம்)

அங்கம் 1

காட்சி 1

இடம்—வானுலகம்.

காலம்—கலிமுடிவு.

பாத்திரங்கள்—இந்திரன், வாயு, அக்னி, ஒளி (சூரியன்). ஸோமன், இரட்டையர் (அசுவினி தேவர்), மருத்துக்கள், வசுக்கள், த்வஷ்டா, விசுவேதேவர் முதலாயினோர்.

இந்திரன் :—உமக்கு நன்று, தோழரே.

மற்றவர் :—தோழா, உனக்கு நன்று.

இந்தி:—பிரமதேவன் நமக்கோர் பணியிட்டான்.

மற்றோர் :—யாங்ஙனம் ?

இந்தி :—'மண்ணுலகத்து மானுடன் தன்னைக் கட்டிய தளையெலாம் சிதறுக' என்று.

அக்கி :—வாழ்க தந்தை ; மானுடர் வாழ்க.

மற்றோர் :—தந்தை வாழ்க, தனிமுதல் வாழ்க. உண்மை வாழ்க, உலக மோங்குக. தீது கெடுக, திறமை வளர்க.

ஒளி :—உண்மையும் அறிவும் இன்பமுமாகி
பல வெனத் தோன்றிப் பலவினை செய்து
பல பயன் உண்ணும் பரம நற் பொருளை
உயிர்க்கெலாந் தந்தையை, உயிர்க்கெலாந்
தாயை
உயிர்க்கெலாந் தலைவனை, உயிர்கெலாந்
துணைவனை
உயிர்க்கெலாம் உயிரை, உயிர்க்கெலாம் உணர்
அறிவிலே கண்டு போற்றி [வை
நெறியினி லவன்பணி நேர்படச் செய்வோம்.
இந்தி :—நன்று தோழரே, அமிழ்த முண்போம்.
மற்றோர் :—அமிழ்த நன்றே. ஆம். அதையுண்போம்.
(எல்லாரும் அமிர்தபானம் செய்கிறார்கள்.)
இந்தி :—நித்தமும் வலிது.
வாயு :— நித்தமும் புதிது.
அக்நி :—தீரா விரைவு,
இரட் :— மாறா இன்பம்,
மருத் :—என்றும் இளமை,
ஒளி :— என்றுந் தெளிவு.
அக்நி :—மண்ணுலகத்து மானிடர் வடிக்கும்
ஸோமப் பாலுமிவ் வமிழ்தமு மோர் சுவை.
இந்:—மண்ணுலகத்து மக்களே, நீவிர்
இன்பங்கேட்பீர், எண்ணிய மறப்பீர்.
செயல் பல செய்வீர், செய்கையில் இளைப்பீர்,
எண்ணளவதனுல் எழுலகினையும்
விழுங்குதல் வேண்டுவீர், மீளவு மறப்பீர்,

தோழரென் றெம்மை நித்தமும் சார்ந்தீர்,
ஸோமப் பாலொடு சொல்லமுதூட்டுவீர்,
நும்மையே அவுணர் நோவுறச் செய்தார் ?
ஆஅஅ ! மறவுக் குறும்பா, அரக்கா,
விருத்திரா, ஒளியினை மறைத்திடும் வேடா,
நமுசிப் புழுவே, வலனே, நலிசெயுந்
துன்பமே, அச்சமே, இருளே, தொழும்பர்காள்;
பெயர் பல காட்டும் ஒரு கொடும் பேயே,
உருப் பல காட்டும் ஒரு புலைப்பாம்பே,
படை பல கொணர்ந்து மயக்கிடும் பாழே,
ஏடா, வீழ்ந்தனை, யாவரும் வீழ்ந்தீர்.
அரக்கரே, மனித அறிவெனுங் கோயிலை
விட்டு நீ ரொழிந்தால் மேவிடும் பொன்னுகம்
முந்தை நாள் தொடங்கி மானுடர் தமக்குச்
சீர்தர நினைந்து நாம் செய்ததை யெல்லாம்
மேகக் கரும்புலை விருத்திரன் கெடுத்தான்.
'வலியிலார் தேவர் ; வலியவர் அரக்கர்.
அறமே நொய்யது ; மறமே வலியது.
மெய்யே செத்தை ; பொய்யே குன்றம்.
இன்பமே சோர்வது ; துன்பமே வெல்வது'
என்றோர் வார்த்தையும் பிறந்தது மண்மேல்.
மானுடர் திகைத்தார் ; மந்திரத் தோழராம்
விசுவாமித்திரன், வசிட்டன், காசிபன்
முதலியோர் செய்த முதனூல் மறைந்தது ;
பொய்ந்நூல் பெருகின ; பூமியின் கண்ணே
வேதங்கெட்டு* வெறுங்கதை மலிந்தது.

போதச்சுடரைப் புகை யிருள் சூழ்ந்தது.
தவமெலாங் குறைந்து சதிபல வளர்ந்தன
எல்லாப் பொழுதிலும் ஏழை மானுடர்
இன்பங் கருதி யிளைத்தனர், மடிந்தார் ;
கங்கை நீர் விரும்பிக் கானனீர் கண்டார் ;
அமுதம் வேண்டி விடத்தினை யுண்டார்.
ஏன !
வலியரே போலுமிவ் வஞ்சக அரக்கர் !

*　　　*　　　*　　　*

விதியின் பணிதான் விரைக.
மதியின் வலிமையால் மானுடன் ஓங்குக.

ஒளி :—ஒருவனைக் கொண்டு சிறுமை நீக்கி
நித்திய வாழ்விலே நிலைபெறச் செய்தால்
மானுடச்சாதி முழுதுநல் வழிப்படும் ;
மானுடச்சாதி யொன்று ; மனத்திலும்
உயிரிலுந் தொழிலிலும் ஒன்றே யாகும்.

தீ :—பரத கண்டத்திற் பாண்டிய நாட்டிலே
விரதந் தவறிய வேதியர் குலத்தில்
வசுபதி யென்றோ ரிளைஞன் வாழ்கின்றான்.
தோளிலே மெலிந்தான், துயரிலே யமிழ்ந்தான்,
நாளும் வறுமை நாயொடு பொருவான்,
செய்வினை யறியான், தெய்வமுந் துணியான்,
ஐய வலையி லகப்பட லாயினன்.
இவனைக் காப்போம். இவன் புவி காப்பான்.

காற்று :—உயிர் வளங் கொடுத்தேன் ; உயிரால் வெல்க.

இந்தி :— மதிவலி கொடுத்தேன். வசுபதி வாழ்க.
சூரியன்:— அறிவிலே யொளியை அமைத்தேன்; வாழ்க.
தேவர் :— மந்திரங் கூறுவோம். உண்மையே தெய்வம்.
கவலையற் றிருத்தலே வீடு. களியே
அமிழ்தம். பயன்வருஞ் செய்கையே யறமாம்.
அச்சமே நரகம்; அதனைச் சுட்டு
நல்லதை நம்பி நல்லதே செய்க.
மகனே, வசுபதி, மயக்கந் தெளிந்து,
தவத்தொழில் செய்து தரணியைக் காப்பாய்.

காட்சி 2

பாண்டி நாட்டில் வேதபுரம், கடற்கரை ; வசுபதி தனியே நிலவைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

வசுபதி பாடுகிறான் :—

நிலவுப் பாட்டு

வாராய் நிலவே வையத் திருவே,
வெள்ளைத் தீவில் விளையுங் கடலே,
வானப் பெண்ணின் மதமே, ஒளியே,
வாராய், நிலவே, வா. (1)

மண்ணுக்குள்ளே யமுதைக் கூட்டிக்
கண்ணுக்குள்ளே களியைக் காட்டி
எண்ணுக்குள்ளே யின்பத் தெளிவாய்
வாராய், நிலவே, வா. (2)

இன்பம் வேண்டில் வானைக் காண்பீர்,
வானொளி தன்னை மண்ணிற் காண்பீர்,
துன்பந் தானோர் பேதைமை யன்றே!
வாராய், நிலவே, வா. (3)

அச்சப் பேயைக் கொல்லும் படையாம்
வித்தைத் தேனில் விளையுங் களியாய்
வாராய், நிலவே, வா. (4)

அனுபந்தம்

பாடல் முதற் குறிப்பகராதி

சக்தி

சப